



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

B. 14.784

Sèrie P - Número 39 / II Legislatura / Quart període

Dimarts, 17 de setembre de 1985

Presidència
del Molt Honorable Sr. Miquel Coll
i Alentorn

Sessions Plenàries núms. 34, 35 i 36

SUMARI

Sessió Plenària núm. 34

La sessió s'obre a les dotze del migdia i catorze minuts.

Proposta de Resolució d'interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Ley Orgánica 5/1985, de 19 de junio, de Régimen Electoral General (Punt únic de l'ordre del dia)

Presentació : I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 1821).

Posició dels Grups : M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 1823), I. Sr. Fernández (P) (p. 1825), I. Sr. Molas (S) (p. 1827) i I. Sr. Subirà (CiU) (p. 1829).

Torn de rèplica : I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 1831), M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 1832), I. Sr. Molas (S) (p. 1833) i Subirà (CiU) (p. 1833).

Intervenien per a una qüestió d'ordre l'I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 1833) i l'I. Sr. Subirà (CiU) (p. 1833).

Votació : rebutjada per 10 vots a favor, 106 en contra i cap abstenció (p. 1834).

La sessió s'aixeca a tres quarts de dues del migdia i vuit minuts.

Sessió Plenària núm. 35

La sessió s'obre a un quart de sis de la tarda i onze minuts.

Proposta de Resolució d'interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra Ley 16/1985, de 25 de junio, de Patrimonio Histórico Español (Punt únic de l'ordre del dia)

Presentació : *I. Sr. Camps i Vallejo (CiU) (p. 1835).*

Posició dels Grups : *I. Sr. Vila i Comaposada (ER) (p. 1837), I. Sr. Vintó (PSUC) (p. 1838), I. Sr. Romera (P) (p. 1839) i I. Sr. Clotas (S) (p. 1840).*

Torn de rèplica : *I. Sr. Camps i Vallejo (CiU) (p. 1843) i I. Sr. Clotas (S) (p. 1844).*

La I. Sra. Vintó (PSUC) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 1844).

Votació (articles 33 i 38) : *aprovada per 114 vots a favor, cap en contra i cap abstenció (p. 1844).*

Votació (articles 9, 12, 26, 69 i Disposició transitòria setena) : *aprovada per 84 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions (p. 1844).*

Votació (1.3, 51 i Disposició transitòria segona) : *aprovada per 72 vots a favor, cap en contra i 43 abstencions (p. 1844).*

Votació (articles 2.3, 18 i 49.5) : *aprovada per 77 vots a favor, cap en contra i 38 abstencions (p. 1845).*

S'aixeca la sessió a tres quarts de set de la tarda i vuit minuts.

Sessió Plenària núm. 36

La sessió s'obre a un quart de vuit del vespre i onze minuts.

Propostes de resolució d'interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Ley Orgánica 6/1985, de 1 de julio, del Poder Judicial (Punt únic de l'ordre del dia).

Presentació de la Proposta de Resolució presentada pels G. p. del PSUC i d'Esquerra Republicana : *I. Sr. Torres (ER) (p. 1846).*

Presentació de la Proposta de Resolució presentada pel G. p. de Convergència i Unió : *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 1848).*

Presentació de la Proposta alternativa de Resolució del G. Socialista : *I. Sr. Casares (S) (p. 1849).*

Posició dels Grups : *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 1851), H. Sr. Folchi (P) (p. 1853) i I. Sr. Torres (ER) (p. 1854).*

Torn de rèplica : *I. Sr. Casares (S) (p. 1854), I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 1855) i H. Sr. Folchi (P) (p. 1855).*

La I. Sra. Secretària Tercera llegeix l'enumeració del primer bloc d'articles a impugnar (p. 1855).

Votació del primer bloc d'articles : *aprovat per 102 vots a favor, cap en contra i cap abstenció (p. 1856).*

La I. Sra. Secretària Tercera llegeix l'enumeració del segon bloc d'articles a impugnar (p. 1856).

Votació del segon bloc d'articles : *aprovat per 76 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció (p. 1856).*

S'aixeca la sessió a tres quarts de nou del vespre i set minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 34

La sessió s'obre a les dotze del migdia i catorze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vicepresidents Primer i Segon i de l'I. Sr. Secretari Segon, de la I. Sra. Secretària Tercera i de l'I. Sr. Secretari Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i la Lletrada Sra. Folchi.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Justícia.

Ordre del dia

Punt únic : Debat i votació de la Proposta de resolució presentada pels Grups parlamentaris d'Esquerra Republicana i del Partit Socialista Unificat de Catalunya perquè el Parlament interposi Recurs d'Inconstitucionalitat contra la Ley Orgánica 5/1985, de 19 de junio, de Régimen Electoral General.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Aquesta Presidència, en ésser represes aquestes sessions plenàries, es complau a saludar afectuosament els Il·lustres membres de la Cambra i a expressar la seva esperança —que és també el seu sincer desig— que aquestes setmanes de descans els hauran estat profitoses, especialment per refer les seves forces i preparar-los a reprendre la tasca parlamentària amb la millor de les disposicions al servei de Catalunya.

Aquesta Presidència fa avinent que, d'acord amb els preceptes legals i reglamentaris, aquesta sessió ha estat convocada per debatre i votar la proposta de resolució presentada pels Grups parlamentaris del Partit Socialista Unificat de Catalunya i d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre la conveniència que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei Orgànica 5/1985, del 19 de juny, de Règim Electoral General. Per al debat se seguirà el que determina la norma supletòria de l'article 134 del Reglament del Parlament, sobre el procediment per a interposar recurs d'inconstitucionalitat que, com les vostres senyories ja saben, ha estat publicada en el *Butlletí Oficial del Parlament* números 83 i 84.

La seqüència del debat es descabdellarà de la manera següent : en primer lloc, intervindran els Grups o Diputats que hagin presentat propostes de resolució, per a la presentació de les quals disposaran de quinze minuts. L'ordre d'intervenció vindrà fixat per l'ordre d'entrada en el registre.

Tot seguit podran intervenir aquells Grups o Diputats que hagin presentat propostes alternatives, si s'escau, per quinze minuts cadascun; finalment, podran intervenir els Grups que no ho hauran fet anteriorment, de menor a major, per manifestar la seva posició, per quinze minuts cadascun.

Cal tenir en compte que, en cas necessari, aquesta Presidència pot concedir un segon torn de cinc minuts als qui ho sol·licitin.

Aleshores, m'és grat de donar la paraula, per iniciar aquesta sessió, a l'Il·lustre Diputat senyor Rafael Ribó, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, per presentar la seva proposta.

El Sr. RIBÓ : Gràcies, senyor President. Senyores Diputades, senyors Diputats, el tema d'aquesta demanda del primer recurs en la jornada d'avui, contra la Llei General Electoral, no ens pot fer oblidar que en aquesta Llei hi ha dues qüestions que haurien d'afectar tota consciència democràtica al país : una, la proporcionalitat i el respecte al vot dels ciutadans i la seva traducció en escons, i, l'altra, com afecta les competències autonòmiques de Catalunya.

Tots vostès saben que nosaltres només tenim competències per demanar recurs sobre la segona qüestió : aquí, en el Parlament de Catalunya, només podem iniciar recursos d'inconstitucionalitat contra aquelles lleis que afectin la matèria o l'àmbit de competència autonòmica. I, per tant, la primera qüestió queda, per descomptat, fora del possible recurs, la qual cosa no vol dir —i per això ho cito, i no em vull estalviar de dir-ho— que afecta plenament les consciències democràtiques, i d'això en tornarem a parlar durant aquest discurs.

Nosaltres demanàvem al Consell Consultiu que es pronunciés sobre la Disposició addicional primera, apartats 1, 2, 3, 4 —aquest, amb referència als Títols III i V—, articles 1.2, 13.2, 21.1, 22.2, 42 i 65.6. I, perquè no ens quedem només amb la fredor de les normes jurídiques, vull entrar directíssimament en el tema polític.

Avui apareixen en un diari, a Barcelona —si no és en un, és on ho he llegit jo—, les declaracions d'un portaveu de la majoria parlamentària a Catalunya que diu que no es votarà aquest recurs perquè és un tema menor, són qüestions menors. Anem a veure si són menors o són majors. Aquest sembla que podria ser el debat polític per a avui.

El Consell Consultiu respon, a la demanda, que la Disposició addicional primera, apartats 2 i 4, amb referència als 13.2, 21.1, 22.2 i 42 —i hi afegeix el 204— poden ser plenament inconstitucionals. Ho diu el Consell Consultiu. Ha deixat fora de la nostra demanda l'article 1, apartat 2, de la Llei, el que diu que aquesta Llei s'aplicarà a les Comunitats Autònomes —i en parlarem, per què ho diu—, i ha deixat fora la Disposició addicional primera perquè no es refereix a aquests articles, i hi ha afegit —ha deixat fora el 65.6— el 204, que es refereix al nombre de Diputats de les diputacions provincials.

I inclou —potser són qüestions menors— aspectes procedimentals i d'autoritat sobre l'ordre de les eleccions; Convergència i Unió no creia que eren qüestions menors quan el Conseller de Governació, just abans de les eleccions del 84, a correu, va presentar un projecte de llei al Parlament de Catalunya perquè atribuïssim al Govern de Catalunya les competències que ara ens són negades amb la Llei General Electoral : ¿aleshores també eren menors, i per això les vam anar a recuperar?

Són menors o són majors? Vostès mateixos les volien, i ara accepten —sembla, si no voten aquesta sol·licitud de recurs— que se les quedi el Govern central.

El tema de la convocatòria, ¿és menor o no és menor? Escoltin, no fa ni quatre mesos que aquí ha passat, a tota màquina i sense cap debat parlamentari, una llei sobre la dissolució perquè —segons el senyor Subirà— ens fa molta por que afecti les convocatòries. És un tema menor, o és major? Fixin-se si no és menor, fixin-se si és major que va donar peu al «tapaver-gonyes» de la majoria parlamentària de Catalunya per amagar altres qüestions molt més importants, de sota política, en

aquella llei de dissolució de la Cambra.

Nosaltres ens referim al que diuen l'Estatut i la Constitució. L'Estatut diu que tenim competència exclusiva en l'organització de les institucions d'autogovern, que tenim competències de desenvolupament en el règim local, que tenim competència —i perdonin que els llegeixi l'article, perquè sembla que avui ens girem d'esquena a aquest article de l'Estatut, que està en l'apartat que parla del Parlament —«El Parlament», diu, «serà elegit», i dóna uns principis, «(...) d'acord amb la Llei Electoral que el mateix Parlament aprovarà». Això ho diu l'Estatut de Catalunya; no diu : «d'acord amb una llei electoral», diu : «d'acord amb la Llei Electoral que el Parlament aprovarà.» I es parla d'eleccions locals, també, com a desenvolupament legislatiu a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

És més, tenim una Disposició transitòria quarta que diu que podem regular la convocatòria, les circumscripcions, les competències de les juntes electorals, els recursos, i fixa dret supletori. I, en canvi, la Disposició addicional primera, apartat 2, d'aquesta Llei electoral, si avui no es disposa recórrer, resulta que ens afectarà i ja no podrem regular els drets —cosa lògica aquí; és l'única cosa que és lògica, perquè és llei orgànica la que es requereix per als drets dels ciutadans; les inelegibilitats, les incompatibilitats... Recordin vostès el cas del senyor Trias Fargas, quan era Conseller d'Economia i Finances, i quan vostès s'exclamaven tant perquè en l'Estatut Interior no els deixàvem fer compatible Conseller i Diputat a les Corts, i ara renunciaven a unes competències de fixar drets electorals actius, que poden ser ja, fora del marc de llei orgànica, propis de Catalunya.

Regula les juntes, les meses, els cens —fora d'un cens de Catalunya—; regula la proclamació de candidatures, la durada de la campanya, la realització de la campanya... ah!, i els mitjans de comunicació, i ara parlarem, tot seguit, de què vol dir que reguli els mitjans de comunicació.

Jo m'adreço a la majoria absoluta d'aquesta Cambra. M'hi adreço sabent que és una crida absolutament inútil, pel que és la disciplina de vot; però m'hi adreço, només, perquè quedi en el *Diari de Sessions* i en la consciència que vulgui la majoria, si de debò ells... perquè m'adreço a la majoria absoluta, perquè a tot recurs, com ens va recordar molt bé el senyor Ramon Camp en la Llei de Bases de Règim Local, aquí, per tirar endavant, li cal la majoria absoluta, i no la fa ni el Grup Popular, ni el Grup Socialista, ni Esquerra Republicana, ni el Grup del PSUC, ni tots junts, fora del Grup de Convergència i Unió.

Com que vostès tenen la paella pel mànec, m'hi adreço i els demano : vostès, volen ser els campions dels drets de Catalunya; vostès, que s'exclamen que la circumscripció electoral possible cap al Parlament europeu no sigui Catalunya, i volen, pels interessos de Catalunya, que ho sigui, ¿poden contemplar passivament que aquesta Llei Electoral General afecti de manera sensible les nostres competències com a Parlament? Poden acceptar, com ja ha acceptat Minoria Catalana en el Congrés dels Diputats, i en el Senat, quan no han presentat esmenes a aquests aspectes, i han votat favorablement, al final, aquesta Llei, poden acceptar que afecti de ple les competències?

Poden acceptar la desigualtat de vot, posem pel cas? Si volen defensar tant els vots de Catalunya, saben vostès que ara un ciutadà de Sòria elegeix un Diputat amb trenta mil vots, i un

de Barcelona l'elegeix amb cent mil vots? Això és democràcia? Vostès, que s'exclamen per la igualtat dels drets dels catalans, poden acceptar això? «Però, això, ja he dit abans que no afecta aquest recurs, és clar», em diran. Però sí que afecta que retalli les competències del Parlament de Catalunya.

La resposta és molt senzilla : hi ha un pacte. Evidentment, que hi ha un pacte. Hi fou en la Funció Pública; hi fou en el Règim Local, fins que els aixecaren la camisa amb el tema dels secretaris municipals; hi és, també, amb aquesta Llei, i són lleis filles de la LOAPA. No s'exclamin, contra la LOAPA! Si vostès agafen els pactes autonòmics, i agafen el que deia la LOAPA, això no és res més que la seva aplicació, però ara amb la seva signatura, eh? Ja no és només la de la UCD i amb la del PSOE; ara també porta la signatura de Convergència i Unió.

Són lleis que estan perfectament consensuades entre el PSOE i el Govern de Convergència. I nosaltres volem defensar les competències del Parlament, i les de la Generalitat, en la seva globalitat : Consell Executiu i Parlament de Catalunya. Diguin-me vostès quina feina ens quedarà, com a parlamentaris de Catalunya, què ens quedarà per legislar, sobre la Llei Electoral, si no tirem endavant aquest recurs i defensem aquestes competències. Què ens va quedar per legislar, sobre la funció pública? A la Llei de la Funció Pública, un 80% és quasi traducció literal de la llei que van pactar vostès al Congrés de Diputats! És clar que podem fer la ficció que legislem : si traduïm al català —un enorme esforç— el que ja s'ha aprovat a Madrid! Però, sense cap autonomia, eh? Sense cap capacitat de decisió, o amb un 20%, només, de capacitat de decisió, que és el que ens pot passar amb la Llei Electoral.

Però, és clar, és que el caramel era molt atractiu; resulta que en tot el procés negociador —i això són fets que poden constatar en els *Diaris de Sessions* i en els mitjans de comunicació—, tota la faramalla d'exclamacions contra la Llei Electoral per part de vostès se'n va a l'aigua, queda aigualida, quan els donen l'accés als mitjans de comunicació amb deu minuts més del que inicialment els donaven. Ah! Aleshores, sí, és clar! Ja han aconseguit alguna cosa. I ho entenc; des de la perspectiva partidista, *chapeau*, felicitats, endavant : han doblat la seva presència en els mitjans de comunicació. Però què han deixat pel camí, allò, que no es vegi, amagat? Les competències autonòmiques de Catalunya. I això és una vergonya, dit amb tranquil·litat, amb serenitat, però evidentment ja se suma a altres que vostès poden anar fent amb aquests pactes que posen a submissió d'interessos de partit.

Jo els puc dir que, avui, la Disposició transitòria quarta de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya —i els ho defensarà qualsevol persona que tingui dos dits de seny i conegui una mica el dret—, la Disposició transitòria quarta de l'Estatut permet fer moltes més coses que les que ens permetrà la Llei Electoral General aprovada. Ens permet ficar-nos —com els deia abans en el tema de la convocatòria, en el tema de les competències de les Juntes Electorals, en els recursos... Temes que quedaran sotmesos al règim electoral. Val més que ens quedem amb la Disposició transitòria quarta : no ens portin el Projecte de Llei Electoral, anem a aplicar l'Estatut, que serà molt més ampli que no pas la Llei Electoral General. Perquè, si vostès ens porten la Llei Electoral General, ens portaran —i això encara serà més vergonyós— una Llei al Parlament que retallarà les competències de l'Estatut d'Autonomia de

Catalunya. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara, com hem dit, podran intervenir, de menor a major, els diversos Grups que no han intervingut; per tant, tinc el gust d'oferir la paraula al Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, i especialment, d'una manera concreta, al Molt Honorable Diputat senyor Heribert Barrera.

El Sr. BARRERA : Moltes gràcies. Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, intervenc en aquest debat, no, evidentment, únicament, per fixar la posició del Grup, sinó també com a signant de la proposta de resolució que s'ha de debatre; i, tot fent meu l'essencial dels arguments del senyor Ribó, que m'ha precedit en l'ús de la paraula, voldria, tanmateix, subratllar alguns aspectes suplementaris.

Primerament, voldria indicar la prudència manifestada pels Grups parlamentaris del Partit Socialista Unificat i el que represento a l'hora de demanar un dictamen al Consell Consultiu i a l'hora de presentar una proposta de resolució. Avui he vist amb sorpresa, en un diari barceloní, unes declaracions del Portaveu del Grup de la majoria, que diu : «El Consell Consultiu va reduir a molt pocs els articles anticonstitucionals i antistatutaris en relació amb l'amplitud de la petició de Dictamen que van formular Esquerra Republicana i el Partit Socialista Unificat.» Això és una reiteració del que havia publicat el mateix diari el 20 de juliol, en què es deia que nosaltres havíem demanat Dictamen sobre 150 articles, i deien que havíem quedat en una situació poc aïrosa perquè el Consell Consultiu només havia indicat la inconstitucionalitat de cinc d'aquests articles.

Bé, jo suposo que el senyor Subirà i potser els que van redactar, i també, evidentment, els que van redactar aquesta nota en aquest diari barceloní tenen molta feina i no es van poder llegir la demanda de Dictamen presentada per Esquerra Republicana i pel Partit Socialista Unificat, que va sortir en el *Butlletí* número 79. Els butlletins estan en poder de tots els senyors Diputats... Jo porto aquí, d'altra banda, una còpia de la nostra demanda, una fotocòpia, i es pot veure que nosaltres vam demanar Dictamen sobre una Disposició addicional i sis articles, i el Consell Consultiu, doncs, declara inconstitucional cinc articles. Aquestes consideracions numèriques, doncs, són absolutament infonamentades, i em sembla que ningú podrà discutir-ho.

Però, a part d'això, jo voldria també recalcar la prudència en no haver tocat molts aspectes de la Llei que, com ha dit el senyor Ribó, haurien pogut ser evocats també. I jo, fins i tot, no estaria d'acord amb ell, amb el que ha dit el senyor Ribó, que aquesta qüestió de la proporcionalitat de la representació està fora de l'àmbit autonòmic. No hi estaria d'acord perquè afecta absolutament Catalunya i els drets dels ciutadans de Catalunya, i l'article 8 de l'Estatut obliga la Generalitat a la defensa i promoció d'aquests drets, i aquesta mateixa Cambra, aquesta mateixa Cambra, va associar-se a aquest punt de vista quan ha presentat recurs contra la Llei contra les Bandes Terroristes, que tampoc afecta directament l'autonomia, afecta els ciutadans de Catalunya, no les institucions de Catalunya. De manera que, realment, aquesta qüestió de la proporcionalitat, que està en total contradicció amb l'article 68 de la Constitució, també hauria estat una qüestió que nosaltres hauríem pogut demanar al Parlament de recórrer. No obstant això, amb un criteri de prudència, amb un criteri d'un rigor extremat, ens vam abstenir de plantejar-la, i per això ens ha estranyat i dolgut

encara més que se'ns acusés d'haver demanat Dictamen sobre 150 articles o, com ha dit el senyor Subirà a *La Vanguardia*, «l'amplitud de la petició del Dictamen».

Bé, dit això, voldria ara sobretot referir-me a la necessitat que es presenti un recurs sobre aquesta Llei; repeteixo : els arguments del senyor Ribó bàsicament els comparteixo.

Al meu entendre, hi ha unes raons de principi absolutament generals i bàsiques que fan que qualsevol cosa en la qual els drets de Catalunya —els drets que l'Estatut ens reconeix o la Constitució ens reconeix— siguin afectats per una Llei de l'Estat obliga aquest Parlament a presentar recurs. A Catalunya, li han estat atribuïdes un cert nombre de competències en virtut d'un compromís que va significar el text constitucional i el text estatutari, un compromís discutible, amb el qual nosaltres vam dir des del primer dia que no ens agradava, que no hi estàvem conformes, però, en fi, un compromís que comptava amb el suport de la majoria dels parlamentaris catalans, i que, per tant, és absolutament legítim des de tots els punts de vista.

Aleshores, al nostre entendre, qualsevol disminució d'aquestes competències, encara que sigui sobre qüestions purament de principi..., hi ha un imperatiu absolut de tots els qui consideren, almenys tots els qui consideren que Catalunya és una nació, i que té dret a una total o parcial sobirania, de defensar-ho. I no es pot dir : aquesta és una qüestió menor, aquesta és una qüestió formal. No. En aquest aspecte no hi ha ni qüestions menors ni qüestions normals. És evident que quan es tracta, per exemple, amb l'article 13, i després amb l'article 22, d'aplicar unes certes competències de suport a la Junta Electoral, etcètera, i quan la Llei ens diu que això ho ha de fer el Consell Executiu, el Govern de la Generalitat, vulnera el nostre dret de decidir si ho ha de fer el Parlament o ho ha de fer el Consell Executiu o ho ha de fer algun altre òrgan.

No hi veiem cap inconvenient, de fet, que ho faci el Consell Executiu, però el nostre dret queda vulnerat. I, a més a més, això és contradictori amb la mateixa Llei quan, per exemple, quan es tracta de donar els mitjans necessaris per poder realitzar la seva tasca la Junta Electoral central, això ho reserva a les Corts Generals. De manera que aquí hi ha una voluntat ben clara de dir : les Corts Generals, això sí; ara, el Parlament de Catalunya té menys importància, doncs que ho faci el Govern.

Bé, encara que només hagués estat per aquesta diferència de tracte, jo crec que aquest és un punt sobre el qual s'ha de presentar recurs encara que la seva transcendència pràctica —i amb això estic totalment d'acord— sigui mínima.

És evident que acceptar que ens dictin normes sobre el que nosaltres tenim dret jurídicament a decidir —jo crec que el Dictamen del Consell Consultiu, en aquest cas, estableix de manera indiscutible aquest dret—, això és, al meu entendre, incompatible amb qualsevol afirmació de nacionalisme, de defensa de l'autonomia, etcètera. No hi ha per què, en les qüestions que no afecten per a res la unitat de l'Estat i totes aquestes coses, no hi ha per què, en les qüestions que podem decidir nosaltres, que uns altres decideixin per boca nostra.

Però, a part d'aquestes raons de principi, hi ha també, evidentment, unes raons pràctiques que aconsellen presentar un recurs en els termes de la proposta de resolució dels Grups del Partit Socialista Unificat i d'Esquerra Republicana.

El senyor Ribó s'hi ha referit ja en l'article 21.1 de la Llei Electoral. Aquest article diu que els acords de la Junta Electro-

ral de la Comunitat Autònoma són recurribles davant la Junta de superior categoria. És evident que la Junta de superior categoria no és altra que la Junta Electoral central. Què vol dir això? Vol dir que les nostres eleccions, les eleccions al Parlament de Catalunya, en què en principi sembla que ningú hi hauria d'intervenir de fora de Catalunya, que tenen el seu origen en el nostre territori, que no tenen absolutament cap abast fora del nostre territori... Bé, el procés sobre aquestes eleccions no quedarà clos a Catalunya : hi podrà haver recursos davant la Junta Electoral central.

I bé, això, jo crec que està en desacord amb l'Estatut i, com diu el Dictamen del Consell Consultiu, fins i tot està en desacord, en un aspecte, amb la Llei Orgànica del Poder Judicial que, pel que fa als recursos contra la proclamació d'electes, diu que qui és competent en darrera instància és el Tribunal Superior de Justícia. És evident que si tenim una Junta Electoral de Comunitat Autònoma, un Tribunal Superior de Justícia, no hi hauria hagut d'haver la possibilitat de recórrer davant cap altre organisme quan es tracta de les nostres eleccions, de les eleccions pròpiament autonòmiques.

Em sembla, doncs, que no es pot dir, que no es pot dir de cap manera que això sigui una qüestió menor o un defecte estrictament formal —com també diu el senyor Subirà en les seves declaracions que publica *La Vanguardia* avui.

Després, hi ha l'article 42, el dels terminis, al qual s'ha referit també el senyor Ribó, però en què jo voldria insistir-hi. Fixin-se en aquest article 42 si és restrictiu : diu que la convocatòria només es pot fer un dia ben determinat, encara que toqui el dia de Nadal, per exemple, és a dir, 25 dies abans de la data de cessació dels poders de l'Assemblea corresponent, i després diu que la data de les eleccions es farà entre els 54 i els 60 dies després de la convocatòria. Això és una formulació molt més estreta que la de la Disposició addicional de l'Estatut a la qual es referia el senyor Ribó, que dóna únicament el límit màxim : 60 dies. D'aquesta manera ens trobem que hem de convocar les eleccions un dia estrictament determinat, passi el que passi aquell dia, i, a més a més, les hem de fer durant un interval de set dies; si resulta, per exemple, que el diumenge corresponent a aquests set dies, per la raó que sigui, és un diumenge que no va bé que es facin eleccions, és igual, aquesta Llei ens hi obliga, i ens hi obliga sense cap necessitat, si no presentem el recurs, perquè realment és una qüestió de la nostra competència de regular.

I, en fi, hi ha el que és al meu entendre la qüestió més important de totes, que és l'article 204 de la Llei Electoral. Aquest article 204 ens priva d'escollir el nombre de Diputats provincials, ens priva de substituir la Diputació provincial per una altra incorporació del mateix àmbit, tal com l'article 141.2 de la Constitució permet, i, a més, ens imposa com a demarcació electoral els districtes judicials, com a demarcació electoral per a l'elecció dels Diputats provincials.

I, bé, al meu entendre, això últim, no ja solament les raons jurídiques, em sembla, sense rèplica possible, que dóna el Consell Consultiu : el fet que tot això ignora l'article 141.3 de la Constitució, que admet altres agrupacions de municipis, l'article 152.3 que diu que els Estatuts poden establir circumscripcions territorials pròpies. Però, a part això, aquests arguments jurídics, al meu entendre, hi ha un argument polític importantíssim per al qual nosaltres no hauríem de deixar-nos prendre

aquesta competència que ens és pròpia d'acord amb l'ordenament vigent, i és que com podem pretendre nosaltres, que som partidaris de la comarcalització de Catalunya, que sembla que és una aspiració de tots els Grups parlamentaris i de tot el país, com podem pretendre nosaltres, que som partidaris de donar estat legal a les comarques i donar-los unes atribucions i una entitat jurídica de debò, si perdem aquesta ocasió que, almenys en l'elecció de les Diputacions provincials hi hagi coherència, hi hagi correlació entre l'existència de les comarques i la forma d'elecció dels Diputats provincials.

I això em sembla que és tant més clar quan, tal com va dir, em sembla recordar, aquest estiu l'Honorable senyor Conseller de Governació, el senyor Macià Alavedra, ens veiem obligats a mantenir les Diputacions. Ja sabem que ni el senyor Macià Alavedra, ni Esquerra Republicana, ni —jo crec— la major part dels Grups parlamentaris els satisfà aquesta situació; desitjaríem poder eliminar o canviar totalment de natura aquestes Diputacions i, sobretot, suprimir-les en l'àmbit provincial. Sabem que això només és possible d'una manera, que és la que defensa Esquerra Republicana des de fa anys i que defensa també en una Proposició de Llei el Partit Socialista Unificat : la província única.

Però em sembla que tots els que realment defensen les comarques i no es manifesten clarament a favor de la província única, almenys haurien de tractar de compatibilitzar les Diputacions provincials, tal com estem obligats a mantenir, amb l'existència de les comarques. I, al meu entendre, una manera de compatibilitzar-ho seria que els Diputats provincials fossin elegits per comarques. Amb les modificacions que probablement es faran, que les realitats socials imposen dels districtes judicials, ens trobarem amb una multiplicació del nombre d'aquestes districtes, ens trobarem amb unes demarcacions dels nous partits judicials, que s'anomenin «districtes» és igual, doncs, ens trobarem amb una modificació en les demarcacions que seran funcionals per posar, per millor servei de la justícia als ciutadans, però que no correspondran gens a les nostres comarques històriques, a les nostres comarques geogràfiques, a les comarques que espero que aquest Parlament donarà estat legal abans que s'acabi aquesta legislatura.

I bé, aquesta possibilitat de coherència, aquesta correlació possible desapareix si nosaltres no presentem recurs davant d'aquesta Llei. I que no se'm digui, que no se'm digui que això no és possible, que això no és possible perquè hi ha una sentència anterior del Tribunal Constitucional sobre la Llei de Transferència Urgent i Plena de les Diputacions a la Generalitat, que va ser aprovada per aquest Parlament en la primera legislatura, i que, pel seu caràcter no d'acord amb la Constitució, que el Grup d'Esquerra Republicana ja va denunciar aquí, va ser pràcticament destruïda amb la sentència del Tribunal Constitucional. Però aquella sentència no determina, de cap manera, que nosaltres no puguem modificar les circumscripcions en les quals són elegits els Diputats provincials.

En efecte, tinc aquí el text de la sentència, i primerament vaig a llegir uns paràgrafs que em semblen significatius. Diu : «La fijación de las condiciones básicas» —és a dir, de les condicions bàsiques que han de complir respecte al règim local les Comunitats Autònomes— «no puede implicar en ningún caso el establecimiento de un régimen uniforme para todas las entidades locales de todo el Estado, sino que debe permitir opcio-

nes diversas, ya que la potestad normativa de las Comunidades Autónomas no es, en estos supuestos, de carácter reglamentario.» Per tant, el Tribunal Constitucional...

El Sr. PRESIDENT : Prego al Molt Honorable orador que tingui en compte que el seu temps ha estat ultrapassat.

El Sr. BARRERA : Sí, acabo de seguida, senyor President. I després, més enllà, la sentència es refereix a la legislació electoral, i aleshores, l'única cosa que retreu a la Llei que havia estat aprovada pel Parlament és la següent. Diu : «Dicha Ley, en su título tercero, adopta, en efecto, un sistema en el que la representación provincial se articula conforme a determinados criterios básicos que no aparecen expresamente negados pero tampoco recogidos en la Ley impugnada, cuyo artículo 9 se limita a declarar que los Consejos Territoriales con los que se pretende substituir a las Diputaciones suprimidas, estarán integrados por representantes de las comarcas, en cuanto que el desarrollo de esta norma, como el de toda la Ley, queda encomendado al Consejo Ejecutivo sin limitación alguna.» Per tant, amb el que no està conforme el Tribunal Constitucional és amb la manca de precisió, és amb el fet que es deixava carta blanca al Consell Executiu, però no diu enlloc, en la sentència, que les condicions de l'acció —i especialment, en particular, de manera específica, les circumscripcions electorals per a l'elecció dels Diputats provincials— fossin cosa que hagués de ser reservada a la legislació bàsica de l'Estat.

Bé, m'hauria agradat encara fer algunes altres consideracions, però el meu temps s'ha acabat. Eventualment, el torn de rèplica potser em permetrà —si hi ha lloc a rèplica— d'insistir en aquests punts.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Toca ara al Grup Popular d'exposar la seva opinió i, per tant, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Fernández.

El Sr. FERNÁNDEZ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, novament ens trobem aquí convocats per la Presidència a fi de debatre i votar, com és sabut, una Proposta de Resolució presentada pels Grups parlamentaris d'Esquerra Republicana de Catalunya i del Partit Socialista Unificat, i referent a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat respecte de la Llei de l'Estat 5/1985, de 19 de juny, Reguladora del Règim Electoral General.

I tal com hem manifestat en ocasions similars, en anteriors debats, prenem com a element bàsic d'anàlisi jurídica el Dictamen del Consell Consultiu, en aquest cas el Dictamen número 97, però tenint sempre ben present el fet que aquest Dictamen, com tots sabem, no ens vincula ni jurídicament ni, per descomptat, políticament. En aquest Dictamen s'arriba a la conclusió que la Disposició addicional primera, en els seus paràgrafs segon i quart, als articles 13.2 *in fine*, 21.1 *in fine*, 22.2, 42, així com el 204, afecten i vulneren l'àmbit d'autonomia de Catalunya, i en congruència amb aquesta conclusió del Dictamen del Consell Consultiu, aquests dos Grups parlamentaris han sol·licitat que el Parlament de Catalunya interposi davant el Tribunal Constitucional el corresponent recurs.

Per centrar adequadament el debat, tenint en compte que no estem davant d'un tribunal de justícia, sinó davant d'una cambra política, hem de tenir en compte algunes coses, hem de recordar algunes coses. Per exemple, la Llei que estem trac-

tant és la Llei Electoral General, que va ser aprovada a les Corts Generals amb una majoria aclaparadora. Aquesta és una realitat que hem de tenir en compte, perquè, sens dubte, els Grups parlamentaris de les Corts Generals tenen alguna relació, també, d'una o altra manera, amb els Grups parlamentaris que estan aquí representats avui. Puc recordar que en la votació a la totalitat de l'aleshores Projecte de Llei en el Congrés dels Diputats, de dos-cents quaranta-tres Diputats presents, dos-cents trenta-nou van votar favorablement el Projecte de Llei, dos van votar en contra i dos es van abstenir. Això vol dir que realment —i això ho hem de reconèixer nosaltres que estem a l'oposició a Madrid—, que realment es va arribar a un nivell de consens parlamentari molt gran, molt important, en una llei com aquesta, que tots sabem que per fixar les regles del joc democràtic que possibiliti l'alternança del poder i que garanteixi una democràcia representativa, és una llei molt complexa, molt complicada i molt polèmica. I, políticament, nosaltres hem de valorar, des d'aquí, el fet que realment aquesta Llei s'aprova d'aquesta manera, sobretot si tenim en compte que aquesta tarda parlarem d'altres lleis en què, sens dubte, no es va arribar a un nivell d'acord com aquest a què es va arribar amb la Llei Electoral General.

També és important recordar —perquè s'ha parlat molt de la importància o no-importància de la possible vulneració de l'àmbit d'autonomia de Catalunya en aquesta Llei— el fet que de més de dos-cents articles que conté aquesta Llei, el Consell Consultiu ha trobat possible violació del bloc constitucional i estatutari només en cinc articles i una disposició addicional, i només parcialment en algun d'aquests articles. I això, evidentment, ens dona també una adequada mesura del nivell de possible violació estatutària a la qual s'ha arribat en aquesta norma legal aprovada per les Corts Generals.

Bé, segons el Dictamen, el segon paràgraf de la Disposició addicional primera d'aquesta Llei Electoral General afecta clarament el bloc constitucional i estatutari. Segons el Consell Consultiu, del que es tracta és de comprovar si els articles del títol primer assenyalats compleixen la condició de bàsics, essencials i nuclears en el règim electoral. El mateix Dictamen del Consell Consultiu afirma que el contingut de la Llei, «a excepció» —i cito literalment— «d'aquells articles que s'especificaven en la sol·licitud per part dels Grups proposants, és a dir, d'Esquerra i del PSUC» —diu—, «excepte aquests, la resta d'articles del títol primer» —diu el Dictamen— «són coherents amb el caràcter bàsic, primari i nuclear del règim electoral, que defineix i justifica el títol primer de la Llei Orgànica, i que no fa més que concretar els diferents aspectes de l'organització i administració del procés electoral comú propi del sistema de sufragi universal que la Constitució preveu i garanteix». És a dir, que el mateix Dictamen diu que fora dels articles que específicament després s'analitzen, la resta compleix les condicions necessàries per ser objecte d'una llei orgànica, de caràcter electoral, i que, per descomptat, no viola el contingut constitucional ni estatutari. I això ho diu el mateix Dictamen del Consell Consultiu.

Per això, nosaltres, tenint en compte que aquests articles són analitzats després de manera específica i puntual, considerem que no està justificada la petició de recurs d'inconstitucionalitat pel que fa referència a aquesta Disposició addicional primera, en el seu paràgraf segon. I per no estendre'm en aquests

moments, per raons molt similars, també faria referència, en aquest sentit, al paràgraf quart.

S'ha parlat abans de l'article 13.2 *in fine*. El mateix Diputat senyor Barrera ha reconegut que des del punt de vista pràctic, de praxi política, no té massa importància el que aquesta Llei digui que és el Consell Executiu de la Generalitat, evidentment en funcions, perquè haurà expirat el seu mandat, qui posi a disposició de la Junta Electoral de Zona corresponent els mitjans personals i materials necessaris perquè desenvolupi la seva tasca, de control de legalitat durant les eleccions. Tots estem d'acord que això no té importància. Ell considera que té importància des del punt de vista polític el que aquesta competència se li tregui a la Generalitat perquè, evidentment, un principi comunitari, sens dubte, és que l'organització de les institucions d'autogovern correspon a la Generalitat.

Nosaltres estem d'acord amb la conclusió del Dictamen del Consell Consultiu. Creiem que efectivament això viola l'Estatut, però també, a la vegada, diem que estem fent una valoració política d'un fet jurídic, i que, per a nosaltres, això té una importància molt relativa. El mateix Dictamen del Consell Consultiu diu que aquesta competència la podia assumir, per exemple, la Diputació Permanent, que també seria d'alguna manera el Parlament en funcions. Nosaltres creiem que la praxi política —insisteixo en aquests moments i en aquest punt— ens diu que, efectivament, és més adequat que sigui el Consell Executiu en funcions el qui posi a disposició de la Junta Electoral corresponent aquests mitjans, que té més experiència i fins i tot més facilitats i més possibilitats de fer-ho que, per exemple, la Diputació Permanent del Parlament, i que no ens sembla que sigui una qüestió —amb tota sinceritat, des d'un punt de vista— greu, i que justifiqui la solemnitat que el Tribunal Constitucional rebí un recurs presentat per aquest Parlament, sense oblidar —insisteixo— que considerem que, efectivament, les raons jurídiques que diu el Dictamen del Consell Consultiu són correctes.

Es parla també de l'article 21.1, del 22.2, i s'ha parlat abans, efectivament, que aquest article 21.1 diu que els acords de les Juntes Provincials de Zona són recurribles davant la Junta de superior categoria. Nosaltres, el que passa és que arribem a una conclusió diferent de la a què arriba, per exemple, el Diputat senyor Barrera, i potser és el que està encertat i nosaltres no. Però, en tot cas, nosaltres creiem que, efectivament, és la Llei Orgànica del Poder Judicial la que salva aquest perill, perquè realment, sens dubte, la Disposició transitòria quarta de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya manté per a la Generalitat unes determinades competències en aquest sentit. Però és que la Llei Orgànica del Poder Judicial, que ja està en vigor com tots sabem, estableix —i ho recorda el mateix Dictamen del Consell Consultiu— que la Sala del contenciós administratiu del, en aquest cas, Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, conèixerà en única instància els recursos contenciosos electorals contra els acords de les juntes electorals, i, per tant, nosaltres diem que el tema queda salvat des d'aquesta perspectiva, és a dir, és la lectura a la conclusió que nosaltres arribem davant d'una mateixa lectura, que és el Dictamen del Consell Consultiu. És a dir, la Llei Orgànica del Poder Judicial, des del nostre punt de vista, salvaguarda clarament aquestes competències estatutàries, en dir que la darrera paraula en aquests temes la tindrà el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i, en con-

cret, la seva Sala del contenciós administratiu.

S'ha parlat també de l'article 42 d'aquesta Llei Electoral General, en la mesura que, d'acord amb la conclusió del Dictamen del Consell Consultiu, pot afectar i vulnerar el bloc constitucional i estatutari, també en la mesura que, efectivament, l'assenyalament de terminis dels decrets de convocatòria d'eleccions a les assemblees legislatives o a les corporacions locals és una competència que està reconeguda estatutàriament per la Generalitat. Sens dubte. Ara, nosaltres també arribem a una conclusió diferent, i ho diem amb tota sinceritat, perquè, evidentment, no tenim cap tipus de mandat imperatiu ni vinculació política, en absolut, que ens faci que votem en un sentit o en un altre, que potser altres Grups d'aquesta Cambra sí que tenen més forta relació amb d'altres Grups i amb d'altres responsabilitats de govern, i puguin estar, en aquest sentit, més condicionats que nosaltres. Nosaltres no ho estem, en absolut, i diem, amb tota sinceritat, que una anàlisi sistematitzada del contingut de la mateixa Llei ens fa pensar que aquest tema de l'assenyalament de terminis fa referència als decrets de convocatòria d'eleccions a les Corporacions locals, i no pas, en absolut, en tot cas, en el cas de les eleccions del Parlament de Catalunya.

I, pel que fa referència a l'article 204 de la Llei, per a nosaltres està claríssim, per a nosaltres està claríssim. Segons el Consell Consultiu, la presumpta antiestatutarietat vindria derivada del fet que la Generalitat no tindria competència per modificar el nombre de Diputats que componen les Corporacions provincials, les Diputacions, pel fet que la demarcació electoral per a l'elecció de Diputats provincials seria el partit judicial, i que tampoc no es permetrien altres corporacions representatives de caràcter provincial diferents de la Diputació. Bé, per a nosaltres, això, aquesta conclusió, és absolutament equivocada. És evident que, en primer lloc —i s'ha dit abans—, la Constitució diu que hi poden haver corporacions representatives de caràcter provincial diferents de la Diputació, i, per tant, la Llei Electoral, per molt llei electoral o llei orgànica que sigui, no pot violar mai d'una manera tan clara i tan flagrant la Constitució. Si la Constitució diu —com ho diu, amb aquesta claredat— això, és evident que aquesta Llei Electoral no pot vulnerar la Constitució, i, des del nostre punt de vista, el que fa és fer un desenvolupament en un sentit polític determinat, però que no impedeix gens que es pugui, com és lògic, complir la Constitució.

En segon lloc, la Llei Orgànica, també, que va aprovar les Bases del Règim Local, en una disposició addicional va possibilitar, precisament, que el Parlament de Catalunya legisli, en la futura llei de divisió territorial de Catalunya, la creació de comarques, i també, en el seu cas, les seves corporacions de caràcter representatiu. Estem parlant de lleis orgàniques, en aquest cas, la Llei Orgànica del Règim Electoral General, estem parlant de la Llei Orgànica del Règim Local, i després parlarem —bé, parlem d'una llei orgànica com és l'Estatut d'Autonomia—, i després parlarem de la Llei al Parlament de divisió territorial. Per a mi, per a nosaltres, el Grup Popular, no hi ha en absolut desacord en aquesta conclusió i les possibilitats legals que té després el Parlament de Catalunya per a legislar la creació de comarques, per a legislar la creació de corporacions representatives d'aquestes comarques, i, fins i tot, d'acord amb la Llei Orgànica del Poder Judicial, modificar les de-

marcacions territorials judicials i, en aquest sentit, fer coincidir els partits judicials amb els territoris de les comarques, per evitar aquesta impossibilitat a què abans feia referència el senyor Barrera i potser també el senyor Ribó. I, per tant, per part nostra, amb tota claredat, aquest article 204 no viola les competències estatutàries i, molt menys, constitucionals.

Per totes aquestes raons, senyores i senyors Diputats, nosaltres, el Grup parlamentari Popular, estimem que no està justificat ni quantitativament ni qualitativament per raó de la matèria la presentació d'aquest recurs d'inconstitucionalitat contra aquesta Llei Electoral General, i, en conseqüència, votarem en contra de la proposta de resolució presentada per aquests Grups parlamentaris.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Pertoca ara d'intervenir al Grup Socialista de la Cambra, i per parlar en nom d'ell tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Molas.

El Sr. MOLAS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria precisar l'objecte de la discussió d'entrada, que s'està tenint aquest matí, que crec que no és tant la presumible inconstitucionalitat dels articles assenyalats, el 13.2, 21.2, 22.2, 42 i 204 i la Disposició addicional primera, paràgrafs 2 i 4, sinó que crec més aviat que es refereix directament a la Disposició addicional primera, paràgrafs 2 i 4, en relació amb la inclusió d'aquests articles dins d'aquesta, tal com assenyala clarament, en aquest sentit, el Dictamen del Consell Consultiu en expressar-ne l'opinió.

Per tant, no es discuteix la contradicció d'aquests articles amb la Constitució, sinó només la de la Disposició addicional primera, apartats 2 i 4, que els fixa com a orgànics.

El títol, per tant, de les Corts Generals per legislar sobre aquestes matèries no és discutit, o almenys és acceptat; la no-contradicció amb la Constitució d'aquests articles, materialment, és acceptada o, almenys no discutida, i hom discuteix, en tot cas, si el caràcter orgànic d'aquests articles, perquè ningú —crec— ha discutit, almenys fins ara, el dret a legislar de les Corts Generals sobre aquestes matèries i la seva validesa legal, directa o supletòria, en el seu cas, dels articles esmentats.

Es tracta, doncs, de veure el títol competencial de les Corts Generals per legislar : llei ordinària o llei orgànica, sobre aquestes matèries, i si això altera el repartiment de competències de l'Estatut d'Autonomia i, per tant, l'ordre constitucional.

No em referiré, per tant, a l'existència de l'ampli acord dins les Corts Generals, ni a la discrepància d'alguns Diputats, especialment sobre la fórmula electoral, segons es va manifestar en els debats, ni alludiré tampoc que no sigui bo recórrer contra lleis sistemàticament per demostrar desacords polítics sobre aspectes essencials, però no impugnats, ni impugnables; ni entraré tampoc en temes que no afecten directament aquest recurs i que poden ser alludits en el debat, però que no afecten la petició concreta del recurs.

Quin és el nucli del tema? Jo diria que el nucli del tema és bàsicament un, que abasta tots els articles i que és un dels temes que ha estat discutit àmpliament per la doctrina —i políticament també— : és la delimitació al concepte de règim electoral general, matèria que el 81.1 exigeix que es reguli per llei orgànica.

Han estat elaborades diferents opinions doctrinals i políti-

ques sobre el concepte, i crec que són legítimes i constitucionals gairebé totes, o gairebé totes les que s'han formulat. Però aquest no és el cas de discutir quina és constitucional i quina no ho és, ni el lloc, sinó que el que hem de discutir és la que conté la Llei que es proposa recórrer, si és o no és constitucional. I deixem estar si són possibles i legítimes d'altres; ho són, possibles i legítimes.

La Llei utilitza una concepció àmplia de règim electoral general, àmplia, de les més àmplies formulades en la doctrina, però de manera coherent i coincident amb aquella que ja havia estat utilitzada abans en la Llei Orgànica 6/1983, del 2 de març, per la qual són modificats determinats articles de la Llei 39/1978, del 17 de juliol, sobre eleccions locals.

Aquesta Llei fou impugnada —la Llei Orgànica del 83—, i el Tribunal Constitucional va dictar sentència, 38/1983, de 16 de maig, i la consagra com a constitucional i defineix : «El caràcter orgànic» —és de les paraules de la sentència— «de lo que es primario y nuclear en el régimen electoral general.» (fonament segon), en connectar l'article 23.1 de la Constitució, amb l'article 81.1. I, en concret, decideix que : «El régimen electoral general está compuesto por las normas válidas para la generalidad de las instituciones representativas del Estado en su conjunto, y ante las entidades territoriales en que se organiza a tenor del artículo 137 de la Constitución española, salvo las excepciones que se hallan establecidas en la Constitución o en los Estatutos.» (fonament tercer). Perquè —segueixo amb la sentència— «es cabalmente el artículo 140, en relación con el artículo 81.1 el que hace legítimo un sistema en el que se establezca un régimen uniforme en materia de elecciones locales» —i conclou— «este es el sistema de la Ley Orgánica 6/1983, de 2 de marzo» (fonament segon).

Espero no haver fet cap traïció al text de la sentència i haver esmentat totes les parts que afectaven cadascun dels temes. Diu aquí en concret als fonaments cinquè i sisè; reconeix la legitimitat en allò relatiu a les unitats circumscriptives i al nombre d'electes —estem parlant d'Administració local. Primer aspecte, doncs.

Segon aspecte. D'altra banda l'article 149.1.1 de la Constitució espanyola dona a l'Estat la competència exclusiva sobre la regulació de les condicions bàsiques que garanteixin la igualtat de tots els espanyols en l'exercici dels drets i en el compliment dels deures constitucionals. Per tant també, del dret del sufragi, article 23.1, fet que, d'altra banda, hom no discuteix, o almenys no ha estat expressat, en la multitud d'articles que afecten aquest tema, que l'Estat assumeix la garantia de la conservació de les condicions bàsiques. I, per tant, considera com a nuclears la Llei o coherentment amb això, els temes d'administració electoral i els temes de procediment electoral.

Em sembla, doncs, que allò que com a tema és el més important del que estem debatent —l'article 204 sobre les Diputacions—, el Tribunal Constitucional ho ha decidit ja i ho ha decidit quan afectava fonamentalment la Llei Orgànica anterior, no tots els aspectes, a algun m'hi referiré després, però sí als aspectes fonamentals de la decisió del nombre de Diputats. I que des d'aquesta perspectiva és, la solució donada per la Llei, una solució —encara que un hom no pugui estar-hi d'acord totalment— és una solució constitucional, no l'única possible, segons el Tribunal Constitucional, però constitucional, per la qual, amb aquest raonament, la Llei Orgànica atreu el ca-

ràcter d'orgànic, la reorganització substancial de l'administració electoral, o si es vol, de soca-rel, preveient, no regulant, sinó preveient la creació de juntes electorals de Comunitat Autònoma, que seran regulades per la Llei electoral de Comunitat Autònoma, regulant el procediment electoral i les normes de convocatòria i de celebració d'eleccions. I considera com a elements primaris i nuclears de les eleccions locals una sèrie d'aspectes recollits en la Llei, tant referits a ajuntaments com a diputacions, i deixa a la legislació de desenrotllament i a la reglamentació la seva concreció.

La Llei Electoral de Catalunya, doncs, pot regular les eleccions al Parlament de Catalunya en el marc del règim electoral general i ho pot fer, jo crec, lliurement i àmpliament. Però centrem-nos en el tema més subjecte al recurs, per veure la qüestió des d'un altre aspecte.

La Llei reorganitza tota l'administració electoral; administració electoral que té caràcter d'orgànic en connectar l'article 81.1 amb l'article 140.1.1, tal com he dit abans. Modifica, per exemple, el caràcter permanent de les juntes de zona i provincials, la qual cosa crea un trasbals a tota la legislació que es refereix a unes juntes provincials i de zona, que estan previstes electoralment quan surt la Llei que les esmenta i les tracta accidentalment com a juntes permanents i ara passen a ser juntes no permanents, és a dir que només es reuneixen en el moment de les eleccions.

Preveu l'existència de juntes de Comunitat Autònoma, que poden ser permanents, que no es regula, sinó que deixa a les lleis de les Comunitats Autònomes la seva regulació, però que formen part de l'únic sistema de garantia administrativa electoral establert com a orgànic —recordem el 140.1.1. Algú ha dit que era discutible, això, i potser que era més constitucional, és a dir, més adequat a la Constitució que la Llei hagués creat i regulat les juntes electorals de Comunitat Autònoma, perquè era part de les garanties estatals de tot el tipus de regulació. Jo crec que en aquest aspecte la Llei, diríem, el que fa és intentar situar les juntes possibles a crear electorals de Comunitat Autònoma, dins el sistema d'administració electoral espanyola, deixant la regulació concreta de com s'organitzaran aquestes juntes als Parlaments de les Comunitats Autònomes per llei, i establint la seva vinculació a través de la possibilitat del recurs a la junta electoral central, únic element de connexió, diríem, de l'administració electoral; i salvar, al mateix temps, la possibilitat que des de la Comunitat Autònoma, des d'algunes Comunitats Autònomes, concretament des de Catalunya, es pugui dir la darrera paraula sobre les disposicions electorals, en el recurs judicial que la Llei Orgànica del Poder Judicial tanca en el Tribunal Superior de Justícia.

En tot cas, l'element fonamental del tema no és tant aquest d'aquí com és la consideració general que l'administració electoral és un element de competència estatal com a conseqüència de l'organicitat donada en aquesta visió àmplia de la concepció del règim electoral general, ja declarada constitucional pel Tribunal Constitucional anteriorment.

Però, en reorganitzar l'administració electoral i fer no permanents les juntes de zona i provincials, ha modificat alguns supòsits, i la Llei ha creat, jo crec, la Llei crea unes situacions a resoldre, per exemple, el supòsit de la Disposició transitòria quarta del nostre Estatut. Serva el nom de junta electoral i de zona i en canvia —jo diria que molt fonamentalment— el ca-

ràcter. Són diferents de les existents i passa, possiblement —és una possibilitat—, com en alguns aspectes de la Disposició transitòria primera que estan derogats. Seguretat en l'afirmació, amb el raonament que he dit, les afirmacions jurídiques són sempre relatives, però, en tot cas, crec que aquest és el raonament jurídic que existeix, al voltant de l'expressió de la Llei sobre aquest aspecte, i que és un raonament jurídic ja acceptat, crec que implícitament, pel Tribunal Constitucional en la sentència interior quan defineix el caràcter del règim electoral general.

Així mateix la Llei preveu com han de funcionar, quin és l'òrgan que té l'obligació i la competència de posar els mitjans electorals perquè funcionin les juntes electorals de zona i provincials, de locals a dietes, que són juntes no permanents, en el cas d'eleccions autonòmiques. I pot ser discutible —jo crec particularment que ho és—, que sigui el Govern i no sigui el Parlament qui hagi de donar o posar a disposició els locals i les dietes, fonamentalment, en el cas de regulació de dietes, en el cas de les eleccions al Parlament de Catalunya. Però, en tot cas, el que em sembla és que és poc adient especular sobre la Diputació Provincial, les variants són o Parlament o Govern. La solució Govern pot ser bona, o pot ser dolenta, però, en tot cas sembla plausible que uns òrgans creats per Llei Orgànica —perquè la Llei Orgànica ha de regular uns òrgans que es consideren fonamentals per a la protecció d'uns determinats drets— per fer funcions electorals essencials en el procés d'exercici del dret de sufragi, la Llei que els crea —i els assigna funcions necessàries i essencials— no creï el dubte o el buit de qui ha de subvenir a les necessitats que tingui. Per tant, creant l'òrgan ha de crear com pot funcionar l'òrgan, i aleshores és bo que decideixi més que no que ho deixi en formulació genèrica.

Naturalment això hauria pogut ser diferent si l'assignació del Govern hagués estat al Parlament de Catalunya. En tot cas, diríem, la lògica possible de coherència en funció del règim electoral general, crec que podria ser aquesta, jo crec que és aquesta.

La seva indeterminació seria poc convenient, potser, però la seva determinació prèvia resulta bàsica malgrat l'aparent detall, precisament per fer, en el moment de creació de l'òrgan, i dic aparent, perquè si no hi ha qui dona locals o dietes, les juntes poden quedar bloquejades. Qui crea l'òrgan, que forma part de l'administració electoral, ha d'assegurar la seva existència.

Un altre aspecte diferent, però connectat, és l'assenyalament de terminis màxims per a la convocatòria i la realització d'eleccions. Crec que aquí no es produeix cap contradicció amb l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, perquè aquest, en la Disposició transitòria quarta, no atorga competència explícita. La Disposició transitòria quarta regula les primeres eleccions fins que la llei catalana ho faci, certament. Diu: «Fins que la llei catalana no existeixi el procediment per elegir serà el següent». Però les transitòries no donen mai competències, es pot dir que és implícit; en tot cas, les transitòries no donen competències. El que pot dir és que modifica una Disposició transitòria, però jo crec en aquest cas clarament, així com en l'altre crec que sí que hi ha modificació, en aquest cas crec que no hi ha modificació, per una raó, perquè la Disposició transitòria primera ha estat modificada ja, i jo crec que ha decaigut en el primer apartat... Un moment, perdó, Disposició transitòria

quarta, apartat 1.

Per exemple, diu: «Previ acord amb el Govern» —de l'Estat— «el Consell Executiu de la Generalitat provisional convocarà les eleccions en el termini màxim de quinze dies a comptar des de la promulgació d'aquest Estatut.»

Això no és el termini per a una convocatòria electoral, ni una assignació de competències, sinó que, en tot cas, és una norma per regular les primeres eleccions, i crec que, en aquest cas —les transitòries són transitòries—, la Disposició transitòria és transitòria.

Pot ser que tingui —i aquesta és més en forma de pregunta— validesa més estable el que assenyala després la realització de les eleccions seixanta dies després de la convocatòria, cosa que la Llei Electoral, diguem-ne, treu, el fixa entre cinquanta i seixanta, la primera part, en cinquanta-quatre. Però, en tot cas, el que és important del tema per a mi per al nostre Grup és que la Disposició transitòria no dona competència i que la Disposició transitòria primera, almenys en una part important, a la qual es refereix un dels aspectes del recurs, és derogada ja, no és vigent, no s'aplica, no s'ha aplicat ja.

El Sr. PRESIDENT: Prego a l'Il·lustre orador que tingui en compte que el seu temps s'ha escolat.

El Sr. MOLAS: Immediatament acabo, senyor President, perquè queda el darrer punt, que, per a mi, és l'únic punt que podria tenir la substància política suficient i em sembla que és el punt de més claredat. Des del nostre punt de vista, la sentència del Tribunal Constitucional del 1983, de 16 de maig, assenyala que la Llei Orgànica és competent en allò que és primari i nuclear de les eleccions representatives de l'article 137, i, en concret, per tant, dels articles 140 i 141, i que els mateixos raonaments que el Tribunal Constitucional fa seus per a l'article 140, s'han d'aplicar igualment, s'apliquen, i s'han aplicat, en sentència a l'article 141.

No voldria recordar una altra vegada la frase que «es legítim un sistema en que se establezca un régimen uniforme en materia de elecciones locales», però aquesta frase és present per justificar la licitud de la Llei Orgànica recorreguda el 83, i, jo diria, que potser no faria falta tornar a insistir que el Tribunal Constitucional ja ha donat pautes suficientment clares declarant lícita la determinació general per Llei Orgànica del nombre de Diputats provincials elegits en l'àmbit circumscripcional, i que nosaltres podríem modificar aquests temes, crec jo, a partir de la modificació de partits judicials, com s'ha argumentat abans, i fer adaptacions. Però cal reiterar que el desenvolupament legislatiu i la reglamentació corresponen a les Comunitats Autònomes amb competències sobre el tema, i cal reiterar que la Llei no impedeix la creació de noves entitats d'administració local i la regulació de les eleccions corresponents amb caràcter de llei ordinària.

En resum, creiem que sobre el camp material més important, l'article 104, el Tribunal Constitucional ha emès ja una opinió suficientment clara sobre la seva concepció de règim electoral general, que és definida suficientment, i que s'ha definit admetent el caràcter constitucional de regular per llei orgànica els aspectes primaris i nuclears que componen els aspectes discutits, en virtut precisament de l'adopció d'una concepció àmplia del règim electoral general. I aquest és el tema. Aquesta concepció àmplia està ja admesa com a lícita, com a constitucional, pel Tribunal Constitucional, i aquesta concepció àmplia

engloba determinats aspectes en la mesura que l'article 81 es connecta amb l'article 23.1, d'una banda, i amb l'article 149.1.1, d'una altra.

Per això, nosaltres no votarem la presentació del recurs d'inconstitucionalitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Pertoca ara la intervenció del Grup de Convergència i Unió, i, per a fer aquesta intervenció, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo no voldria allargar-me en una polèmica numèrica, però, atès que s'ha fet referència extensament a unes declaracions meves, en voldria precisar els motius.

La petició de dictamen que es va fer inicialment —la tinc aquí fotocopiada— diu: «El Dictamen haurà d'analitzar l'adequació constitucional i estatutària dels articles: Disposició addicional primera, paràgrafs 1, 2, 3, 4, solament en allò relatiu a aquest darrer paràgraf, els títols, etcètera, articles, etcètera.» I també tinc la fotocòpia de la darrera pàgina de la Llei, on hi ha la Disposició addicional primera, en la qual es veu que en l'apartat segon de la Disposició addicional primera, és a dir, no aquell quart en el qual es fan precisions, sinó en el segon, que hi va tot, diguem-ne, s'esmenten, en aquest apartat segon de la Disposició addicional primera, 152 articles de la Llei, no 150, 152.

Bé, insisteixo, evidentment, aquest no és el tema substancial, però m'ha semblat que calia fer aquesta clarificació. Per tant, quedem que es demanaven concretament a través de l'estudi de la petició de dictamen d'aquestes Disposició addicional primera, paràgrafs 1, 2, 3 i 4, en concordança amb l'article primer, l'anàlisi de la major part del seu contingut per considerar que la norma aprovada vulnerava les competències que en aquesta matèria ostenta la Generalitat de Catalunya.

Cal fer, per tant, un esquema, em sembla, que estableixi, aquesta Disposició addicional, què diu, i quin era el veritable abast material de la petició, i les conclusions del Consell Consultiu, que són les que ens han de servir de base per prendre una decisió.

En primer lloc, la Disposició addicional primera ve a concretar l'àmbit d'aplicació de la Llei envers les eleccions locals i les eleccions legislatives de les assemblees de les Comunitats Autònomes. L'article primer de la Llei determina que aquesta serà d'aplicació a les eleccions a les corporacions locals, en primer lloc, i a les eleccions a les assemblees de les Comunitats Autònomes, en els termes que indica la Disposició primera, addicional, i tindrà, a més, el caràcter supletori de la legislació que pugui aprovar la Comunitat Autònoma sobre aquesta matèria.

Per tant, és la Disposició addicional primera la que, a través de la remissió feta per l'article primer, contempla l'àmbit d'aplicació de la Llei que ens ocupa. En l'apartat primer fa el reconeixement explícit que la regulació d'aquesta Llei electoral s'entén sens perjudici de l'exercici de les competències reconegudes en les Comunitats Autònomes en els seus respectius estatuts d'autonomia. En el punt segon determina que, en aplicació de les competències que la Constitució reserva a l'Estat, tot un conjunt d'articles que es relacionen en aquest mateix apartat, del títol primer de la Llei, són d'aplicació a les eleccions a les Comunitats Autònomes.

En el punt tercer es concreten la resta de preceptes no enumerats en el punt anterior del títol primer, i es concreta que tindran caràcter supletori de regulació que dictin les Comunitats Autònomes, i en el punt quart s'estableix que els títols 2, 3 i 5 de la Llei no poden ser modificats o substituïts per la legislació de les Comunitats Autònomes.

Examinem tot això. El títol primer conté, sota la denominació «Disposicions comunes per a les eleccions per sufragi universal directe», un conjunt de capítols referents al desenvolupament directe de l'article 23 de la Constitució, i, per tant, una sèrie d'aspectes que són considerats com a contingut primari del règim electoral. En el títol segon es contenen les disposicions específiques per a les eleccions a Diputats i Senadors a les Corts Generals, a excepció dels Senadors elegits per les Comunitats Autònomes. En el títol tercer es regulen les disposicions específiques per a les eleccions municipals, i en els títols quart i cinquè es regulen específicament les eleccions dels *cabildos* insulars i de les Diputacions provincials. Jo crec que aquest repàs és absolutament necessari per interpretar el dictamen del Consell Consultiu.

De tots aquests preceptes, continguts en aquests títols de la Llei en relació amb la Disposició addicional primera, el Consell Consultiu considera que el primer paràgraf de la Disposició addicional primera no ofereix cap problema de constitucionalitat, respecte a l'ordre competencial, òbviament, per tal com significa un reconeixement exprés de les competències de les Comunitats. I ho diu així de taxativament el Dictamen del Consell Consultiu. El segon paràgraf de la Disposició addicional primera també es considera correcte des del punt de vista constitucional, ja que els preceptes continguts en aquesta Disposició, i que fan referència al títol primer, compleixen les condicions que el Tribunal Constitucional, en la seva sentència 38 del 1983, va dictar en el recurs previ d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica per la qual es modificaven determinats articles de la Llei d'Eleccions Locals. En aquesta sentència el Tribunal considerava —i això també s'ha dit— que el règim electoral general fa referència, no només a les eleccions generals, que era una posició, sinó a totes aquelles qüestions que tenen la condició de normes bàsiques, essencials i nuclears del règim electoral, i això és així; és una sentència del Tribunal Constitucional.

El tercer paràgraf de la Disposició addicional primera tampoc ofereix dubtes de la seva constitucionalitat, per tal com únicament determina, com ja ho fa la Constitució per altra part, i l'Estatut d'Autonomia, el caràcter supletori que té aquesta Llei d'Eleccions respecte a la legislació que dictin les Comunitats Autònomes.

I, per últim, el quart paràgraf de la Disposició addicional primera, pel que fa a l'articulat contingut en el títol tercer i cinquè, que regulen les eleccions municipals i provincials, també és considerat ajustat a la Constitució i a l'Estatut d'Autonomia, ja que únicament afecta —i d'aquesta manera diu que s'ha d'interpretar el Consell Consultiu— les disposicions que tenen caràcter bàsic, i la prohibició continguda en la Disposició addicional no impedeix la capacitat de desenvolupament i la potestat reglamentària de la norma electoral en les eleccions locals per part de les Comunitats Autònomes.

En conclusió, cal dir que la Disposició addicional primera, en els seus apartats 1, 2, 3 i 4, d'acord amb l'anàlisi realitzada pel Consell Consultiu, és plenament constitucional i no vulne-

ra les competències de la Generalitat de Catalunya en aquesta matèria. No obstant, el Consell Consultiu realitza una anàlisi específica de cinc preceptes de la Llei Electoral, i considera que poden vulnerar competències, o poden vulnerar el bloc constitucional i estatutari, que són concretament —també s'ha repetit— l'article 13, des del 2 fins al final, el 21.1, el 22.2 *in fine*, el 42 i el 204. Analitzem-los.

En primer lloc, pot afirmar-se, i ho afirmo amb tranquil·litat, que aquests preceptes tenen un caràcter marcadament administratiu i de gestió del procés electoral, i, per tant, els podem considerar —nosaltres els considerem— de caràcter menor. Examinem-ho més detingudament. Concretament, els articles 13.2 *in fine* i 22.2, em sembla que és *in fine* també, la formulació del Consell Consultiu sobre la seva possible inconstitucionalitat rau en l'assignació concreta que s'estableix a favor del Consell Executiu de la Generalitat, en ordre a la determinació d'assignacions, mitjans personals, materials als centres rurals, etcètera, així com dietes, gratificacions, corresponents als membres, i coses d'aquesta naturalesa.

Nosaltres pensem que, tot i que la fonamentació del Consell Consultiu és correcta, no mereix, a judici del nostre Grup parlamentari, la consideració d'inconstitucional. Considerem que l'assignació específica als òrgans de govern de les Comunitats Autònomes pot qualificar-se, des del punt de vista de tècnica jurídica, com d'incorrecta, es pot dir que és un mal article —o que són dos mals articles—, però també cal considerar des de l'òptica competencial, que no comporta una vulneració material de les nostres competències, ja que es reconeix expressament la competència d'una de les nostres institucions de govern, i, per tant, es tracta, al nostre judici, d'un vici de caràcter formal, que no implica, en el fons, una alteració o vulneració de la capacitat d'autogovern. És més: el nostre Grup parlamentari està convençut, a la vista de la regulació establerta en aquests dos articles, i tenint en compte, per una part, el ple reconeixement específic que la Llei fa de la competència que s'estableix a favor de les Comunitats Autònomes en aquests dos punts, i, per altra part, la previsió legal continguda en el punt 1 de la Disposició addicional primera de la mateixa Llei, on es determina que en tot el preceptatge, entès sens perjudici de l'exercici de les competències reconegudes a les Comunitats Autònomes en el seu respectiu Estatut, aquesta Cambra podria, si així ho volgués, modificar aquesta assignació a favor del Consell Consultiu de la Generalitat en legislar sobre aquesta matèria, i atorgar aquesta facultat a un altre òrgan o institució, sense que es produís una transgressió de la Llei orgànica, ja que es donen les condicions i requisits legals suficients i necessaris per interpretar de manera coherent ambdues regulacions sense que es produís una vulneració de la jerarquia normativa.

És per aquestes raons que considerem innecessària la impugnació d'aquests dos preceptes de la Llei orgànica que estem analitzant.

Respecte a l'article 21.1 de la Llei orgànica, que estableix el règim de recursos, no repetiré, perquè hauria de dir pràcticament el mateix, l'argumentació que s'ha fet per part del Grup Popular quant a la connexió amb què s'ha de veure aquesta Llei en relació amb la Llei Orgànica del Poder Judicial, però, en tot cas, sí que faré una altra consideració addicional, menor, però addicional, i que és complementària de la que s'ha fet

abans, i és que l'article estableix clarament amb l'expressió «y en su caso» quan es refereix a les Comunitats Autònomes, una condició del tipus del, en certa manera equivalent, «si procede», tant des del punt de vista de la regulació que pugui donar-se en aquesta mateixa Cambra, com de les regulacions que puguin procedir d'altres Lleis orgàniques, com és el cas.

És a dir, que per a nosaltres, els dos arguments, la pràctica equivalència jurídica de «en su caso» i el «si procedeix», i la nova regulació que estableix la Llei Orgànica del Poder Judicial, clarifiquen suficientment el tema relatiu a l'article 21.1, i de la mateixa manera —però no, en canvi, amb l'argument de la Llei Orgànica del Poder Judicial, però amb una argumentació anàloga—, es podria defensar la mateixa posició en relació amb l'article 42 de la Llei Orgànica que ens ocupa.

Finalment, arribarem a l'article 204. El Consell Consultiu en el seu Dictamen analitza conjuntament —si no ho recordo malament és el capítol novè del Dictamen— aquest article amb el 179.1, que és absolutament anàleg al 204 en alguns aspectes. El primer es refereix a les corporacions locals, i el segon, a les diputacions. El Consell Consultiu conclou que el 179.1 és constitucional, i en canvi considera recurrible el 204. El Consell Consultiu fa notar que l'article —i per això considera recurrible, entre altres raons, el 204— que l'article 141.2 de la Constitució preveu que el govern de la província pot correspondre a la Diputació provincial o a una altra corporació de caràcter representatiu, i el Consell Consultiu remarca que la Llei que ens ocupa oblida aquesta opció que conté la norma bàsica. Nosaltres pensem que si bé és cert que l'oblida, no la nega ni la preclou; jo els recomanaria —no ho faré, perquè el temps és just— que es rellegissin efectivament l'article 204 de la Llei, en el qual —hi insisteixo— ni es nega ni es preclou la possibilitat d'aquesta substitució d'òrgan de govern de la província.

Per tant, des del nostre punt de vista, queda oberta aquesta possibilitat com una possibilitat plenament constitucional, i si aquest Parlament decidís en un moment determinat fer-ne ús, podria regular, evidentment, les eleccions d'aquelles noves corporacions de caràcter representatiu, respectant només les previsions de caràcter bàsic, essencial i nuclear de la Llei Orgànica.

El mateix tipus de raonament, totalment el mateix tipus de raonament, és aplicable a la determinació del partit judicial com a demarcació d'aquesta elecció de segon grau que ens ocupa; és a dir, si el Parlament de Catalunya fes ús de la possibilitat oberta per la Constitució, no ja en el 141.1, sinó en el 141.2, i no contemplada, però tampoc negada ni preclosa, per la Llei que ens ocupa, també podria fer ús de la possibilitat, tampoc negada, que obre el 141.3 de la Constitució —és a dir, d'agrupacions de municipis diferents de la província. Totes aquestes són possibilitats constitucionals, no negades ni precloses per la Llei que estem discutint.

És per tot això que nosaltres considerem que, si bé és cert que en la Llei que ens ocupa hi ha errors formals, hi ha redactats poc afortunats, no hi ha, en cap cas, i amb tota rotunditat, una erosió de les nostres competències; per tant, el nostre vot serà contrari a la interposició del recurs.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, aquesta Presidència prega que els senyors oradors diguin si desitgen que hi hagi aquest torn de cinc minuts... (Pausa.) Bé, aleshores, ho farem pel mateix

ordre en què han intervingut els oradors. L'Illustre Diputat senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, un minut per argument.

Senyor Subirà, discutim les competències del Parlament de Catalunya, res més que això. Vostè, una vegada més, ha tingut un pessim assessorament jurídic, i em temo que vol amagar també una pessima posició política.

Hi ha lleis orgàniques i lleis ordinàries, però totes les lleis que fan les Corts Generals sempre són supletòries a Catalunya : això no ho pot discutir ningú des del moment en què estem en un Estat unitari, en què hi ha una sola sobirania; primera constatació, i seria absurd entrar en la seva discussió. No jugem amb el concepte supletori que hi ha en l'article 1.2, perquè aquest és sobrer, se sap des que estem en un Estat unitari que tot el que facin les Corts Generals en nom de la sobirania del poble espanyol —com diu la Constitució— val com a supletori, quan no com a vigent, a tot el territori de l'Estat espanyol.

Però resulta que discutim si aquests articles, que estan en litigi amb la Disposició addicional 1.2, són supletoris, o resulta que ja no els podem tocar, i aquí és on vostè té un pessim assessorament. Com s'atreveix a dir vostè que, malgrat el que s'ha argumentat abans, com que es diu a l'1.2 que serà supletori, tocarem el que sigui... La Disposició addicional 2 diu textualment : «Se aplican también a las elecciones de las asambleas legislativas de las Comunidades Autónomas». No supletori, no : «se aplican también»; no fem jocs de mans. I aquí és on nosaltres assenyalàvem la inconstitucionalitat.

Senyor Subirà, aquests 150 articles... que nosaltres no dubtem que les Corts poden regular aquests 150 articles; amb el que no estem d'acord és que s'hagin d'aplicar com a vàlids i vigents a Catalunya, que és el que vostè ens ha amagat amb el seu joc de mans, amb això del «supletori».

Nosaltres estem molt contents de la coherència amb què s'ha expressat el senyor Molas en la seva intervenció; molt coherent, senyor Molas. Una interpretació àmplia, connecta amb la Llei d'Eleccions Locals, amb la Llei de Bases de Règim Local, amb la Llei General Electoral. És una filosofia, la que defensa el Govern del PSOE, absolutament coherent. I, avui, la coherència de vostè, senyor Molas, els ha semblat molt bé a Convergència i Unió —cosa rara, estan molt contents—, perquè és una coherència molt ben estructurada, és clar, perquè defensa una determinada interpretació autonomista de la Constitució, en la qual nosaltres no participem.

Nosaltres voldríem demanar a totes les Diputades i Diputats : és nuclear i bàsic els recursos, la campanya, els òrgans del cens, són temes que han d'afectar les Comunitats Autònomes? No només a les locals, també a les eleccions autonòmiques? El senyor Molas diu : «Podem especular sobre si era millor el Consell Executiu o el Parlament...»; ja no podem especular, senyor Molas : si no hi ha recurs, ja està fixat. Per tant, ja ens han pres la competència. Deixem-nos de jocs de mans, això ho ha fet el senyor Subirà, però vostè no pot fer aquest joc de mans; és a dir, res d'especulacions, si això es manté com a llei, ja s'ha acabat, això va directe a un òrgan, no perquè ho hagin decidit tots vostès sense nosaltres, no : perquè s'ha decidit a les Corts Generals.

Nosaltres, considerem que són temes importants, i recor-

dem a la majoria del Govern que va fer una «pataleta» quan no tenia majoria en l'anterior legislatura, i a l'Estatut Interior de Catalunya aleshores hi havia el que afectava el senyor Trias Fargas, ja ho he assenyalat abans, sobre incompatibilitats. No ho consideraven menor aleshores, i no ho va poder canviar perquè resulta que, en aquell punt concret, la majoria li ho va canviar. No considerava menor el tema del procediment electoral a mans del Consell Executiu, per això el senyor Alavedra ens va portar una llei a corre-cuita abans de les eleccions; si ho hagués considerat menor, formal, mal article —totes aquestes coses que vostè ha dit, senyor Subirà—, no haurien portat això. No consideraven menor el tema de la convocatòria, quan van portar vostès, sense cap negociació, la llei sobre dissolucions. Si hagués estat menor, cap d'aquests escarafalls ni enfrontaments contra una crisi institucional, com vostès varen provocar. En què quedem? És clar, no s'hi val que en un moment és menor, i en l'altre no; no s'hi val que ara resulta que podem canviar les lleis orgàniques, segons el que ens ha dit vostè, i en canvi vostès, a Madrid, estan cridant constantment contra aquells articles, com aquest de la Disposició addicional, que en altres lleis orgàniques —segons Minoria Catalana— no es poden tocar. En què quedem? O una o l'altra, però com que no hem de jugar, i hem de respectar les competències i fer-les respectar en el Parlament de Catalunya, aquí «es donde le duele» —perdó—, i aquí està el tema.

I jo, permeti'm que vagi a la qüestió política. Com és possible que seguint el Diari de Sessions de les Corts Generals, vostès, que tenien esmenes contra tots aquests articles —les tenien presentades, és clar, i no ho consideraven menor, suposo, quan van fer esmenes, i en van fer un plec ben gruixut, d'esmenes—, resulta que les van retirar —oh, miracle— quan es va resoldre el problema de l'accés a la televisió. Ah, potser és per aquí que podríem interpretar un canvi de posicionament. No del senyor Molas, que ha estat supercoherent en la seva exposició, sinó d'un Grup parlamentari, que és l'únic que pot decidir si hi ha recurs o no, que ho posa a mercè d'un determinat esdeveniment; i qui no s'ho vulgui creure, que agafi, que tingui la paciència d'agafar el *Diari de Sessions*, que vagi seguint l'iter parlamentari de les Corts Generals, i veurà en quin moment desapareixen les desenes i desenes —no recordo el nombre exacte— d'esmenes de la Minoria Catalana a la Llei Electoral General.

Nosaltres, estem d'acord que la transitorietat no pot ser argumentada com a competència, senyor Molas. Ara bé, si no hi ha llei electoral al Parlament de Catalunya, i suposem que el senyor Pujol, que ara disposa d'aquest poder, vol convocar eleccions d'aquí a tres mesos, amb què la regularíem? Encara és vigent la transitòria. Fixi's : mentre hi havia Constitució, va haver-hi l'elecció del 79, i la del 82 —eleccions generals, les del 82, les que va guanyar el PSOE— en règim de transitorietat; per tant, tampoc vulguem amagar allò que encara és vigent fins que no fem la nostra llei electoral, i que quedarà encotillat ara a partir d'aquesta Llei Electoral General.

Jo voldria acabar amb una sola pregunta : llegeixin vostès l'article 31, que jo he llegit abans, quan diu que el Parlament de Catalunya farà la llei electoral del Parlament de Catalunya. Valdrà la pena de fer una llei electoral amb allò que ens deixen de marc de definició. Podem desenvolupar què? les dietes? Si els entrepans dels interventors seran de pernil o seran de for-

matge?... Senyor Subirà, ens deixen unes nimietats, amb una sèrie de qüestions importants que escapen de la nostra competència..., si és que no fem un joc de mans i resulta que, encara que sigui orgànic, i encara que digui «se aplican también a las elecciones de las Comunidades Autónomas», resulta que ara, no sé si hi haurà un pacte polític —que aquest sí que seria inconstitucional—, i anéssim a alterar aquests articles.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El Molt Honorable Diputat senyor Barrera té la paraula.

El Sr. BARRERA : Senyor President, senyores i senyors Diputats; cinc minuts donen per molt poc, però, en fi, intentarem rebatre alguns arguments donats en aquest debat que, evidentment, és més un diàleg de sords que no pas un debat, perquè cadascú parla pel seu compte —com és natural—, referint-se a una manera de veure que no correspon, moltes vegades, a la realitat.

Per exemple, hi ha hagut coincidència per part del senyor Fernández, del senyor Subirà i del senyor Molas, sobre que el que podia haver-hi sobre la qüestió dels recursos electorals quedava solucionat amb la Llei Orgànica del Poder Judicial.

Senyors, tinc aquí el text de la Llei Orgànica del Poder Judicial, i llegim allò que diu l'article 74. Diu : «La Sala de lo contencioso-administrativo del Tribunal Superior de Justicia conocerá en única instancia «—a), b),... m'ho salto, perquè no fa referència a això...; c), tampoc—, i diu : «d) Del recurso contencioso electoral contra los acuerdos de las juntas electorales sobre proclamación de electos, así como sobre la elección y proclamación de los presidentes de las corporaciones locales.» Només sobre «proclamación de electos», i sobre res més, que això ja ho havia dit jo. Per tant, que no em diguin que la Llei del Poder Judicial, suposant que s'apliqui prioritàriament sobre la Llei Electoral, resol el problema.

Bé, tampoc no estic d'acord, i em salto una mica l'ordre, amb els càlculs numèrics del senyor Subirà, si la interpretació... sembla que ha estat molt bona : quan nosaltres demanàvem dictamen al Consell Consultiu, parlant de la Disposició addicional primera, ja en teníem prou, no calia que s'esmentés cap article en absolut, perquè tots aquests que esmentem després ja hi són continguts; si els esmentem separatament és perquè em sembla que és molt clar que nosaltres ens referíem a aquesta Disposició addicional, tal com diu, solament en allò relatiu —i dèiem, per al darrer paràgraf, els títols 3 i 5, i per als altres, els articles 13.1.2, 13.2, etcètera. Bé, en tot cas, l'argument numèric em sembla que és sempre molt poc elegant, perquè n'hi hauria prou que en una llei de mil articles n'hi hagués un que vulnerés les nostres competències perquè calgués presentar recurs. En aquest cas, el valor de la qüestió és l'aspecte qualitatiu, de cap manera l'aspecte quantitatiu.

En fi, també em sembla, senyor Subirà, que no procedeix de comparar l'article 179.1 amb el 204, perquè el 179.1, que el Consell Consultiu deixa de banda, és perquè fa referència a la circumscripció electoral, que no pot ser altra que el municipi, i al nombre de regidors, mentre que el 204 es refereix a altres coses.

En fi, jo constato —i això potser és el més important— que aquest Consell Consultiu, al qual tots els Grups parlamentaris han fet tantes lloances en tantes ocasions, i a l'autoritat del qual tots s'han manifestat disposats a inclinar-se, ara, excepte

el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat i el Grup d'Esquerra Republicana, tots els altres estan en contra del que diu, i ho troben absolutament equivocat, perquè diuen que aquesta Llei és perfectament constitucional i estatutària. Senyors, comparin el que han dit en altres ocasions, i vegin, doncs, si realment vostès tenen més autoritat que aquest organisme jurídic del qual tots hem lloat, ho repeteixo, la seva actuació.

En realitat, aquí hi ha un fons polític, en la qüestió, i el senyor Ribó acaba de fer-hi al·lusió, no? Miri, si realment totes aquestes qüestions fossin de tan poca importància i no afectessin principis essencials, per què les actituds van canviar durant el tràmit d'aquesta Llei? Jo tinc una..., per casualitat, una fotocòpia de l'ABC del 18 d'abril d'aquest any. Bé, els titulars diuen: «Minoria Catalana anuncia recurso contra la Ley Electoral socialista. Roca dice que la enviarán al Tribunal Constitucional.» Tots els motius que existien per enviar-la al Tribunal Constitucional l'abril, continuen existint igualment ara. El que passa és que, en l'entremig, es van produir unes altres coses que no tenen res a veure amb les competències estatutàries.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Ara toca d'intervenir a l'Il·lustre Diputat senyor Fernández, si ho desitja, ben entès.

El Sr. FERNÁNDEZ (*de l'escó estant*) : No, gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : No vol intervenir. Bé, doncs, passat el senyor Fernández, toca a l'Il·lustre Diputat senyor Molas.

El Sr. MOLAS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, seré breu per compensar els minuts que abans m'he allargat. No hi ha hagut, almenys des del nostre punt de vista, aportació de novetats importants respecte a les posicions primeres, que han estat més explicades i formulades amb variacions, però jo, l'únic que voldria assenyalar al senyor Ribó és que no estem en un debat general. Jo no li pregunto, si està d'acord amb una coherència; jo, el que li pregunto, i és el que ens hem de preguntar, és si aquesta coherència és constitucional o no és constitucional. I el nostre raonament és que aquesta coherència que la Llei expressa està decretada com a constitucional pel Tribunal Constitucional.

I, sobre si valdrà la pena la Llei electoral a Catalunya, doncs, miri, jo crec que no legislarem sobre entrepans, perquè no és matèria, possiblement, de llei, però, en canvi, hi ha una qüestió bastant, com no se li escapa a vostè, que són els punts nuclears del que avui es discuteix a les lleis electorals arreu del món, que són la fórmula electoral. I això és el que es discuteix en totes les lleis electorals, perquè allò altre és estàndard, i si no hi ha res per discutir, aleshores, diguem que jo, el que li agrairia, és que fes un esforç, com a mínim, per voler vostè discutir aquesta Llei i poder fer una Llei amb l'acord de tots els Grups parlamentaris de la Cambra per evitar una llei que simplement sigui una llei d'una part de Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : I ara toca, doncs, al representant del Grup de Convergència i Unió, l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, breuíssimament. Jo agraeixo moltíssim al senyor Ribó que em doni llicència per fer jocs de mans i que, en canvi, la hi

negui al meu estimat col·lega, senyor Molas; però no ho necessito, perquè no s'ha tractat gens de fer jocs de mans, sinó, simplement, de no fer aquella dramatització a què el senyor Ribó ens té acostumats en les seves intervencions, sinó d'analitzar exactament quins eren els punts concrets de la proposta de resolució que ens feien el Grup del PSUC i el Grup d'Esquerra Republicana...

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*) : Que fem.

El Sr. SUBIRÀ : Que fan. Exacte. La feien en el *Butlletí* i la continuen mantenint avui.

Senyor Ribó, el que hem discutit és si la possibilitat de determinar les dietes... És a dir, el que s'està discutint realment és si la possibilitat de determinar les dietes ha de venir prefixada cap al Consell Executiu o és una cosa que podríem decidir aquí a qui l'assignem.

Jo, simplement he dit que la Llei dona una assignació clara d'aquesta competència. Evidentment, en queden moltes d'altres, importants, que no són discutides, però vostès deien que aquesta assignació al Consell Consultiu era inconstitucional; jo dic simplement que és incorrecta, que hi ha una assignació de competència a la Comunitat Autònoma, i que la podem redistribuir. I vostè no m'ha contestat amb arguments; m'ha contestat, simplement, dramatitzant i gesticulant oralment. Per tant, com que no m'ha donat arguments nous, jo faré gràcia a la Cambra de repetir els que ja he donat.

Senyor Barrera, amb tota cordialitat, jo no vull fer una qüestió del tema quantitatiu; era, simplement, una aproximació —potser si que fàcil—, però era una aproximació a mesurar l'abast de la petició en comparació amb l'abast del Dictamen. I jo els recomano, a totes les senyores i els senyors Diputats, que rellegeixin —perquè estic convençut que se l'han llegit— el Dictamen i veuran com, de tota una constel·lació de temes que podrien ser de gran transcendència, acaba només trobant sospites d'inconstitucionalitat en quatre qüestions que, insisteixo, des del nostre punt de vista, són menors.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

(*Ll. Sr. Ribó demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT : Perdó, senyor Ribó...

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*) : Senyor President, en virtut de l'article del Reglament que es refereix a al·lusions al comportament dels Diputats, voldria fer una puntualització al senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Bé, és una al·lusió que no tenia res d'ofensiva, perquè tots els oradors d'aquesta Cambra tenen dret a gesticular. De manera que... (*Rialles.*) Per tant, prego el senyor Ribó que accepti la meua explicació.

El Sr. RIBÓ : Sí, senyor President. Totalment d'acord. El que no es pot fer és equiparar un debat, exclusivament, a gesticulació.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, acabat el debat, anem a procedir a la votació, sobre si procedeix o no el recurs d'inconstitucionalitat que hem estat debatent.

Recordin ses senyories que la votació, perquè sigui vàlida, ha de ser per majoria absoluta.

Per tant, els qui siguin favorables a la presentació del recurs, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El resultat de la votació és de 10 vots a favor, 106 en contra i cap abstenció.

Per tant, la proposició d'interposició queda rebutjada.
S'aixeca la sessió.

(Són tres quarts de dues del migdia i vuit minuts.)

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 35

La sessió s'obre a un quart de sis de la tarda i onze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, i de l'I. Sr. Secretari Segon, I. Sra. Secretària Tercera i I. Sr. Secretari Quart. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Ferret.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i de Justícia.

Ordre del dia

Punt únic : Debat i votació de la Proposta de Resolució presentada per més d'una desena part dels Diputats, del Grup parlamentari de Convergència i Unió per tal que el Parlament interposi Recurs d'Inconstitucionalitat contra la Ley 16/1985, de 25 de junio, del Patrimonio Histórico Español.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Aquesta Presidència ha de fer avinent que aquesta sessió ha estat convocada per debatre i votar la Proposta de Resolució presentada per més d'una desena part dels Diputats del Grup parlamentari de Convergència i Unió, sobre la conveniència que el Parlament interposi Recurs d'Inconstitucionalitat contra la Llei 16/1985, del 25 de juny, del Patrimoni Històric Espanyol.

Haig de recordar als Il·lustres senyores Diputades i senyors Diputats que el present debat es desenvoluparà de la mateixa manera que el Ple d'aquest matí.

Per començar, doncs, a entrar en matèria, tinc el gust de donar la paraula al representant de més d'una desena part dels Diputats proposats, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, que, segons un escrit que obra en aquesta Mesa, és l'Il·lustre Diputat senyor Ferran Camps i Vallejo, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. CAMPS I VALLEJO : Moltes gràcies, senyor President. Senyories, si haguéssim de caracteritzar el primer terç d'aquesta segona legislatura del Parlament de Catalunya hauríem de dir que ha estat una constant preocupació d'aquesta Assemblea defensar l'Estatut d'Autonomia vigent i que això ha obligat a presentar una colla de recursos al Tribunal Constitucional per evitar que l'Estatut quedés buit de contingut, això al marge de problemes tan greus i transcendents com és el del finançament de la nostra autonomia, però aquest no és pas el problema que anem a tractar ara.

Aquesta tarda tenim dos Plens per estudiar la conveniència de presentar els respectius recursos sobre dues matèries importants en el nostre Estatut d'Autonomia, i importants, sobretot, perquè afecten dos temes en els quals els defensors de la nació catalana hem tingut preocupació des de sempre. És més, l'inici del catalanisme polític es fonamenta en dos nuclis fonamentals : la llengua i la cultura catalanes i els nostres drets i justícia. Doncs, bé, aquesta tarda anem a tractar d'ambdós.

Centrem-nos ara en el tema de la Llei en qüestió per aquest Ple específic. D'ençà que es féu públic el Projecte de Llei que ara discutim —fa un any d'això— la preocupació arreu de Cata-

lunya s'estengué. L'opinió pública catalana sap que aquest recurs que avui tractem és important i ho sap d'ençà de fa temps. És més, una important campanya popular en contra de la Llei es desenvolupà l'hivern passat : una llarga llista d'entitats s'adheriren a la iniciativa d'Òmnium Cultural, el Centre Excursionista de Catalunya i el Foment de les Arts Decoratives. Només alguns noms per veure de quantes variades procedències eren : Amics de la Ciutat, Institució Bíblica Catalana, Club d'Amics de la UNESCO, Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Jordi, Col·legi d'Enginyers Industrials, Ateneu Barcelonès, Reial Societat Arqueològica Tarraconense, Col·legi Oficial de Metges de Barcelona, Centre Artístic de Sant Lluç... Només aquesta curtíssima llista ens pot fer veure quantes institucions, quants col·legis professionals sentiren la preocupació d'un tema fonamental. Finalment, recordem que també l'Institut d'Estudis Catalans, màxima institució científica dels Països Catalans, s'hi pronuncià en contra.

La sensació que teníem era que no caminem cap a la consolidació de l'Estat de les Autonomies amb lleis com la que ara tractem. Ben al contrari, s'està produint una involució autonòmica, i això ja es pot dir amb proves paleses. Una d'elles, la Llei del Patrimonio Histórico Español, del 25 de juny d'enguany. Si bé és cert que el text aprovat definitivament per les Corts generals no és tan dolent com era el Projecte, és perquè s'hi feren moltes esmenes, i, d'altra banda, nombroses gestions polítiques a alt nivell evitaren articles molt greus. Tantes millores s'hi han fet que en la presentació de la Llei al Congrés dels Diputats, el Ministre de Cultura, en un brevíssim discurs, agrai les esmenes que enriqueixen el text, i esmenta per sis vegades la paraula «enriqueix», relacionada amb les millores aportades. Amb tot, malauradament, el text aprovat no és acceptable en moltes de les seves parts, perquè creiem sincerament que vulnera la Constitució vigent i el nostre Estatut d'Autonomia. Aquest convenciment dugué el nostre Grup parlamentari a sol·licitar el Dictamen previ del Consell Consultiu, per presentar la sol·licitud de recurs d'inconstitucionalitat al Tribunal Constitucional.

Passem, doncs, a estudiar breument la inconstitucionalitat a nivell general, i alguns articles en especial. En el preàmbul de la Llei que avui tractem es diu que aquesta es dictava «en virtud de normas contenidas en los apartados 1 y 2 del artículo 149 de nuestra Constitución, que para el legislador y la Administración estatal suponen tanto un mandato como un título competencial». Però oblida el text esmentat que el mateix article 149.28 de la Constitució limita les competències de l'Estat, exclusiva «a la defensa del patrimonio cultural, artístico y monumental español contra la exportación y la expoliación», i, consegüentment amb això, la Constitució, consegüentment amb aquesta limitació per l'Administració de l'Estat, ha atribuït a les Comunitats Autònomes, en virtut de l'article 148.1.15 i 16, les competències en exclusiva a totes les Comunitats Autònomes, amb alguna brevíssima excepció a una d'elles, i, per tant, també, a la Generalitat de Catalunya, segons preveuen els articles 9.5 i 6 del nostre Estatut d'Autonomia, que atorga les competències en exclusiva assumides pels Reials Decrets de traspassos, de data 7 de setembre de 1979, 31 de juliol de 1980, 27 de febrer de 1981 i 30 de juliol de 1982.

Per a nosaltres aquesta és la raó fonamental que invalida la Llei, però cal veure els articles en què més flagrantment es duu

a terme això que ara denunciem. En raó del poc temps disponible classificarem els articles a recórrer en tres blocs. Primerament, aquells que el Consell Consultiu declara contraris a l'ordre constitucional i estatutari : el 9, el 12, el 18, el 26 en relació amb el 69.2, el 33, el 38 i la Disposició transitòria setena. En aquest sentit, ens afegim als arguments del Consell Consultiu i recalquem la consideració general que n'ha fet de manera global a la Llei, per subscriure el recurs. Segurament el bloc d'article únic per al Consell Consultiu no seria inconstitucional en la interpretació que hi dona. Nosaltres tenim la impressió, a més, que sobre tots aquests articles n'hi ha un que pren unes mesures especialment gravíssimes, que és el novè, el qual permet que l'actuació duta a terme durant aquests cinc anys per la Generalitat, amb els traspàs aconseguits i efectius, quedi en una situació, a partir d'ara, precària, perquè l'Administració central assumiria les funcions que duu a terme ara la nostra Generalitat.

Segonament, hi ha un bloc, un bloc que es limita a un sol article, que el Consell Consultiu creu que és constitucional i d'acord amb l'Estatut, si s'interpreta en el sentit que dona. Bé, nosaltres tenim una preocupació greu, i és que, és clar, aquesta manifestació del Consell Consultiu no té cap valor judicial, i, per tant, és magnífic si es confirma això; si no es confirma això, no té cap valor. Per tant, nosaltres creiem que també s'ha de fer el recurs, en el pitjor dels casos, perquè el Tribunal Constitucional confirmi el sentit que li dona el nostre Consell Consultiu. Nosaltres, a més, creiem que és inconstitucional perquè el Reial Decret 1010, de 1981, de traspàs dels serveis de l'Estat en matèria del llibre, biblioteques, cinematografia, música, teatre, patrimoni històric-artístic, promoció cultural, difusió cultural i fundacions i associacions culturals, ens transferia les funcions que aquest article ara posa com a concurrents, entre l'Administració central i la nostra.

Per tant, queda clar que havent estat traspassat, encara que nosaltres considerem que sigui oportuna la col·laboració, no podem renunciar a l'exercici d'un traspàs del qual ja tenim la competència. Fins i tot, no podem acceptar-ho perquè nosaltres veiem com, sistemàticament, hi ha qui interpreta que fins i tot el traspàs ha de ser de la manera més restrictiva possible, i per això tampoc no sorprèn ningú —i nosaltres, fins i tot, ho hem dit repetides vegades—, hem posat en dubte la conveniència de l'existència del Ministeri de Cultura, donat el cas que les competències d'aquest Ministeri estan transferides a les Comunitats Autònomes, i l'únic —hi insisteixo— que continua tenint vigent com a competència pròpia és aquesta vigilància de l'exportació i l'espoliació, que això sí que és una competència que té en exclusiva l'Estat i que no tenen les Comunitats Autònomes.

Bé, en aquest Reial Decret de traspàs hi havia el tema de la difusió cultural, el traspàs de la difusió cultural, i el traspàs es feia en el sentit més ampli. Si nosaltres acceptéssim tal com està redactat aquest article i no féssim el recurs al Tribunal Constitucional, ens podríem trobar que si un dia volguéssim fer una exposició a l'estranger, sobre un tema propi de Catalunya o en el qual Catalunya tingués interès —sobre el romànic o sobre el modernisme, per dir dos exemples propis i característics de l'art català—, hauríem de recórrer sempre a sol·licitar si es cregués oportú que això ho tolerés, ho permetés o es pogués fer en col·laboració amb el Ministeri de Cultura. No tindríem

capacitat, nosaltres, per organitzar un acte d'aquestes característiques. Això, em fa l'efecte, a mi, que és absolutament regressiu i absolutament preocupant. L'article 2, punt tercer és una mena de monopoli en favor de l'Estat, que creiem anti-constitucional.

Finalment, queda aquest tercer bloc d'articles, que nosaltres creiem que també caldria recórrer. En aquest bloc es tracta d'aquells articles que, en opinió del Consell Consultiu, ja són adequats a la Constitució i a l'Estatut. Però el nostre Grup parlamentari creu que no ho són. Ens referim, concretament, a l'1.3, al 49.5, al 51, al 69.2 —que aquest, de fet, d'una manera o altra ja quedava criticat pel Consell Consultiu com a possible anticonstitucional—, i una altra Disposició transitòria, la segona. Sobre aquests, m'hi entretindré una mica més, puix que no hi ha l'argumentació del Consell Consultiu.

L'1.3 : aquest article creiem que vulnera la competència exclusiva ja assumida per la Generalitat, en mèrit a l'article 9.5 i 6 de l'Estatut d'Autonomia. L'Administració central de l'Estat no pot, per manca de competència, declarar quins són béns d'interès cultural i quins no, ni tampoc apreciar la «singular relevància de unos y otros». Conseqüentment, si no està habilitada per produir resolucions en les quals es materialitzi aquesta declaració, tampoc no pot estar-ho per organitzar els instruments o mecanismes que les esmentades declaracions es facin constar, ni tampoc per ordenar els efectes substantius derivats de la seva inscripció. Cal destacar que hi ha reiterades sentències del Tribunal Constitucional que poden servir de precedents en el cas que tractem. Així, la 42/83, de 20 de maig, que feia referència al registre sanitari d'aliments, en la qual es reconeix el caràcter vinculant i no constitutiu de les inscripcions que es practiquin en el Registro Sanitario de Alimentos, en relació amb l'autorització concedida per l'Administració en cada cas competent. El text concret de la sentència em sembla veritablement aclaridor, i em permeto de reproduir-ne alguna frase : «Sólo la autoridad competente en cada caso para autorizar será también la competente para valorar las razones sanitarias que aconsejan la revisión de la inscripción, pues de otro modo, esto es, si se admitiera que en el caso de una autorización concedida por una Comunidad Autónoma pudiera revisar el Estado la inscripción, se produciría una configuración de la misma no vinculada a la autorización, es decir, mera consecuencia de la misma que supondría una inversión o ruptura del orden competencial.»

L'esquema de registre sanitari de referència, que s'ha anat perfilant amb aquesta sentència i altres, s'ha d'entendre completat amb una sentència molt recent, la del 16 de juliol d'enguany, la doctrina de la qual, en síntesi, podríem resumir : primer, que l'autorització dels productes i la inscripció de l'expressada autorització, com competències d'execució que són, corresponen a la Comunitat Autònoma, i en aquell cas, com que ho vam plantejar nosaltres, a la nostra Generalitat. Segon, que correspon, així mateix, a la Generalitat donar trasllat de tals declaracions i inscripcions al Registre General Sanitari, i, efectuat en aquest la inscripció, els actes autoritzats a Catalunya produeixen efectes a tot l'Estat espanyol, i això en mèrit a les facultats de coordinació que en matèria sanitària competien a l'Estat —article 149.1.16 de la Constitució. Tercer, que la inscripció en el Registre General Sanitari és automàtica, de manera que els productes autoritzats i registrats per la Genera-

lital no necessiten una ulterior homologació per les autoritats centrals. Lògicament, ens trobem amb temàtiques diferents : no és el mateix aquest Registre de què parlem en la sentència tan recent com el tema que avui tractem, però sí que és vàlid l'un i l'altre. I és més, en favor nostre hi ha que en la nostra Llei no hi ha, com, en matèria de sanitat, que l'Estat té competència de coordinació. Per a nosaltres, aquesta competència de coordinació que es reserva l'Estat en matèria de sanitat, en matèria de patrimoni cultural no existeix.

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Il·lustre orador que tingui en compte que el seu temps ja s'ha escolat.

El Sr. CAMPS I VALLEJO : Bé, moltes gràcies, senyor President. Això m'obligarà, gairebé, a passar amb molta rapidesa sobre la resta dels articles que queden, el 49.5, el 51, el 69.2 i la Disposició transitòria segona, que és l'única que els comentaré, passant per alt tots els altres. Aquesta Disposició preveu que, en el termini d'un any, el Govern, a proposta del Ministeri de Cultura, dictarà un nou reglament d'organització, funcionament i personal dels arxius i biblioteques «y museos de titularidad estatal». Em permeto entrar en aquests, saltant-me tots els altres no perquè no siguin importants, sinó perquè afecta una altra matèria diferent de la que havíem tractat fins ara.

La competència de reglamentar l'organització i el personal dels arxius, museus i biblioteques de l'Estat a Catalunya és de la Generalitat, a tenor dels articles 11.7 i 9.1 de l'Estatut d'Autonomia, que, a més, ha estat traspassat en virtut del Reial-Decret 1010 de l'any 81, que féu els traspassos a la Generalitat dels «archivos históricos provinciales de Tarragona, Lérida y Gerona y el Museo Nacional Arqueológico de Tarragona», i d'acord amb un altre Reial-Decret, el 1676/80, de traspass de biblioteques i que comportava la pública provincial «de Tarragona, Gerona y Lérida y la de la Delegación del INDE» a Barcelona, la provincial i universitària de Barcelona.

Com sia que l'article 149.1.28 de la nostra Constitució diu que la competència exclusiva de l'Estat en matèria de museus, biblioteques i arxius de titularitat estatal, «sin perjuicio de su gestión por parte de las Comunidades Autónomas», i aquesta gestió ja ha estat traspassada, aquesta Disposició transitòria segona és absolutament inconstitucional perquè envaeix unes competències que ja no corresponen a l'Estat.

Conclocl lamentant no haver-me pogut estendre a explicar la resta dels articles contra els quals nosaltres creiem que és també necessari presentar el recurs, i demanem a les senyores i els senyors Diputats que es vulguin adherir a la nostra sol·licitud en la presentació de l'esmentat recurs.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Correspon ara d'expressar la seva posició al Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Per a fer-ho, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Marc-Aureli Vila.

El Sr. VILA I COMAPOSADA : Honorable President, Il·lustres senyores Diputades i senyors Diputats, és molt possible que per manca d'atenció al contingut de la Constitució la ment dels qui prepararen i aprovaren la Llei a les Corts de l'Estat els dugui a no diferenciar entre «nacionalitat» i «regions» i, consegüentment, tant en l'esperit com en la part dispositiva de moltes lleis que es promulguen, hom no prengui en

compte, tal com indica la Constitució, que l'Estat espanyol és integrat per nacionalitats, car el terme «regió» és de caràcter geofísic o administratiu, segons com s'usi, i es refereix a uns territoris que formen part d'una nacionalitat, donat que els qui la formen són integrants d'aquesta nacionalitat.

El terme «nacionalitat», amb tota la seva càrrega humana, especifica l'existència d'unes formes culturals que s'han format al llarg de la història i, precisament, aquestes formes culturals en les seves diverses manifestacions han generat el patrimoni històric de la nacionalitat. I, permeteu-me, Il·lustres col·legues, que assenyali que entre els termes «nacionalitat» i «nació», en l'accepció de collectivitat humana, no hi ha cap diferència. Ens trobem davant la necessitat que aquesta Cambra presenti un recurs d'inconstitucionalitat referent a diversos articles de la Llei número 13, del 25 de juny d'enguany, promulgada a les Corts de l'Estat. El recurs serà recolzat pel brillantíssim Dictamen del Consell Consultiu, un dictamen que ha estat treballat amb la cura i rigorositat que caracteritza tan docte organisme. L'anàlisi que es fa de l'articulat de la Llei que es recorrerà, si així ho aprova aquesta Cambra, davant del Tribunal Constitucional, posa ben de manifest, àdhuc, per al més llec en el camp jurídic, que l'esmentada Llei, i repetidament, s'ha deixat en l'oblit que, d'acord amb l'apartat cinquè de l'article novè de l'Estatut de Catalunya, la Generalitat té competència exclusiva en matèria de patrimoni històric. I el patrimoni històric és el tresor format per les diverses expressions de la cultura d'un poble, d'una nació al llarg dels segles.

Segons l'articulat esmentat, únicament resta reservat a l'Estat allò que s'especifica en el número 28 de l'apartat primer de l'article 149 de la Constitució espanyola, que tracta de la defensa del patrimoni cultural, artístic i monumental espanyol contra l'exportació i l'espoliació; i, així, a museus, biblioteques i arxius de titularitat estatal sense perjudici que les Comunitats Autònomes n'exerceixin la gestió.

Doncs bé, en la Llei de la qual es recorren diversos articles, es va molt més enllà, i es tracta que l'Estat intervingui en institucions de titularitat de les Comunitats Autònomes, quan en el cas de Catalunya és la Generalitat qui en té la competència exclusiva. Catalunya està més capacitada per a tenir cura del seu patrimoni històric i artístic, no direm més que ningú, però tant com qualsevol altra nació, i prou que ens ho demostra la seva xarxa de museus públics i privats, les seves biblioteques, els seus arxius i la conservació i la restauració dels seus monuments i de les restes arqueològiques, com també les seves institucions acadèmiques. No existeix cap motivació de fet ni de dret que pugui explicar la intenció de la Llei contra la qual es presenta recurs d'intervenir, per l'Administració estatal, en un camp que és de l'exclusiva competència de la Generalitat, un camp que forma part del nostre cos i del nostre esperit com a poble mil·lenari, un camp que no és confusible amb cap altre camp cultural dels que existeixen a la península.

Il·lustres senyores i senyors, el Grup parlamentari en nom del qual us parlo és defensor acèrrim del patrimoni històric català, però també és acèrrim partidari que la defensa d'aquest patrimoni, i en tots els ordres, estigui a mans del Govern de Catalunya. Volem recordar, car en fórem testimonis, que en els moments difícils d'oblidar del mes de juliol del 1936 la Generalitat de Catalunya, amb la col·laboració voluntària de persones de les més diverses activitats, que actuaven amb evident

perill de la seva vida, defensaren i salvaren el patrimoni històric de Catalunya i, com a demostració davant del món de com els catalans estimen el seu patrimoni històric, hom organitzà a París una gran exposició on la gent del saber i de l'esperit d'arreu d'Europa pogueren reconèixer, a través de les peces d'art del nostre patrimoni històric, l'existència d'una nació que havia estat portada a la convulsió i a la guerra per poders forans i que defensava la seva identitat nacional i la seva personalitat política. No sembla pas que l'exposició d'Europalia, que s'inaugurarà el dia 24 d'aquest mes a Brussel·les sigui el reflex de les diverses cultures que existeixen en l'Estat espanyol, i entre elles la nostra, la catalana. Sembla que es vulgui negar a l'exterior, o tractar barroerament de negar, la nacionalitat catalana amb la presència d'expressions del seu patrimoni històric. Nosaltres esperem —esperar està relacionat amb esperança— que vindrà un dia que no s'hauran de presentar recursos com aquest, donat que els qui exerceixen el poder més enllà del nostre territori tindran plena consciència que correspon al Govern de Catalunya, i per tant als catalans, la plena sobirania sobre els béns que constitueixen el patrimoni històric nacional i que Catalunya està plenament capacitada per tenir-ne la custòdia exclusiva i exercir-ne la defensa. I aprofitem aquest moment per a dir que l'Estat hauria de fer per manera de retornar a Catalunya la documentació, essencialment de caràcter català, que fou sostreta, espoliada de Catalunya poc després d'acabada la guerra i ingressada en arxius estatals; aquesta documentació forma part del patrimoni històric català.

Senyors, el Grup parlamentari de l'Esquerra Republicana de Catalunya votarà la presentació del recurs, d'acord amb el raonament de caràcter jurídic preparat pel Consell Consultiu de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Correspon ara al Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya la seva intervenció. Per a fer-la tinc el gust de donar la paraula a la Il·lustre Diputada senyora Eulàlia Vintó.

La Sra. VINTÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, d'acord amb el Dictamen del Consell Consultiu, la Llei del Patrimonio Histórico Español seria contrària a l'ordre constitucional i estatutari en els articles 9, 12, 18, 26, en relació amb el 69.2, 33, 38 i la Disposició transitòria setena, mentre que no ho serien els articles 1.3, 2.3, 49.5, 51 i la Disposició transitòria segona, els quals, tanmateix, són inclosos en la llista de preceptes inconstitucionals que avui estem debatent.

La lectura de la Llei, i també d'alguns articles i comentaris que es publicaren amb motiu de la discussió al Parlament espanyol, susciten no poques reflexions pel que fa a l'abast del text legislatiu, la voluntat del legislador i la necessitat d'actualitzar l'any 1985 la Llei de la República respecte a això. No és aquesta, però, l'ocasió de fer-ho i em limitaré a parlar del tema del recurs i la seva motivació. Queda clar en el Dictamen del Consell Consultiu, pàgines 13 i següents, el sentit que cal donar a la competència exclusiva de la Generalitat en matèria de cultura, l'abast de l'article 149.1.28 de la Constitució espanyola pel que fa a la competència de l'Estat en matèria d'exportació i espoliació, i la interpretació de l'article 149.2 de la mateixa Constitució en relació amb l'objectiu essencial «de facilitar la comunicació cultural entre las Comunidades», i d'acord amb elles. A la llum, doncs, de la Constitució espanyola, de

l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i dels decrets de transferències en matèria de cultura, que almenys al meu entendre no han de ser mai interpretats com a textos que defineixen competències, sinó que fan simplement transferències de les competències que Constitució i Estatut defineixen, no és gaire difícil comprovar que diversos articles de la Llei del Patrimonio Histórico Español envaeixen l'àmbit competencial de la Generalitat i han de ser objecte d'aquest recurs al qual nosaltres donem suport. Ara bé, i pel que fa als articles considerats constitucionals pel dit Dictamen, el nostre Grup donarà suport a la inclusió de l'article 2.3 i del 49.5. El primer en la mesura —i ho deia el senyor Camps en la seva intervenció—, en la mesura que no és descartable una interpretació diferent de la que fa el Consell Consultiu, i serà bo que el Tribunal Constitucional deixi clar, d'una manera definitiva, el sentit del precepte. El segon —és a dir, el 49.5—, perquè pensem que la competència exclusiva de la Generalitat li permet dir si un document pertany o no al «Patrimonio documental», i que no és l'Administració de l'Estat qui ha de fer-ho. Pel que fa als articles 1.3, 51 i la Disposició transitòria segona, entenem que no hi ha, com diu el Dictamen, presumpció d'inconstitucionalitat, en la mesura que són disposicions descriptives de cooperació i d'àmbit limitat a la titularitat estatal respectivament; és a dir : el primer descriu, el segon parla de la cooperació. I entenem que editar el catàleg del «patrimonio histórico español» és una cosa que està molt bé que faci l'Administració central de l'Estat, perquè difícilment la Generalitat de Catalunya editarà el patrimoni de tot Espanya, i estaria bé que hi hagués un catàleg que ho recollís tot, i entenem que entra dins de l'àmbit de les competències de col·laboració que la Constitució li dona a l'Administració central. I, pel que fa a l'últim, entenem que parla de les de titularitat estatal, i, per tant, de les de titularitat estatal té tot el seu dret a fer l'Estat allò que cregui que ha de fer. I, per tant, com que entenem això, no creiem que interfereixi en la competència exclusiva de la Generalitat.

Seria redundant insistir en els articles en què tots estem d'acord i que ja han estat argumentats, malgrat que el senyor Camps no ha tingut temps d'explicar-nos-els.

Voldria, però, aprofitar els darrers minuts per fer algunes consideracions de caràcter més general. La primera : em sembla —i ens sembla— que és una llàstima que el Consell Executiu de Convergència i Unió no ha hagut tingut la iniciativa legislativa que li permet l'Estatut d'Autonomia, que havia estat anunciada en el primer discurs d'investidura del President Pujol, i que ens hauria estalviat aquest recurs. Si el Parlament hagués aprovat ja la Llei del Patrimonio Histórico Català, la situació seria ben diferent, i no hauríem de regir-nos amb caràcter supletori per la de l'Estat. Segona : aquest exemple ens hauria de servir per tal d'evitar en el futur situacions similars. Pensem, per exemple, en la Llei de la Ciència i la Recerca, presentada i no discutida en l'anterior legislatura, que quan torni, si torna, igual o canviada, ho farà després de la de l'Estat i, per tant, la tornarem a discutir amb un peu forçat. La tercera és que la indecisió i el retard de les Comunitats Autònomes, i, en aquest cas, de Catalunya, a posar en pràctica les seves competències exclusives abona el desig de supervivència d'un Ministeri —el de Cultura— que, d'acord amb la Constitució, potser no té raó absoluta d'existir, i sí un organisme administratiu per les competències que la Constitució li dona.

Acabo, doncs, reiterant el nostre suport al recurs en relació amb els articles 2, 3, 9, 12, 18, 26, 33, 38, 49.5, 69 i Disposició transitòria setena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Invito ara el Grup... Invito ara el Grup Popular a prendre la paraula per expressar la seva opinió.

L'Illustre Diputat senyor Romera té la paraula.

El Sr. ROMERA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, no començaré, contràriament al que feia la Il·lustre Diputada senyora Vintó, fent les reflexions de caràcter general al principi, fent allò que en podríem dir un posicionament de tipus conceptual del nostre Grup enfront de la Llei.

Jo diria que de la lectura d'aquesta Llei, també fonamentalment del Dictamen del Consell Consultiu, se'n dedueixen diverses conclusions que voldria posar de manifest. La primera d'elles és aquesta duplictat de competències a què ens té afeïxats l'Administració central quan legisla, i que jo penso, com veurem més endavant, que no guarda relació amb *mauvaises pensées* o amb mala fe, sinó que és fruit purament d'un centralisme diguem ancestral de què el legislador no es pot sostreure.

Ens preocupa molt aquesta duplictat perquè ve a mantenir o a incrementar aquests quadres immensos de funcionariat, que no solament no descarreguen el pressupost de l'Administració central, sinó que el dia que sumats els corresponents pressupostos parcials de les diverses administracions autonòmiques, i algun dia haurem de dir que ens ho expliquin i haurem de fer xifres comparatives, em penso que ens esgarriaran a tots.

Una segona observació, una segona consideració, seria la vocació reglamentarista, aquest afany permanent, que denota una voluntat de tenir-ho tot previst, de tenir-ho tot regulat, de tenir-ho tot disposat, que es posa de manifest en la lectura de la Llei, oblidant que en un cas com aquest que s'està legislant sobre cultura, patrimoni i fet cultural, el que cal, respecte als béns culturals, penso jo, i el patrimoni històric, el que cal és no encotillar-lo, sinó precisament simplement promocionar-lo i protegir-lo. I llavors ens preguntem immediatament qui ha d'exercir aquesta promoció i qui ha d'exercir aquesta protecció, i ens sembla que aquestes són feines que ha de fer aquell qui estigui més a prop del bé a protegir i el que tingui un sentiment més fort per defensar-lo, i aquests són donats, com després veurem també com la mateixa Llei ho preveu, per la proximitat. Em sembla que, per posar dos exemples que la majoria dels Il·lustres senyores i senyors Diputats coneixen, em sembla que l'ermita de Sant Sadurn de Noya, o el monestir de Santa Maria de l'Estany corresponen als municipis de Noya i Santa Maria de l'Estany, corresponen, en tot cas, a les comarques corresponents al Vallès Oriental, en aquest cas, i al Bages, la defensa, o, en tot cas, a la Generalitat, als seus Departaments culturals, al Departament de Cultura, en aquest cas, perquè pensar que a Madrid el legislador pugui estar pensant en la protecció d'un bé tan important com aquest em sembla absolutament ridícul. Els ha de passar com un número més d'un llistat que deu donar l'ordinador.

Per tant, em sembla que és feina, com deia abans, perquè es tracta..., els béns culturals o els béns patrimonials, jo penso que estan tan indefensos com ho estigui un infant, i, en última instància, es tracta de protegir-los per aquell que correspongui en cada cas, i si a l'infant el protegeixen a casa seva els seus pares, i quan és a l'escola el mestre, i quan surt a muntanya l'a-

quella, doncs em sembla que els béns culturals, els béns patrimonials, els han de vetllar aquells que estan més pròxims, aquells que senten de veritat el que els pugui passar.

Nosaltres entenem que, tant en cultura com en patrimoni, l'Estat no té més patrimoni que la suma de patrimonis de les Comunitats Autònomes del mateix Estat, i que, en aquest cas, em sembla que el que hauria de fer l'Administració central de l'Estat és prendre nota i fer amb tots aquests patrimonis, diversos i dispersos, ubicats geogràficament arreu de tot Espanya, aquella gran panera cultural i patrimonial per oferir en última instància al ciutadà, però que simplement n'hauria de tenir constància i no legislar, o legislar simplement per protegir-la, com preveu la mateixa Llei quan parla d'expoliacions, de subtraccions, de defraudacions, que aquestes sí que són competència òbviament, exclusivament, de l'Administració central de l'Estat. I després d'aquest, diguem-ne, posicionament conceptual, entrariem en l'anàlisi de la Llei pròpiament dita i del Dictamen del Consell Consultiu.

El Títol preliminar, tot i que en certs moments sembla perillós, jo diria que no ho és. Dic que sembla perillós perquè, per catorze vegades, esmenta l'Administració de l'Estat, l'Administració de l'Estat. Jo penso que l'Administració de l'Estat és tota administració que hi ha dins del territori de l'Estat. És referent, naturalment, a l'Administració central de l'Estat. I sembla que té aquesta vocació de què jo parlava abans amb menyspreu, però veiem què passa en el preàmbul. La mateixa Llei diu : « En torno a este concepto se estructuran las medidas esenciales de la Ley y se precisan las técnicas de intervención que son competencia de la Administración del Estado, en particular » —i poso l'èmfasi en aquest moment— « en particular su defensa contra la explotación ilícita y su protección frente a la expropiación. »

Bé, em sembla que en aquest cas estem absolutament d'acord amb aquesta definició general de la Llei. Que podríem seguir en un altre paràgraf, és a dir, sembla que es desmarca l'Administració central de l'Estat, i diu : « deixeu-me a mi aquestes competències en exclusiva ». És a dir, per tant, les altres haurien de ser compartides o exclusives d'altres.

Però un tros més endavant diu : « Una política que complementa la acción vigilante con el estímulo educativo, técnico y financiero, en el convencimiento que el patrimonio histórico se acrecienta y se defiende mejor cuánto más lo estiman las personas » —i hi poso l'accent ara— « que conviven con él. » És allò que deïem abans : el que està a prop del bé és el que l'estima, és el que el protegeix i és el que l'ha de fomentar perquè el dia de demà n'hi hagi més. I seguim una mica més avall, i acabant en el moment en què acaba el preàmbul, quan diu : « En consecuencia, como objetivo último, la Ley no busca sino el acceso a las vías que constituyen nuestro patrimonio histórico. Todas las medidas de protección y fomento que la Ley establece » —poso l'èmfasi aquí— « sólo cobran sentido si al final conducen a que un número cada vez mayor de ciudadanos... » gaudeixin, etcètera, de la cultura i dels béns.

Bé, no obstant aquestes bones intencions, que ens farien dir que aquesta és una bona Llei, o almenys una Llei, com deia abans, feta sense males intencions, en alguns casos alguns articles vulneren clarament l'Estatut, vulneren clarament la Constitució espanyola. I, en aquest sentit, és molt clar el Dictamen quan esmena l'article 149.2, i, sobretot, quan ens fa referència

en el debat que, a propòsit de l'article 149.2, en el moment de discutir la Constitució, es va portar a terme, i en el qual apareixien dos conceptes que jo crec que són fonamentals. El primer d'ells era el principi de subsidiarietat de l'Estat. És a dir, s'introduïa —jo ara no em vull allargar amb el debat de l'article 149.2, però, en qualsevol cas, hi havia...—, sí, és molt curt, deia: «Conviene asegurar constitucionalmente la acción subsidiaria del Estado en tan delicadísimo terreno.» I aquí sí que ens posaríem immediatament d'acord. Creiem, jo crec, fonamentalment, en temes també de cultura que l'Estat no té més missió que emprendre aquelles accions que les altres administracions no han portat a terme, el que se'n diu el principi de subsidiarietat. I, més endavant, quan diu que la missió de l'Estat és facilitar, com recordava abans, em sembla, la senyora Vintrolà, facilitar la comunicació cultural.

Bé, el Dictamen ens remet a la Disposició addicional cinquena de l'Estatut, en què l'atribució essencial de servei a la cultura no és exclusiva de ningú, i subratllat, perquè em sembla fonamental i aclaridor per a altres articles, o per a alguns dels articles que contempla, no? La qual cosa justifica, deia, al meu entendre, les interferències que en aquest cas s'han produït. És a dir, no hi ha una atribució essencial que pertanyi a l'Administració central o que pertanyi a l'Administració perifèrica.

No entraré en l'anàlisi detallada del Dictamen del Consell Consultiu, perquè sí que vull dir que coincidim fonamentalment amb el que el Consell Consultiu ha dictaminat. Per tant, no faré feixuga la intervenció entrant un per un en els articles, però sí que vull referir-me especialment a l'article 9.2, que, d'alguna manera, és la mare dels ous de tot el contingut, i a la referència que ofereix a una sentència del Tribunal Constitucional en relació amb el Projecte de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa, en el que diu: «Sobre la competencia de la Generalidad en la declaración de paratge natural d'interès nacional.» És a dir, és a la Generalitat a la qual correspon declarar, en aquell cas, el paratge natural d'interès nacional, i, en aquest cas, el patrimoni artístic de Catalunya, o cultural. Em sembla que aquest és el punt que cal ressaltar en aquest Dictamen —i, per tant, com més endavant indicaré, no votarem, en aquest cas, a favor de la proposta de resolució— en l'article 18, perquè no compartim el criteri del Consell Consultiu, ja que fa esment a un procediment, i es refereix a l'article 9, paràgraf segon, a un procediment que ja ha estat objecte de recurs, i que ja s'ha pronunciat el Consell Consultiu. El Consell Consultiu, en referir-se a l'article 9, paràgraf segon, diu que és inconstitucional. Si el motiu pel qual impugnem el 18 és en referència al 9, paràgraf segon, estaríem impugnant allò que ja ha estat inapugnat. I, per tant, nosaltres, en aquest cas, no podrem votar a favor del Dictamen.

En resum, senyor President, senyores i senyors Diputats, jo demanaria a la Presidència —espero que el Reglament o la interpretació permetin fer-ho així— que votéssim per separat els articles de la proposta de resolució, i avanço ja, en el cas que, com espero, es procedeixi així, que votarem a favor de la interposició de recurs en el que es refereix als articles 9, 12, 26, 33, 38, 69 i Disposició transitòria setena, i votarem en contra dels articles 1, 2, 18, 49, 51 i Disposició transitòria segona.

Res més.

Moltes gràcies, senyor President. Gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Correspon ara la intervenció del Grup Socialista de la Cambra, i per substanciar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS : Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, en el torn del Grup Socialista, per posicionament —que no en torn a favor ni en contra—, respecte a la sol·licitud d'elevat un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei del Patrimoni Històric Espanyol.

En primer lloc, per fer una breu intervenció de consideracions generals sobre el que ha estat, i per valorar, per tant, molt positivament, el que és el Dictamen del Consell Consultiu. Valorar-lo molt positivament perquè els altres Diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula han tingut oportunitat de dir-los a vostès els elements de confusió reals, i no cal ignorar-los, que existeix entre la Constitució i l'Estatut en el moment de fer la interpretació de l'àmbit de cultura. Diguem que l'Estatut, només per recordar-ho, en els seus articles 9.4, 9.5, 9.6, 9.7, 10.1, 10.2, 11.7, Disposició addicional cinquena, i la Constitució, en el 44, 46, 149.1.3, 149.1.28 i 149.2, poden crear, en la seva interpretació, elements de confusió. I creiem que és extraordinàriament positiu el Dictamen —en els seus preàmbul i títols fonamentals— del Consell Consultiu, perquè el que ve a fer és aprofundir i desenvolupar, creant al mateix temps doctrina. Jo me'n congratulo, que totes les forces polítiques d'aquest Parlament avalin, per tant, aquests títols fonamentals del Dictamen —atès que no s'esmenen—, perquè crea doctrina i aprofundeix, dic, una determinada sentència del Tribunal Constitucional —que és l'organisme constitucional constituït legítimament per fer aquesta interpretació sobre els textos del pla constitucional—, en la interpretació del que és cultura. I aquella sentència diu —ho citaré tal com està escrit en l'original en castellà—: «La lectura de otros textos de la Constitución y una reflexión sobre la vida cultural, llevan a la conclusión de que la cultura es algo de la competencia propia institucional tanto del Estado como de las Comunidades Autónomas, y aún de otras Comunidades, pues allí donde viva una comunidad hay una manifestación cultural respecto de la cual las estructuras públicas representativas pueden ostentar competencias de fomento de la cultura. Más que un reparto competencial vertical, lo que se produce es una concurrencia de competencias, que en materia cultural es destacada la acción autonómica, es algo inherente a la comunidad, que a su vez al Estado compete también la competencia que tendrá, ante todo, una área de preferente atención a la preservación del patrimonio cultural común, pero también en aquello que precise de tratamientos generales cuando los bienes culturales pudieran no lograrse desde otras instancias, es algo que está en la línea del indicado artículo.»

Doncs, bé, aquest preàmbul i títols fonamentals d'aquest Dictamen desenvolupa aquesta interpretació que fa el Tribunal Constitucional, perquè és un element molt important i a tenir en compte, atès que interpreta aquest bloc constitucional i, per tant, en aquest sentit, el Dictamen crea doctrina; valorem positivament que avanci en aquesta concepció i interpretació sobre el que és el desenvolupament legislatiu, executiu en matèria de cultura.

Anem a veure, a trets generals, alguns aspectes que també

volem destacar d'aquest Dictamen, i que manifesten que aquesta —i crec, i no vull fer una defensa en aquests moments de la llei, en primer lloc, no em correspon, en segon lloc no és el fòrum adequat, i, en tercer lloc, estem aquí per a una altra cosa— però el que sí que vull dir, contràriament al que abans el Diputat de Convergència i Unió manifestava sobre una campanya que fa temps que es va desencadenar en diferents organismes sobre aquesta llei, que això, malauradament, era —per ser moderats— diguem-ne desproporcionada, desenfocada i àdhuc desinformada. Aquesta llei, per ser molt breu, és una llei respectuosa, extraordinàriament respectuosa envers les Comunitats Autònomes. Tothom que es pugui llegir aquesta llei ha d'arribar necessàriament a aquesta conclusió, malgrat que puguin quedar-li dubtes sobre diferents aspectes concrets. És una llei, el Dictamen del Consell Consultiu ho reitera, que s'orienta de manera principal al que és el marc competencial que l'empara, a la protecció dels béns compresos en el patrimoni històric, davant l'exportació il·lícita i l'expoliació; és una llei, diu també, són també termes força repetits al llarg de la llei, els de col·laboració entre els poders públics, cooperació amb els organismes competents, consultes prèvies oportunes, i en molts casos, al llarg de la llei, aquestes consultes prèvies són consultes preceptives per als organismes autonòmics. Per tant, amb tota sinceritat, aquesta és una llei que la seva lectura és molt respectuosa amb les Comunitats Autònomes; i és una llei que segueix un model d'altres països amb una gran tradició federalista i, sobretot, en matèria de cultura, com és Alemanya o com és Àustria, on les lleis són absolutament similars, per no dir idèntiques.

Per tant, aquesta campanya que abans ens citaven és, com a mínim, desproporcionada, exagerada i desinformada. I aquí vull fer un parèntesi per dir que en el camp de la cultura, i s'ha pogut comprovar i demostrar al llarg dels cinc anys d'existència del Parlament de Catalunya d'aquesta nova època, diguem, un esforç col·lectiu de totes les forces polítiques —d'aquí, del Parlament— per cercar els acords de desenvolupament d'una gestió cultural a Catalunya. Aquest ha estat el discurs i la sol·licitud constant del Grup Socialista en aquesta Cambra —em remunto a l'any 80. I això creiem que és absolutament important fer-ho; que, per tant, aquesta és una matèria que convoca l'acord de totes les forces polítiques, i que sembla —ho dic per aquella campanya—, però, que es vulgui cridar la sensibilitat més popular, alguna cosa que afecta molt directament perquè això no pugui ser possible. I em refereixo, per exemple —amb tot respecte i amb tota cordialitat— al dit pacte cultural, aspecte extraordinàriament important per a totes les forces polítiques, per a totes les institucions a Catalunya, que nosaltres constantment n'hem emfasitzat la necessitat al llarg de diferents debats d'aquest Parlament de Catalunya, i que sembla que no s'acabi de reeixir en aquesta signatura del pacte cultural. Ho dic sobretot per les declaracions que avui —i fa ben poc, quan el senyor Honorable President de la Generalitat ens deia: el tema de la cultura és el tema més greu en aquests moments de les relacions, o del diàleg entre l'Administració de l'Estat i l'Administració de Catalunya, o quan avui ens deia que es veia en greus dificultats el tema del dit pacte cultural. Que se sàpiga que nosaltres, almenys, en primer lloc, estem absolutament disposats darrere d'aquesta necessitat d'acord, i, en segon lloc, que creiem aquesta necessitat absolutament inevitable i

indefugible. Per continuar —i veurem la respectuositat d'aquesta llei—, és que de gairebé cent articles, vuitanta articles i dinou disposicions addicionals i finals hi ha tan sols set articles que el Consell Consultiu considera de dubtosa constitucionalitat o d'inconstitucionalitat. Set articles, que vull de seguida matisar, que afecten dos temes i dos articles que després tractaré molt breument, set articles que afecten dos temes: el que reuneix l'article 9, 12, 26, en relació amb el 69.2, i els articles 33 i 38, però que les dificultats —i ho ha dit el Portaveu del Grup del PSUC— de la interpretació d'aquesta llei deriven, sobretot, que aquí no tenim la nostra pròpia llei del patrimoni cultural de Catalunya. Un compromís que està fet per l'Honorable senyor President de la Generalitat des de l'any 80, i que encara no ha estat portat a aquesta Cambra; i que, per això, moltes de les susceptibilitats que avui des d'aquesta tribuna s'han expressat estic convençut, vaja, es demostra per la seva mateixa intervenció, no haurien existit.

Per tant, aquesta llei és una llei molt respectuosa, i anem a veure, per tant, en què consisteixen els aspectes que el Consell Consultiu dictamina com d'inconstitucionalitat, i en alguns dels quals nosaltres podem coincidir, en d'altres no tant.

El Consell Consultiu, en primer lloc, diu que no són inconstitucionals els articles 1.2.1, 1.2.2, 1.2.3, 6, 29, 34, 49, 51, etcètera. Dels 29 articles que demanava el Grup majoritari de Convergència i Unió, ell diu que tan sols set, la resta no són inconstitucionals. Aprofito el parèntesi per parlar, i només em referiré als que sí que diu que són d'inconstitucionalitat, d'un article que ha sortit reiteradament, que és l'article 2.3, i s'ha citat el Reial Decret 1010/81, que també el cita el Dictamen del Consell Consultiu. Bé, és que a aquest article, el Consell Consultiu diu: «Sobre aquest article no és inconstitucional, perquè la interpretació que cal donar-li és la interpretació que és constitucional, l'altra no seria constitucional.» I per dir això, fa referència al Decret que abans he esmentat, però és que nosaltres creiem que s'ha de tenir aquesta interpretació constitucional de l'article 2.3, perquè si fem referència a aquell Decret que el Portaveu de Convergència i Unió deia que era el valuós, i era el que devia dictar el comportament, jo li diré que aquell Decret, en matèria de disposició cultural és restrictiu, és antiautonòmic. Fixi's, aquell Decret diu: «Correspon a l'Administració de l'Estat les relacions en l'àmbit estatal i internacional, en matèria de llibres, biblioteques, cinematografia, música, teatre, patrimoni històric artístic, promoció sociocultural, difusió cultural, fundacions i associacions culturals...» —segueix—, «La Generalitat de Catalunya i l'Administració de l'Estat col·laborarà entre si per assegurar la deguda representació de les manifestacions.» És a dir, que sembla que en aquell moment, en el 81, en el moment de treure aquestes conclusions, l'Administració de la Generalitat, que negociava en la Comissió Mixta, estava d'acord que la representació de la difusió exterior de la cultura, la competència absoluta passés per l'Administració de l'Estat. Nosaltres no hi estem d'acord en això, preferim la interpretació constitucional que fa el Dictamen del Consell Consultiu en aquest article. Per tant, per aquest motiu creiem que no és inconstitucional aquest article, sinó ben al contrari, sinó que ens va molt millor aquest article que no el Decret de transferències —parlo tan sols en matèria de difusió cultural—, signat l'any 81. Per tant, ens referim que hi ha dos temes en el conjunt del Dictamen que cita com

inconstitucionals. El primer, el que fa relació —s'han citat els articles 9, 12, 26, en relació amb el 69.2. Bé, es tracta, en aquest article, sense fer altres tipus d'interpretacions, d'esbrinar si la declaració d'un bé d'interès cultural suposa, aquest bé, un estatut jurídic pel bé en qüestió, que sigui —o que hagi de ser— una competència desenvolupada per l'Estat. És a dir, si l'especial protecció i tutela que cita, i que fa en l'article 9.1, té un contingut propi de defensa contra expoliació i exportació. La realitat és que la resta de la Llei no va més enllà d'aquest marc competencial que l'empara : la defensa contra l'espoliació i l'exportació, tret dels altres articles que després en parlarem, i la prova és que tampoc hi ha altres tipus d'impugnació.

Per tant, tota la llei es limita a la defensa contra l'exportació i l'espoliació. És a dir, per tant, que un bé d'interès cultural, un BIC, és un determinat tipus de bé cultural, que l'Estat li atorga aquest nom, aquesta qualificació de BIC per a l'específica protecció de l'article 149.1.28 i 2, li atorga com a competència. En conseqüència, nosaltres fem la següent interpretació : les Comunitats Autònomes poden crear els seus propis BIC, no com els que la llei aquesta prescriu, perquè tenen per finalitat —article 69.2— gaudir d'uns determinats beneficis de desgravació i bonificació en els impostos de l'Estat, i, per tant, a càrrec dels Pressupostos Generals de l'Estat, però les Comunitats Autònomes poden crear els seus propis BIC; és més, poden crear el BEIC, el Bé Espanyol d'Interès Cultural, o poden crear el Bé d'Interès Cultural Nacional; no es limita en absolut. L'Estat qualifica de BIC per gaudir d'aquests beneficis i bonificacions a càrrec dels seus impostos, a càrrec dels seus pressupostos. Per tant, en tractar-se d'impostos, competència dels impostos de l'Estat, no veiem la inconstitucionalitat. Però, és que, a més, recordo més, per dir-ho finalment : que l'article 9.2 no habilita d'ofici l'Estat a crear BIC, sinó que exigeix la iniciativa de la Comunitat Autònoma de la Generalitat. És a dir, si la Generalitat no li exigeix o li reclama la creació d'un BIC, l'Estat no ho pot fer; això és el que diu exactament l'article 9.2; per tant, és la Generalitat la qui decideix, en primer lloc, quins són els seus béns d'interès cultural creats a Catalunya que vol que gaudeixin d'aquests beneficis de l'Estat, i aleshores, li diu : «vull que aquests béns gaudeixin d'aquests beneficis. Declara'ns els BIC a efectes del qualificatiu de l'Estat.» Per altra banda, amb la llei pròpia del Parlament de Catalunya se'ls pot donar també altres tipus de beneficis que corresponen a la Generalitat de Catalunya. Però també intentaré, per il·lustrar aquest tema, fer referència a una doctrina ja avui existent, i que afectava també la Generalitat de Catalunya. Són dos dictàmens del Tribunal Constitucional... perdó, dues sentències del Tribunal Constitucional. La sentència 84, del 1983, del 24 d'octubre, i la sentència 49, del 1984, del 5 d'abril, on es diu : «L'article 5 del Reial Decret...» —etcètera— «sobre concessió de subvenció per part de l'Estat per a fins culturals a Catalunya.» I la decisió del Tribunal Constitucional és declarar a favor de l'Estat la titularitat de la competència controvertida, «sin perjuicio del informe preceptivo del Departamento de Cultura de la Generalitat de Catalunya en lo que afecte a su ámbito territorial.», i argumenta amb jurisprudència : «las partes implicadas en este conflicto reconocen la competencia del Ministerio de Cultura en orden a la emisión del informe.» És a dir, sí que l'Estat pot, a través de les competències que li siguin pròpies, sense afectar-ne ni una de Catalunya, atorgar

aquestes subvencions.

Segona sentència, també del 5 d'abril del 84, sobre matèria cinematogràfica. Diu : «En consecuencia, tratándose de las películas cuya calificación comporta a través de la exhibición unas desgravaciones fiscales estatales, la competencia de calificación no puede negarse a la Administración del Estado, lo que obviamente no cierra el camino al fomento de la Generalitat de películas que tengan interés cultural.» És a dir, per dues vegades reitera que per gaudir de determinats beneficis que són competència de l'Estat, l'Estat pot fer una qualificació que no vincula en absolut, i que en aquest cas, recordo, no és amb consulta prèvia a la Generalitat, sinó que és exigència que la Generalitat ho reclami.

Jo vull dir-los que en el nostre Grup no ens agrada absolutament la redacció d'aquesta primera part del punt 9.1; no ens agrada, creiem que hauríem buscat diferents redaccions, però aquí no es tracta en aquests moments de canviar la redacció, es tracta d'interpretar la constitucionalitat o la inconstitucionalitat d'aquest article.

Nosaltres, amb els arguments que he intentat exposar, amb els precedents de la sentència del Tribunal Constitucional, etcètera, a pesar de no agradar-nos, en aquest cas, creiem que no és inconstitucional.

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Il·lustre orador que tingui en compte que el seu temps ja s'ha escolat.

El Sr. CLOTAS : Acabo de seguida, senyor President. Recordaré, finalment, sobre aquest article que el Portaveu de Convergència citava de gravíssimes conseqüències, jo li recordaré, també cordialment : gravíssimes conseqüències? Relatius, com he intentat demostrar. En el Congrés dels Diputats, el Grup de Minoria Catalana no va presentar esmena a aquest article, com vostè sap. Presentava esmena al 2, que era justament aquell que era justament aquell que diu que la Generalitat és l'única que pot vehicular aquesta qualificació de BIC, i després la va retirar en el Ple. Per tant, no hi havia esmena. Això, a títol únicament anecdòtic.

Respecte de l'altra línia d'aquest recurs d'inconstitucionalitat, articles 33 i 38 : el nostre Grup coincideix amb el Dictamen del Consell Consultiu, i en aquest cas sí que creiem que vulnera aspectes que de la mateixa lectura de l'Estatut i de la Constitució, i en aquest cas, del mateix Reial Decret que abans he citat, 1010/81, establia com una potestat compartida i pròpia de Catalunya.

Nosaltres, en l'article 33, considerem que el dret real de l'adquisició preferent d'un bé cultural no pot provenir del fet de la petició de la sol·licitud d'exportació, sinó del fet que aquell bé que demana la sol·licitud d'exportació, en aquell moment està radicat en un lloc territorial, en una Comunitat Autònoma, a Catalunya. Per tant, si està radicat a Catalunya, allò lògic és que tingui caràcter preferent en l'adquisició la Generalitat. Coincidim, per tant, amb el Dictamen del Consell Consultiu.

I, en l'article 38, és exactament el mateix : el punt i seguit després de l'article 38.4, estableix, des del nostre punt de vista, creiem, un criteri, d'una certa manera, discrecional, quan sota la Llei de Protecció contra l'Exportació i l'Espoliació, veiem difícil que es pugui referir, amb un caràcter preferent, als museus i als arxius de titularitat estatal, i no creiem, tampoc, que, des d'aquesta competència de lluita contra la defensa de l'exportació i l'espoliació, es pugui donar una protecció especí-

al a alguna cosa que en aquests moments correspon a la territorialitat de Catalunya. Per tant, sobre aquests dos articles coincidim amb el Dictamen del Consell Consultiu.

Hi ha l'article 18 i la Disposició setena, que creiem que s'ajusten plenament al que és l'article 4, que empara quin és el marc que desenvolupa tota la Llei sobre Espoliació i Exportació, i, per tant, creiem que no és inconstitucional.

En tot cas, la nostra votació serà afirmativa pel que fa referència als articles 33 i 38, i serà d'abstenció en la resta dels articles que presenta el Grup de Convergència i Unió. I serà d'abstenció perquè considerem que, en matèria de cultura, on són necessàries diferents sentències interpretatives del Tribunal Constitucional, on és necessari acudir tantes vegades com sigui necessari —sense dramatitzar— al Tribunal Constitucional, que hem dit que era l'organisme constitucional, constituït i adequat per fer aquesta interpretació, agiliti i aclareixi els dubtes que honestament i legítimament, qualsevol Grup d'aquesta Cambra pugui tenir sobre la interpretació d'aquests textos del bloc constitucional.

Per tant, nosaltres votarem afirmativament els articles 33 i 38. La resta dels articles creiem que poden oferir dubtes a qualsevol Grup d'aquesta Cambra; és absolutament legítim, en matèria cultural, poder esbrinar la seva interpretació pel Tribunal Constitucional.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, acabat el debat, jo voldria que els presidents, els caps dels Grups, il·lustrassin aquesta Mesa quant a la manera d'agrupar la votació segons els articles. Què diu el senyor...?

(*Ll. Sr. Camps i Vallejo s'aixeca per parlar.*)

El Sr. CAMPS I VALLEJO : Senyor President, em sembla que està previst un torn de rèplica, i jo voldria fer-ne ús, si és possible.

El Sr. PRESIDENT : Si és demana, evidentment que sí. Aleshores, aquesta Presidència ofereix el torn de rèplica en el mateix ordre en què s'ha fet la primera intervenció. Per tant, l'Illustre Diputat senyor Ferran Camps té la paraula.

El Sr. CAMPS I VALLEJO : Moltes gràcies, senyor President. Senyories, d'algunes de les intervencions que hi ha hagut aquí, a mi m'agradaria fer-ne algun aclariment. Primerament, i, en sentit invers com s'ha parlat, quan jo he dit que hi havia hagut aquí un moviment popular que havia tingut una sensibilitat davant un tema que era greu, primerament, crec que no és admissible dir que aquestes entitats estaven desinformades. Aquestes entitats —entitats molt serioses, molt importants en l'àmbit cultural i professional de Catalunya— no estaven desinformades, perquè jo m'estava referint, no a la Llei tal com ha quedat ara, sinó al Projecte, i he dit que el Projecte era sensiblement pitjor que el redactat final. És a dir que l'actuació d'aquestes entitats no ha estat baldera, no ha estat inútil; ha estat important.

La sensibilització de l'opinió pública ha tingut una utilitat. Simplement per això em fa l'efecte que ja és important, i quan jo he dit que la Llei havia estat molt millorada, he dit que ho deia el senyor Ministre de Cultura, no és una afirmació meua; per tant, vol dir que, efectivament, deu haver canviat, la Llei, deu haver canviat, i he de dir que per a millor, afortunadament. Per a millor, perquè la situació anterior era molt preocupant, i

nosaltres considerem considerant que la situació actual també té motius greus de preocupació, i aleshores, quan algun dels portaveus ha dit que hi havia algun article que no els preocupava, jo ho voldria aclarir —almenys en tres articles en concret.

Pel que fa al 49.5, en aquest paràgraf de l'article 49, en aquest paràgraf cinquè, es declara que : «La Administración del Estado podrá declarar constitutivos del patrimonio documental...» Bé, doncs, l'Estat no té títol competencial per efectuar unes actuacions de natura merament executiva, perquè corresponen clarament a la Generalitat de Catalunya. L'Administració de l'Estat, per imperatiu constitucional, té limitades les seves funcions en aquestes matèries a la defensa de l'exportació i l'espoliació. Per tant, em sembla que és claríssima la inconstitucionalitat.

Pel que fa a l'article 51, en l'apartat primer es parla que l'Administració de l'Estat, «en colaboración con las demás Administraciones competentes» —vol dir que l'Estat també ho és— «confeccionará el censo de los bienes integrantes del patrimonio documental y del catálogo colectivo de los bienes integrantes del patrimonio bibliográfico, conforme a lo que se determine reglamentariamente.» No podem menys que preguntar-nos en què es fonamenta, jurídicament i constitucional, l'Estat, per poder fer això. Aquest article ens recorda aquelles declaracions que féu, en els mitjans de comunicació, el President del Consell Consultiu de la Generalitat de Catalunya. Aquí, el senyor Clotas, ha elogiat tan efusivament el Consell Consultiu per aquest Dictamen... Doncs, bé, el President del Consell Consultiu feia unes declaracions, si no m'equivoco, el 30 d'agost, als mitjans de comunicació. El senyor Fernández de Villavicencio deia que es veia que hi havia «un intento de recuperación de competencias i de que la prelación centralista de la estructura política española lleva al Estado a considerar como propias competencias que nunca le han correspondido, porque el pueblo español, con la aprobación de la Constitución, decidió que fueran gestionadas por las propias Comunidades Autónomas.» Em fa l'efecte que aquestes paraules s'escauen especialment bé aquí.

I, finalment, pel que fa a l'article 69.2, fa referència als beneficis fiscals del reglament, d'aquests reglaments i d'aquest «Registro general», i de l'«Inventario general». Si resulta, doncs, que no se'ns impedeix, no, que tinguem nosaltres un reglament, però se'n farà un a Madrid, i el que tindrà els beneficis fiscals és el de Madrid, en quina situació quedem? És a dir, en una matèria en que no es té competència per fer ni el registre ni l'inventari general, segons la nostra opinió, i aquest gaudeix d'uns beneficis fiscals, és evident, és evident, on anirem a parar, on s'anirà a registrar i on s'anirà a inventariar.

Nosaltres creiem, a més, que en aquest sentit també hi ha altres exemples importants, coneguts. Tenim el que fa un altre Reial Decret de traspàs sobre habitatges de protecció oficial; és la Generalitat, qui decideix quins són els habitatges que poden ser beneficiats de la protecció i qualificats de protecció oficial. A partir del moment que la Generalitat, a través del Departament corresponent, fa aquesta qualificació, l'Estat es limita a actuar en conseqüència.

O, quan nosaltres, aquesta mateixa Cambra, va aprovar una llei de fundacions i vam dir que gaudirien dels beneficis fiscals; aquella Llei —recordin-ho tots vostès— va ser duta al Tribunal Constitucional i que, a darrera hora, quan ja era propera la sen-

tència, després de molts mesos d'estar allà esperant ser sentenciada, va ser retirada pel Govern actual. Bé, doncs, si aquesta Llei hagués pogut quedar afectada, hauria passat el mateix : quin interès haurien tingut, les fundacions, a ser registrades si, si no anaven a Madrid, no gaudien de beneficis fiscals? Per tant, a nosaltres ens sembla evident i claríssim, i, per tant, nosaltres ens reiterem en la reclamació d'aquests tres articles i de tots els que he citat anteriorment.

Moltes gràcies. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé. Correspon ara la intervenció del senyor Marc-Aureli Vila, si és que vol fer-la. (*L'I. Sr. Vila i Comaposada fa un senyal negatiu.*) La Il·lustre senyora Eulàlia Vintró? (*Pausa.*) No vol tornar a intervenir. L'Il·lustre Diputat senyor Romera? (*Pausa.*) Tampoc. L'Il·lustre Diputat senyor Clotas? (*Pausa.*)

El Sr. CLOTAS : Sí, senyor President, moltes gràcies. És justament per replicar, i molt breument. Efectivament, senyor Camps, la Llei, és cert, es va millorar en el Congrés de Diputats, gràcies a l'esforç de tots els Grups parlamentaris que van presentar les esmenes, es va fer un bon treball a Ponència, es va fer un bon treball a Comissió, es va fer un bon treball al Ple, etcètera. És a dir : la Llei es va millorar en el tràmit del Congrés de Diputats? Absolutament cert, però no es va millorar per la campanya de diverses entitats, etcètera, que vostè em citava abans.

Fixi's bé : aquella campanya s'origina en diversos articles que surten de les mateixes estructures del Govern de la Generalitat; surten d'alts càrrecs de la Conselleria de Cultura —estic dient campanya, no en un terme subterrani, estic dient articles signats en la premsa—, on els aspectes que s'emfasitzaven en aquells articles, resulta que després no es corresponien amb les proposicions del Grup de Minoria Catalana en el Congrés de Diputats; és a dir, eren uns aspectes alarmistes, desenfocats, desproporcionats, i no sé jo si informats o desinformats, però dirigits a desinformar, no a informar, perquè la posició del Grup no coincidia gens amb els termes que contenien determinats articles, repeteixo, d'alts càrrecs de la Conselleria de Cultura; naturalment, no era pas el senyor Conseller.

I és d'això, que ens lamentem : que surtin del Govern de la Generalitat aquests tipus d'actituds que després no corresponen amb la realitat; això és el que he volgut dir entorn d'aquelles campanyes. Per tant, no les entitats; les entitats reaccionen en la mesura que hi ha un caldo de cultiu per reaccionar, i és evident, i és cert, i això, justament, ens ha de preocupar molt, portar amb molta cura els temes : el tema de la cultura és un tema d'una sensibilitat extraordinàriament especial, lògicament, òbviament. Per tant, una enorme dosi de responsabilitat en tractar justament aquests temes.

Jo he elogiat aquest Dictamen del Consell Consultiu, i també he discrepat d'aquest Dictamen. He elogiat el que comporta d'avenç objectiu en la interpretació que s'ha de fer del bloc constitucional en matèria de cultura. Aprofito per dir-li que lamento molt seriosament que s'hagi citat —probablement sense prendre'n massa consciència— unes paraules personals del President d'aquest Consell Consultiu, el senyor Villavicencio, que no vinculaven el Consell Consultiu, que no eren del Consell Consultiu, que eren unes apreciacions personals fora del Consell Consultiu.

Per tant, són unes paraules d'una gran importància, de la

mateixa manera que són de gran importància les paraules que puguin dir a la premsa qualssevol dels ciutadans que tinguin determinats càrrecs o altres determinats càrrecs institucionals, però que no eren paraules del Consell Consultiu, i crec que fem un flac favor al Consell Consultiu si utilitzem paraules unilaterals de persones que componen i formen part d'aquest Consell Consultiu en aquesta Cambra, com a doctrina política.

A l'últim, reiterar, senyor President, senyores i senyors Diputats, que nosaltres hem votat el que amb tota sinceritat creiem i creiem que vulnera competències adquirides per la Generalitat de Catalunya per a la seva gestió cultural, i ens hem abtingut en tot allò que en algunes coses podia no agradar-nos, que creiem nosaltres que sí que és constitucional, però que legítimament —i ho repeteixo—, en l'àmbit de cultura, creiem que quan els Grups fomenten honestament dubtes sobre aquesta constitucionalitat, s'ha d'acudir a l'organisme màxim d'interpretació d'aquest bloc constitucional.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, acabat el debat, aquesta Mesa ha cregut que es desprenia de les manifestacions dels Il·lustres Diputats que caldria fer tres votacions en l'ordre següent : primer, la votació dels articles 33 i 38; després, la votació dels articles 9, 12, 26, 69 i Disposició transitòria setena i, finalment, la de la resta dels articles de què es proposa la impugnació, són l'1.3, el 2.3 el 18, el 49.5, el 51 i la Disposició transitòria segona.

Es creu que hi ha alguna cosa més a objectar? (*La I. Sra. Vintró demana per parlar.*) La senyora Vintró...

La Sra. VINTRÓ : Bé, em sembla que amb aquesta última disposició nosaltres tindrem problemes per votar. Ja he demanat, en tot cas, perquè estic d'acord a votar favorablement tots els articles, llevat de l'1.3, 51 i la transitòria segona, dels quals he manifestat la voluntat del nostre Grup d'abstenció. Si me'ls agrupa de la manera que ha dit, em seria difícil.

Gràcies. (*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT : Bé, aleshores, als punts assenyalats per la senyora Vintró correspondria una tercera votació i la quarta seria la dels articles restants.

Bé, ara anem, doncs, a posar a votació la conveniència de fer recurs contra els articles 33 i 38.

Els qui estiguin a favor del recurs contra aquests articles, que es posin de peu dret.

Els qui voten en contra?

Els qui s'abstenen?

Ara passem a la segona votació, que és la relativa als articles 9, 12, 26, 69 i Disposició transitòria setena.

Els qui siguin favorables a fer el recurs contra aquests articles, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui voten en contra?

Els qui s'abstenen?

Ara passem a la votació dels articles 1.3, 51 i transitòria segona.

Els qui siguin favorables al recurs contra aquests articles, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Finalment, votació a favor de la impugnació, del recurs per als articles 2.3, 18 i 49.5.

Els qui siguin favorables al recurs per aquests articles, que es

posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Bé, les votacions han donat els següents resultats : per a la primera votació, la que és a favor de la impugnació o del recurs contra els articles 33 i 38, hi ha 114 vots a favor, cap en contra i cap abstenció. Per a la que es refereix als articles 9, 12, 26, 69 i Disposició transitòria setena són 84 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions. Per a la que es refereix als articles 1.3, 51 i

transitòria segona han estat 72 a favor, cap en contra i 43 abstencions. I, finalment, la votació relativa al 2.3, 18 i 49.5 ha donat com a resultat 77 vots a favor, cap en contra i 38 abstencions.

Per tant, en tots els casos n'hi ha hagut suficient per arribar a la majoria absoluta. Amb això, doncs, queda closa la nostra tasca d'aquest Ple i s'aixeca la sessió.

(Són tres quarts de set de la tarda i vuit minuts.)

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 36

La sessió s'obre a un quart de vuit del vespre i onze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, i de l'I. Sr. Secretari Segon, la I. Sra. Secretària Tercera i l'I. Sr. Secretari Quart. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i el Lletrat Sr. De Alfonso.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Justícia.

Ordre del dia

Punt únic : Debat i votació de les Propostes de Resolució presentades pels Grups parlamentaris d'Esquerra Republicana i del Partit Socialista Unificat de Catalunya i per més d'una desena part dels Diputats, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, per tal que el Parlament interposi Recurs d'Inconstitucionalitat contra la Ley Orgànica 6/1985, de 1 de juliol, del Poder Judicial.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Aquesta sessió, com és sabut, ha estat convocada per a debatre i votar la Proposta de Resolució presentada pels Grups parlamentaris d'Esquerra Republicana i del Partit Socialista Unificat de Catalunya i de més d'una desena part dels Diputats del Grup parlamentari de Convergència i Unió sobre la conveniència que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei Orgànica 6/1985, de primer de juliol, del Poder Judicial. Recordo als Il·lustres membres de la Cambra que en el present debat s'aplicarà la mateixa norma dels altres dos debats que hem tingut en el dia d'avui.

Per començar, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, perquè presenti la seva proposta.

El Sr. TORRES : Honorable President, senyores i senyors Diputats, durant la campanya pel referèndum popular que precedí l'aprovació de l'Estatut de Catalunya, és a dir, l'octubre del 1979, vàrem dir repetidament que les tres mancances més importants del nostre Estatut eren el finançament, l'ordre públic i la justícia. En el finançament, qüestió de palpitant actualitat, ningú no discutirà que hi havia manca. L'ordre públic, cada dia ens adonàvem més que la manca de l'Estatut actual en aquest important tema és també flagrant. I quant a la justícia, el debat d'avui és il·lustratiu, també, de les enormes deficiències que tenim en l'àmbit competencial de l'Administració de justícia, sobretot si sense fer cap mena de nostàlgia ens referim, rapidíssimament, a l'Estatut del 1932. Aleshores, el 32, la Generalitat podia organitzar l'Administració de justícia en totes les jurisdiccions, excepte les castrenses, militars. Podia nomenar els jutges i els magistrats; els funcionaris de la justícia municipal eren designats per la Generalitat, com també ho eren els secretaris judicials i el personal auxiliar. El Tribunal de Cassació, òrgan prestigiós en què morien les instàncies judicials a Catalunya, tenia una jurisdicció pròpia i exclusiva en les matèries civils i administratives, la legislació exclusiva de les quals eren competència de la Generalitat. No cal dir que el nomenament dels magistrats d'aquest alt Tribunal corresponia a la Generalitat, amb subjecció a les normes dicta-

des per aquest Parlament. Sense assolir uns graus de perfectibilitat total, es pot afirmar que s'havia fet aleshores un esforç considerable per tal d'iniciar la construcció d'un veritable poder judicial català.

Una lectura superficial dels articles 18 a 24 de l'Estatut actual ens podria fer creure, ens podria donar la il·lusió, que els àmbits competencials en matèria de justícia també són importants, sobretot quan llegim en l'apartat primer de l'article 18 que correspon a la Generalitat exercir totes les facultats que les lleis orgàniques del poder judicial o del Consell General del Poder Judicial reconeixin o atribueixin al Govern de l'Estat. El que passa, el que està passant, és que una cosa és aquesta fórmula estatutària que seria de *per se* satisfactòria, i una altra cosa és l'aplicació que intenta fer-se'n i que és un dels objectes de la denúncia que nosaltres hem vingut a formular avui en aquesta tribuna.

No parlem del Tribunal Superior de Justícia, no en parlem, entre altres raons, perquè l'estem esperant des de fa sis anys, amb la circumstància que la seva absència està creant buits processals originadors de greus conflictes jurisdiccionals. Sort!, diem irònicament, sort!, que ja sabem que la Generalitat de Catalunya tindrà el gran privilegi, entre cometes, d'ordenar la publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat* del nomenament de president d'aquest tribunal, nomenament que serà fet, naturalment, oportunament, per Sa Majestat el Rei, a proposta del Consell del Poder Judicial. Però no anem tan de pressa en les nostres il·lusions, perquè ara resulta que l'article 337 de la Llei Orgànica del Poder Judicial, en el punt 2, ens diu que «el nombramiento del Presidente de un Tribunal Superior de Justicia» —entre els quals, naturalment, el nostre, el dia que el tinguem— «tendrá efectos desde su publicación en el *Boletín Oficial del Estado*, sin perjuicio de la preceptiva publicación en el *Boletín Oficial de la Comunidad Autónoma*.» Aquest text és desolador, jo crec que no mereix cap comentari. No parlarem tampoc dels magistrats, dels jutges, dels secretaris judicials, dels funcionaris superiors o subalterns, car les nostres possibilitats d'intervenció són pràcticament insignificants i es redueixen a aplicar rigorosament i disciplinadament les instruccions que ens vindran via poder judicial espanyol.

Judici crític, certament, perquè no es pot estar satisfet d'una situació legal que ens deixa uns marges estretíssims d'actuació i que justifiquen la dosi considerable d'escepticisme sobre les possibilitats d'algunes coses aprovades, frase que pronunciava el nostre secretari general a la Comissió parlamentària de l'Estatut quan explicava el seu vot en aquella ocasió.

Per nosaltres, la legislació constitucional i estatutària no té en compte els principis tradicionals que havia de regir el poder judicial. És a dir, que de la mateixa manera que hi ha un poder legislatiu compartit entre les Corts Generals i el Parlament, de la mateixa manera que hi ha un poder executiu compartit entre el Govern central de l'Estat i el Consell Executiu de la Generalitat, també hi hauria d'haver una distribució de funcions del poder judicial, de tal manera que les Comunitats Autònomes tinguessin una real participació en l'organització de la justícia en el seu respectiu territori i en la designació dels seus servidors. Malauradament, la Constitució vigent ha descartat el model federal i ha adoptat una estricta organització judicial, rigorosament unitària.

Teníem l'esperança, esperança vaga, esperança al cap i a la

fi, que el Partit que actualment governa a l'Estat espanyol s'hauria recordat, al moment de presentar aquest Projecte de Llei a Madrid, de la impregnació federalista de la seva ideologia i dels seus programes. Però el text de la Llei Orgànica del Poder Judicial, malauradament repeteixo, ens ha demostrat que les nostres il·lusions eren vanes i les nostres esperances totalment injustificades. Aquesta Llei ens va semblar de bell antuvi que no solament no recollia les esperances d'una suavització de l'unitarisme judicial que imposa la Constitució, sinó que l'agreuja i l'amplifica fins al punt que envaeix descaradament les ja migrades competències que es van poder assolir amb el nostre Estatut.

Passat el primer moviment de sorpresa, és, amb un sentiment prop de la indignació, que vàrem prendre coneixement del text i la nostra actuació parlamentària a Madrid ja va ser conseqüent amb aquesta actitud de màxima reticència sobre un text que nosaltres creiem que es tracta d'un veritable menyspreu a les nostres aspiracions d'utilitzar els àmbits competencials que ens reconeixen, d'una manera o altra, tant la Constitució com l'Estatut.

És per aquestes raons que vàrem demanar al Consell Consultiu, conjuntament amb el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya el Dictamen corresponent per poder jutjar l'adequació o la inadequació dels seus preceptes a l'ordenament constitucional vigent.

I hem tingut la satisfacció, trista satisfacció, que hauríem preferit no haver-la tinguda, de constatar que el Consell Consultiu ha compartit generosíssimament les nostres temences i les nostres inquietuds. Si no, que ho diguin les seves conclusions. Resulta que hi ha vint articles o disposicions que impedeixen a la Generalitat l'exercici de les facultats que la mateixa Llei Orgànica atribueix al Govern de l'Estat, que hi ha seixanta articles o disposicions que vulneren l'Estatut, quan no estableixen, o no ho fan en els termes adequats, que l'especialització de dret català és un mèrit preferent en tots els concursos i les oposicions. Que onze articles són contraris a la Constitució i a l'Estatut quan desconeixen que les demarcacions territorials dels òrgans jurisdiccionals de Catalunya són competència catalana. Hi ha, a més a més, una dotzena d'articles, pel cap baix, que denuncien irregularitats paleses en el text de la Llei Orgànica. Un total, pel cap baix, de cent articles i disposicions addicionals i transitòries que vulneren l'Estatut o la Constitució o les dues coses a la vegada.

Senyores i senyors Diputats, això és molt greu. Hem vist en aquesta Cambra altres Dictàmens del Consell Consultiu —aquest matí n'hem vist un, aquesta tarda un altre—, que posen l'accent en alguns preceptes sectorials en ells continguts, però no podria parlar-se potser —jo exceptuaria la Llei de Règim Local, similar a la que denunciem avui aquesta tarda— d'una invasió en regla del domini estatutari. Aquesta vegada creiem sincerament que s'ha ultrapassat el límit i que el legislador estatal ha deixat palesa la seva voluntat explícita o implícita de no respectar la legislació vigent i, encara menys, de guardar una certa consideració envers aquesta cada dia més problemàtica Espanya de les autonomies.

Aquestes afirmacions poden semblar excessivament contundents, però quan s'han llegit els dotze fonaments del Dictamen s'ha d'arribar forçosament a una conclusió com la que jo he manifestat, o molt similar a la que jo he manifestat.

El mètode seguit per aquest Dictamen és, en certa manera, molt original. Per comptes d'examinar —ses senyories se n'hauran adonat—, per comptes d'examinar, un darrere l'altre, els articles denunciats, ells han seguit un procediment diferent: han començat definint, delimitant, circumscriuint els àmbits competencials de Catalunya en aquesta matèria tan important, com és l'administració de justícia, i després han anat a la recerca d'aquells articles de la Llei Orgànica que, en certa manera, venien a comprometre i a vulnerar la nostra sobirania, petita sobirania, en aquest aspecte concret. I aleshores, aquesta actitud del Consell Consultiu l'ha portat, per via de conseqüència, a trobar que la reserva estatutària formada pels articles 18 al 23 de l'Estatut, pel règim personal del President de la Generalitat, pels Consellers i els Diputats, per la provisió de places, etcètera, estava amenaçada per un reguitzell d'articles que el Consell Consultiu, amb molt bon criteri, ha denunciat successivament.

Aquestes disposicions estatutàries que formen la reserva, segons el Consell Consultiu, i segons nosaltres, tenen el seu rang definitivament fixat de tal manera que les lleis orgàniques normals, com la que ens ocupa avui dia, no poden oposar-s'hi, no poden oposar-s'hi per la senzilla raó que s'integren en l'anomenat bloc constitucional, i l'Estatut, no ho oblidem, és un element integrador de la Constitució. A partir d'aquesta lògica presa de posició del Consell Consultiu queda legitimada la interpretació àmplia de l'article 18 de l'Estatut de Catalunya, que confereix a la Generalitat les facultats que les lleis orgàniques del poder judicial i del Consell General del Poder Judicial reconguin o atribueixin al Govern de l'Estat. El respecte d'aquest principi subrogatori, a favor de la nostra Comunitat, és l'origen de la inadequació d'un reguitzell d'articles que poden ser titllats purament i simplement d'inconstitucionals. No és el nostre propòsit, i, d'altra part, no tindríem temps d'analitzar tots els fonaments d'aquest voluminós i capital Dictamen del Consell Consultiu, però sí que voldríem insistir per la significació particular que té per a nosaltres, nacionalistes, un dels punts més significatius, i és el que fa referència a la utilització de la nostra llengua en l'activitat processal i, precisament, per remarcar la doctrina assentada pel Consell Consultiu, que podríem resumir de la manera següent. Fixin-se bé, senyores i senyors Diputats, en la valentia i la lucidesa del Consell Consultiu. Diuen: «La formulació òptima de l'article 231 de la Llei Orgànica hauria estat la contrària d'aquella per la qual ha optat el legislador estatal.» És a dir, que els funcionaris utilitzaran el català, sens perjudici de poder utilitzar també la llengua castellana, perquè també la llengua castellana és oficial. No puc allargar aquesta intervenció i no puc comentar les irregularitats comeses en punts tan importants com són les demarcacions judicials, les audiències territorials, els conflictes de competències, els mèrits preferents, les convocatòries de concursos i oposicions, i un llarg etcètera.

Diguem únicament, per acabar, que sense entrar en la filosofia de conjunt de llei —allí hi hauria molt a dir, però les nostres al·legacions escaparien del camp de les nostres competències—, haig de dir que nosaltres no podem acceptar, sense oposar-hi una màxima resistència, una normativa que vulnera de manera flagrant i agressiva unes potestats autonòmiques ja de per si migrades i febles, i manifestar una temença, manifestant-la *sotto voce*, però amb molta convicció, que ens

temem que aquesta Llei sigui un graó suplementari d'una escalada que s'està confirmant cada dia de cara a una cada vegada més evident involució autonòmica. Cal reaccionar, cal que vostès, senyores i senyors Diputats d'aquest Parlament, representants del poble de Catalunya, recollim el repte que se'ns ha fet amb aquesta Llei, i que donem massivament els nostres vots a les proposicions de denúncia d'aquesta Llei Orgànica, perquè nosaltres no podem deixar passar sense la nostra protesta un intent de vulneració i d'agressió d'unes competències estatutàriament migrades, però que nosaltres considerem absolutament legítimes i ampliablles en un futur que nosaltres voldríem pròxim.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Correspon ara la intervenció del representant de més d'una desena part de Diputats, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, que sembla que serà l'Il·lustre Diputat senyor Escudé el qui prendrà la paraula.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, les Diputades i els Diputats de Convergència i Unió hem seguit sempre amb molta atenció la legislació que ha emanat de les Corts Generals perquè per una pila de motius, obvis, té una gran incidència a Catalunya. En aquests darrers temps, el nostre Grup ha incrementat aquesta cura en l'anàlisi de la legislació de l'Estat central, per dos motius. D'una banda, i això és bo, i era molt convenient i fins i tot necessari, en aquests darrers temps s'estan renovant una sèrie de normes de lleis fonamentals o bàsiques en molts aspectes de les estructures, de l'organització i de la vida ciutadana espanyola. Per tant, doncs, són lleis d'un gran abast, d'una gran transcendència. I, en segon lloc, i lamento haver-ho de dir, observem, darrerament també, que en molta part d'aquesta legislació, sembla que els legisladors de les Corts Generals oblidin l'existència d'un títol ben concret de la Constitució espanyola i l'existència de tota una colla d'Estatuts d'Autonomia.

Tenim ara la Llei Orgànica del Poder Judicial, que jo diria que és un arquetipus d'aquesta situació; és una llei molt important. Si no ho recordo malament, feia 115 anys que no s'havia tocat aquesta llei fonamental, i encara era una llei provisional, i ha durat 115 anys. I, realment, calia posar-la al dia. Ara em temo que en l'aspecte, podríem dir, d'una lectura autonomista del text, el legislador, en gran part, diria jo, ha conservat l'esperit del 1870.

Davant de l'anàlisi aprofundida que hem fet nosaltres del text de la Llei, la Llei número 6, Orgànica, del primer de juliol, ens van néixer molts dubtes, moltes dificultats d'anàlisi positiva del seu contingut, i per això nosaltres vam intentar concentrar —per no escampar esforços— els nostres dubtes, les nostres dificultats, en nou apartats diferents. Per això, doncs, vam fer una proposta de dictamen del Consell Consultiu de només nou aspectes que ens semblaven importants, o bé simptomàtics, de la mentalitat amb què està redactada aquesta Llei Orgànica. Breument hi passarem revista.

Tenim, en primer lloc, l'article 36, que és el que fa referència a la demarcació judicial. En definitiva, consisteix a dir que la demarcació judicial correspon, a través d'una llei de les Corts Generals, al Ministeri de Justícia. És clar, això xoca frontalment amb l'article 18.2 de l'Estatut, que diu que correspon a la Generalitat aquesta funció. Aleshores ens trobem que el Dictamen del Consell Consultiu, en el fonament XII, recolza,

abona, plenament la nostra posició de dubte, i ara de seguretat, quant a la seva inconstitucionalitat.

Tenim l'article 36, que també planteja unes dificultats, unes de lligades amb aquest article, però les addicionals són quan la creació de seccions i jutjats correspon al Govern, escoltada —diu— la Comunitat Autonòmica. Aleshores ens tornem a trobar també amb un altre apartat, el 18.1 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, que diu que correspon a la Generalitat exercir totes les facultats que les lleis orgàniques reconguin o atribueixen al Govern de l'Estat en matèria judicial. Aleshores també el Dictamen del Consell Consultiu, en el fonament XII i en el fonament V, lletra c), també abona la nostra posició.

El següent apartat que nosaltres enteníem que no s'ajustava a la Constitució i a l'Estatut era l'article 37, el que fa referència als recursos econòmics de l'Administració de Justícia, i per sintetitzar l'article 37 ve a dir que podrà atribuir-se a la Comunitat Autònoma la gestió, i que els recursos propis que aquestes hi dediquin hauran de ser informats pel Consell General del Poder Judicial. Això entenem nosaltres, per l'argumentació que hem donat abans, que també xoca frontalment amb l'article 18.1 de l'Estatut, que diu que això és una competència pura i sense limitació dels òrgans autonòmics, i per això també veiem que el Dictamen del Consell Consultiu també abona aquesta posició.

Tenim a continuació el capítol III del llibre primer, títol IV, referent al Tribunal Superior. És un tema que ens preocupava bastant, i val a dir que ens tranquil·litza força l'actitud del Consell Consultiu, l'anàlisi molt rigorosa d'aquest tema, i que arriba a la conclusió que només un article, l'apartat primer de l'article 73 d'aquest capítol, és inconstitucional, o podria ser inconstitucional, jugant amb la idea que, a part del recurs de casació i del recurs extraordinari de revisió que preveu aquest article que poden ser competència del Tribunal Superior, en aquest cas de Catalunya, hi ha altres recursos extraordinaris, dels quals no en parla.

Tenim després —demanàvem nosaltres també— dictamen del Consell Consultiu sobre l'article 95, que fa referència a la seu dels jutjats de vigilància. Hi ha altres articles similars a aquest, però aquest ens semblava una mica que podria ser la base per determinar la constitucionalitat o no de tots. Evidentment, doncs, també, el que diu aquest article 95, que el Govern establirà la seu d'aquests jutjats, xoca amb aquest precepte estatutari, que ja he esmentat repetidament. Per tant, doncs, el Dictamen, en els fonaments setè i dotzè, també ens dóna la raó.

Ve després l'article 231, de la llengua. Aquest és un article molt important, perquè, realment, la llengua, per a tots nosaltres, és, evidentment, una qüestió bàsica. I nosaltres, doncs, teníem un gran interès a conèixer, a veure si aquests nostres dubtes eren fonamentats o no eren fonamentats. I aleshores val a dir que estem plenament d'acord, acceptem, tots els criteris que recull el Dictamen del Consell Consultiu, d'una manera molt equilibrada, molt equitativa, i establim que, en el fons, en el fons, el que no assegura aquest article és una equiparació total entre la llengua catalana i la castellana a Catalunya a l'Administració de Justícia, i, per tant, si a això no s'hi posa remei seria un motiu d'inconstitucionalitat.

A continuació, i ja acabant, nosaltres demanàvem també el Dictamen del Consell Consultiu sobre dos articles ben con-

crets, el 454 i el 455, que fan referència al personal de l'Administració de Justícia. I val a dir que aquests dos articles són els únics en els quals no coincidíem amb una petició paral·lela que ha explicat fa un moment el senyor Torres, dels Grups d'Esquerra Republicana i del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Tots aquests altres punts que nosaltres vèiem dubtosos, aquests altres Grups també els hi veien. Aquesta és l'única petita diferència que hi ha entre les dues peticions, pel que fa referència a nosaltres. Evidentment, aquests altres Grups, com vostès hauran vist, demanaven també altres possibles inconstitucionalitats d'altres preceptes. Bé, aleshores aquí també la competència aquesta s'atribueix totalment, tot el tema de funcionaris, els que especifica l'article 454, que són els bàsics de l'Administració de Justícia, l'assigna en tots els temes de provisió de destinacions, d'ascensos, situacions administratives, etcètera, disciplina, al Ministeri de Justícia. Aleshores, ens tornem a trobar amb aquest xoc frontal del qual el Dictamen del Consell Consultiu en diu la subrogació de facultats de la Comunitat Autònoma a les del Ministeri de Justícia.

I, finalment, teníem dubtes, i els tenim, i veiem que també, com en aquest últim cas, el Consell Consultiu en el seu Dictamen coincideix fonamentalment amb nosaltres, sobre la desaparició que es pretén dels Tribunals Arbitrals de Censos. Aleshores, entenem molt enraonada l'argumentació que fa el Dictamen del Consell Consultiu en dir que, a través de la seva recollida en la Compilació del Dret Català, passa a ser part, perquè hi ha aspectes que ja reconeix el Dictamen del Consell Consultiu d'aquests Tribunals, o de les seves competències, que no són constitucionals, però almenys a través d'aquesta recollida en la Compilació, podem dir que forma part, s'integra, en el Dret Civil Català, i, per tant, seria inconstitucional aquesta desaparició pura i simple.

Bé, i això és el que nosaltres demanàvem. Aleshores, ens hem trobat, i això també s'ha començat a dir, i crec que no estaria de més insistir-hi, que aquest Dictamen, el número 103, és un dels dictàmens, jo diria, més excel·lents, que han sortit del Consell Consultiu. És un Dictamen extens, ocupa trenta planes del *Butlletí*, i no sols és molt extens —això és un criteri marginal, subsidiari—, sinó que té una gran profunditat. Tracta, jo crec, molt encertadament tota la temàtica, i per això vostès són conscients, hauran vist perfectament que el Dictamen del Consell Consultiu va molt més enllà del que anava el nostre Grup. Per això en aquest últim text que el nostre Grup, aquest grup de Diputats del nostre Grup, han presentat per a la seva submissió a votació, amplia aquests nou punts inicials nostres en tots i cadascun d'aquells que el Dictamen del Consell Consultiu considera inconstitucionals. Per tant, en definitiva, la nostra posició és votar favorablement tots i cadascun dels punts estimats com a inconstitucionals pel Dictamen del Consell Consultiu. Ni més ni menys. I per això ja adverteixo des d'ara, si és que és el moment oportú de fer-ho, a la Mesa del Parlament que alguns articles, algunes xifres, algunes lletres que apareixen en aquesta relació, addicionals, es tracta d'errors mecànics. I, per tant, nosaltres ens circumscribim literalment, exclusivament al Dictamen del Consell Consultiu.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Correspon ara la intervenció del representant d'una cinquena part dels Diputats oposants, del Grup

parlamentari Socialista. Per a això, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Casares.

El Sr. CASARES : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, com vostès saben, la Llei Orgànica del Poder Judicial és una llei llarga, extensa i complexa. Tot això és el que explica el fet que, davant de la preocupació d'advertir quines són les imperfeccions que tingui aquesta Llei, s'han produït situacions tan diverses, com són que, per una banda, uns Grups d'aquesta Cambra, Esquerra Republicana i el Partit Socialista Unificat de Catalunya, demanessin al Consell Consultiu dictamen sobre uns determinats articles, que els semblaven sospitosos d'inconstitucionalitat. Un altre Grup de Diputats de Convergència i Unió demanaven dictamen sobre uns articles coincidents en part, però diferents també. Ha motivat que el Consell Consultiu no coincidís absolutament en cap de les dues peticions, i considerés que eren sospitosos d'inconstitucionalitat un gran nombre d'articles, també. Davant d'aquesta situació que, finalment, ha donat lloc al fet que es presentessin dues resolucions de cada un d'aquests Grups o conjunt de Grups, que s'han arreglerat, en definitiva, darrere d'allò que conclou el Consell Consultiu, el meu Grup, el Grup Socialista, ha volgut tenir una posició que jo diria del màxim rigor tècnic i jurídic. I s'ha volgut desproveir de cap altra consideració, en la convicció, de tota manera, que no era mai segur, com no ho és per a ningú en aquesta mena d'assumptes, de tenir de la seva banda tota la raó. Això sí, els asseguro que el que ha motivat la presentació d'una resolució alternativa és aquesta voluntat de determinar exactament i amb tot rigor allò que, en definitiva, ens semblava que era conforme a la Constitució i allò que no ho era. En conseqüència, el que jo ara faré serà explicar en què consisteixen els fets contradictoris de la proposició socialista en relació amb les altres dues proposicions, que ja són coincidents amb el Dictamen del Consell Consultiu. I, amb independència que vostès tenen la nostra resolució a les seves mans, jo els donaré una pista per veure fins a quin punt el fet és important a la diferència, dient-los que, aproximadament, d'un centenar i escaig d'articles considerats inconstitucionals, nosaltres coincidim en una gran part i coincidim, jo crec, en les qüestions fonamentals. I ens separem o discrepem aproximadament sobre una trentena, uns 38 articles, que per a nosaltres no serien inconstitucionals, i, per tant, no demanàriem, i no demanem, que s'acordi formular recurs contra aquests altres articles.

I, per acabar d'explicar això, jo seguiria la sistemàtica dels quatre blocs que assenyalava en el seu Dictamen el Consell Consultiu, en les seves conclusions 2, 3, 4 i 5.

Hi ha, doncs, un primer bloc, que és el que s'anomena el tema de la clàusula de subrogació. Nosaltres, en general, estem d'acord amb les idees i les argumentacions que dona el Consell Consultiu per determinar que la majoria d'aquests preceptes que assenyalava són inconstitucionals. Ens sembla evident, i, per tant, aquí han estat exposades algunes d'aquestes raons, i nosaltres només fem ara aquí que sumar-nos-hi. Però, en canvi, em veig obligat, i ho faig, a assenyalar per què d'aquest primer bloc considerem que hi ha alguns articles que no han de ser atacats per inconstitucionals.

I, de fet, n'hi ha un, només, de caràcter singular, que el vull assenyalar, que és el 171.4, de la Llei del Poder Judicial, que es limita a reconèixer al Ministeri de Justícia la possibilitat

d'instar el Consell General del Poder Judicial a la inspecció de qualsevol jutjat o tribunal, sense excloure, ni expressament ni tàcitament, que aquesta possibilitat pugui correspondre a cap altra institució ni, per tant, a una determinada Comunitat Autònoma, per la qual cosa no es pot considerar aquest precepte ni inconstitucional ni antistatutari.

Però hi ha uns altres articles, en un nombre important dintre d'aquest bloc, que corresponen tots ells a dos conjunts, que es diu i que s'enumeren d'una vegada, que són els que van del 454 al 470 i del 485 al 508. Són, doncs, molts articles. Corresponen a un títol relatiu al personal al servei de l'Administració de justícia, i el Consell Consultiu els considera inconstitucionals per connexió. Nosaltres creiem que, amb tot rigor, aquests articles no haurien de ser impugnats: per una raó molt senzilla i molt elemental, i és que si el Tribunal Constitucional esmenés o declarés inconstitucional la resta d'articles d'aquests blocs, aquests articles, connexos, per dir-ho així, s'aguanten; és a dir, no és necessari tocar-los, perquè immediatament produirien els seus efectes. Per tant, és lògic i natural que no s'impugnin com a inconstitucional. I tan lògic i natural és que cap dels altres Grups no van demanar dictamen sobre cap d'aquests articles suposadament connexos.

Quant al segon bloc —que és el relatiu a demarcacions territorials, i al tercer, que és el relatiu al mèrit preferent de l'especialització en dret català per als nomenaments dels càrrecs judicials, a aquest últim bloc, ningú, per dir-ho així, ningú no li va descobrir cap inconstitucionalitat. I, no obstant això, és veritat, el Consell Consultiu ho assenyala i nosaltres hi estem d'acord, i realment estem a favor i proposem votar perquè es faci recurs sobre aquests articles que formen el segon i el tercer blocs. Per tant, com veuen vostès, anem a parar al quart bloc, que és el que en podríem dir un calaix de sastre, és a dir, són temes diversos, que no tenen cap homogeneïtat, i respecte als quals el Consell Consultiu es limita a dir el següent: si aquests articles s'interpretessin d'una determinada manera podrien considerar-se inconstitucionals; és una formulació que el mateix Tribunal Constitucional fa, de vegades. Doncs, bé, des del nostre punt de vista, alguns d'aquests articles certament mereixen una consideració dubtosa, però altres, no. Per tant, en tots aquells en què nosaltres hem considerat que no hi havia ni possibilitat d'un dubte racional —evidentment, d'un dubte racional, perquè, de dubtar, es pot dubtar, en termes jurídics, pràcticament de tot, i trobar inconstitucionalitat a tot l'ordenament jurídic, doncs, si un se'n preocupa, s'hi pot trobar sempre, és a dir, que és una mica com la radioactivitat, que, a última hora, resulta que fins i tot en el pa que menges diuen que hi ha radioactivitat, i, en termes jurídics, doncs, passa alguna cosa de semblant. Però, bé, aquest dubte racional, respecte a alguns no el tenim, i per això ens hem separat d'aquest quart bloc, que afecta set articles, únicament set, i, encara, aquests set articles fan referència, em penso, a quatre qüestions que enumeraré ara, breument.

La primera, el 73.1, en relació amb el 56.1, que tracta de la determinació de la competència de la Sala d'afers civils i penals del Tribunal Superior de Justícia. Hi ha hagut peticions, moltes peticions, que el Consell Consultiu estudiés les competències del Tribunal Superior de Justícia, que suposadament semblaven, als ulls d'algú, inconstitucionals. I no se n'hi ha trobat cap, llevat d'aquesta, però fins i tot aquesta, nosaltres,

que la veiem col·locada ja en aquest bloc dèbil, per dir-ho així, des del punt de vista argumental, creiem que tampoc ho és.

La segona qüestió de què ens separem és l'article 231.1 i 2, que és el precepte relatiu a l'ús de les llengües oficials pròpies de les Comunitats en les actuacions judicials. Respecte a aquest punt, nosaltres n'hem fet una consideració molt escrupolosa, i hem cregut que el Consell Consultiu havia extremat fins al màxim la seva preocupació i que, en tot cas, l'únic que assegurava era haver descobert una certa discriminació en contra de la llengua pròpia de la Comunitat Autònoma, que vindria del fet següent. Per dir-ho amb una expressió entenedora: mentre que un ciutadà que ignorés —per referir-nos ara al nostre cas— la llengua catalana podria obligar un jutge que li parlés en castellà —i sempre que ell es trobés, evidentment, en indefensió per ignorància—, en canvi, algú que ignorés el castellà —és difícil, però hipotèticament possible— i es trobés en la mateixa situació d'indefensió, no podria obligar que el jutge li parlés en català. Doncs, bé, davant aquest problema, que, com vostès veuen, tanca la qüestió —o enclou, més exactament, la qüestió— dels drets actius i passius de l'ús de la llengua, el Consell Consultiu, de fet, és conscient que en la mateixa Constitució i en l'Estatut hi ha un cert matís entre els drets i les obligacions respecte al castellà —idioma oficial en tot l'Estat, d'una banda— i les restants llengües cooficials, puix que, com vostès saben, la Constitució, en l'article tercer, estableix que tothom té el deure de conèixer el castellà, i, naturalment, el dret d'usar-lo i en canvi, respecte de les restants llengües espanyoles, només estableix que seran cooficials, sense cap altre pronunciament respecte del deure de conèixer-les.

I el nostre Estatut, en l'article 3, respecte del català, tampoc no diu expressament ni categòricament que tothom tingui el deure de conèixer-lo; l'expressió que utilitza, com vostès saben, es basa en l'acceptació d'un procés històric que, partint d'una situació que no és de plena igualtat, cal que sigui reconeguda fins al punt que aquesta igualtat sigui una realitat. I, no obstant això, el Consell Consultiu vol rebatre aquest argument, assegurant que —fixin-se quina qüestió tan subtil— el deure de conèixer la llengua catalana serà exigible si s'ha disposat de mitjans efectius per conèixer-la. I aquest és, efectivament, un argument vàlid en termes d'equitat, però no pot portar-nos a canviar el sentit literal de l'article 3 de l'Estatut de Catalunya, que, per molt que ho desitgessim, no diria res més que el que diu, i jo m'haig de remetre aquí —i per falta de temps no citaré— a opinions tan importants, i jo diria tan meritòries com algunes que han estat publicades en publicacions de la Generalitat, pel mateix President de l'Audiència Territorial de Barcelona.

Però, extremant també l'escrúpol, fins i tot volent donar al Consell Consultiu la raó en aquest punt, al final també ens trobaríem que la norma pot ser perfectament interpretada en el sentit que exigeix el mateix Dictamen per reconèixer-la com a constitucional. És, per tant, suficient de seguir el Dictamen, veure quines són les dues exigències que comporta, i, al final, comparar-ho amb l'últim apartat de l'article 231, quan diu que, en última instància, hi ha sempre la possibilitat del nomenament d'un intèrpret per evitar qualsevol indefensió.

I ara voldria afegir que, davant aquest precepte, que reconeixem de gran transcendència per als interessos nacionals de

Catalunya, els Grups del Partit Socialista Unificat de Catalunya i d'Esquerra Republicana —si jo no ho he llegit malament— no varen expressar cap sospita, i no van, per tant, demanar al Consell Consultiu que es pronunciés sobre la possible inconstitucionalitat d'aquest precepte. I hem de creure que això no va ser un oblit, donada la importància d'aquest precepte, sinó una decisió conscient. No així, certament, els Diputats de Convergència i Unió, que ho varen demanar —cosa que, per cert, contrastava amb les manifestacions que a la premsa i per escrit havia fet l'Honorable Conseller de Justícia, dient, textualment que «en alguns aspectes, el projecte», es referia a la Llei Orgànica del Poder Judicial, «és antiautonòmic, però en matèria de llengua de les Comunitats Autònomes, és molt acceptable». Per tant si, com diu el mateix Dictamen del Consell Consultiu, aquest precepte compleix, en el que és essencial, el que disposa la Llei catalana de Normalització Lingüística, i configura un sistema —cal dir-ho, també— molt més avantatjós que el de l'Estatut de Catalunya de 1932, en matèria de llengua, evidentment, i, sobretot, el d'anteriors projectes de llei del poder judicial, i el que queda només és que alguns —jo crec que molt pocs— mantenen un dubte de matís, em sembla que per una elemental prudència, seria bo de no objectar la inconstitucionalitat d'aquest precepte, encara que només fos per treure temptacions d'interpretacions que qui sap en quina línia podrien venir.

La tercera qüestió es troba en els articles 337 en relació amb el 319. Aquí, malgrat que, des d'aquesta tribuna, precisament, s'ha argumentat en aquest sentit, nosaltres hem de discrepar. Què estableix, aquest article? Estableix que el nomenament del Tribunal Superior de Justícia tindrà efecte des de la seva publicació en el butlletí oficial de l'Estat, però afegeix: «sens perjudici de la preceptiva publicació en el butlletí oficial de la Comunitat Autònoma». El Consell Consultiu creu que aquest precepte, segons com s'interpretés, convertiria en intranscendent la publicació del nomenament en el *Diari Oficial de la Generalitat*, però nosaltres creiem que aquesta conclusió no és ni forçosa ni probable, perquè el precepte —fixin-s'hi— no impedeix que la falta de publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat* tingui alguna mena de transcendència, tot i que és veritat que enlloc no s'aclareix quina seria aquesta transcendència. Això, evidentment, pot ser una llacuna de la Llei, però no un defecte d'inconstitucionalitat. I, si no, fixin-se com l'article 21 de l'Estatut de Catalunya es refereix primer al Rei, i diu que «haurà», amb contingut imperatiu, «de nomenar President del Tribunal Superior de Justícia», i tampoc la Llei Orgànica no estableix quines són les conseqüències que el Rei no efectués aquest nomenament...

El Sr. PRESIDENT: Prego l'Il·lustre orador que tingui en compte que el seu temps ja s'ha escolat.

El Sr. CASARES: Gràcies, senyor President; procuraré escurçar al màxim. (*Remor de veus.*) Deia que, en aquest cas, es tracta del que s'anomena un acte «degut», uns actes de naturalesa molt controvertida, però que, en tot cas, mai no són interpretats —fixin-s'hi bé— com a actes que, si no es consumeixen, puguin equiparar-se a un dret de vet. Aleshores sí que l'alarma seria justificada. Cal afegir, també, aquí, que inicialment cap Grup d'aquesta Cambra no va considerar aquest precepte inconstitucional.

La quarta qüestió es refereix a un tema que jo diria menor,

que era la necessitat o no de col·legiació en determinats termes reglamentaris; crec que no hi ha lesió en la facultat exclusiva de col·legis professionals que té reservada per a la Generalitat l'Estatut de Catalunya; sobretot, perquè, com és sabut, el Tribunal Constitucional s'ha pronunciat sobre una sèrie de competències que, amb caràcter essencial, corresponen a l'Estat. Hi ha una sentència, i mentre no es canviï la legislació general en aquest sentit, s'ha de respectar.

I, finalment, la cinquena qüestió fa referència també a un problema, jo diria, accessori, que és el de la defensa de les institucions públiques per lletrats i procuradors, que tampoc cau en inconstitucionalitat en la mesura que estableix una possibilitat i no una imposició.

Per acabar, doncs, jo voldria manifestar aquí molt breument que el Grup Socialista, com vostès veuen, ha decidit proposar la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra un bon nombre d'articles d'aquesta Llei, però no en tots els articles proposats pel Consell Consultiu. Per les raons esmentades. Per tant, això prova, evidentment, que als nostres ulls la Llei és imperfecta. Es tracta d'un text extraordinàriament complex, com he dit al principi, i, sobretot, manllevant paraules del mateix Dictamen del Consell Consultiu, quan diu que «en aquesta complexitat resideix la causa última de les seves imperfeccions».

Nosaltres volem que aquestes imperfeccions siguin depurades, amb la convicció que el Tribunal Constitucional pacificarà, tal com diuen els juristes, les qüestions tècniques i polítiques controvertides. Creiem que amb la nostra actitud, senyores i senyors Diputats, contribuïm a donar a l'obra del Tribunal Constitucional la dimensió que li correspon: no pas la d'una tercera Cambra, sinó la d'un àrbitre superior, al qual hauríem de confiar sempre, sense complexos ni arrogàncies, l'altíssima missió de consolidar l'ordre jurídic constitucional. O, si ho volen amb paraules més planeres, la senzilla feina de treure'ns de dubtes.

I, per tant, estem convençuts que, aleshores —aleshores, sí—, aquesta Llei que, en altres aspectes ha estat escrupolosa en el respecte al dret de les autonomies i, fins i tot, generosa en alguns punts —cosa que també convé dir aquí—, podrà defensar-se sense cap reserva com una llei transcendental, històricament transcendental, per a la modernització i la democratització de la justícia a Catalunya i a tot l'Estat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Correspon ara la intervenció de l'Il·lustre representant del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, el senyor Rafael Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres no voldríem deixar d'assenyalar, en iniciar la nostra intervenció, com hem fet també amb la Llei Electoral, que aquesta Llei té dues dimensions, de les quals només una pot ser objecte de debat avui sobre el possible recurs, perquè només una de les dues afecta l'àmbit d'autonomia de Catalunya.

Però no volem deixar de dir que la primera d'elles és, al revés del que succeïa en la Llei Electoral, positiva. Aquesta és una llei molt positiva, aquesta és una llei que al nivell de l'Estat significa una reforma de l'administració de la justícia amb un sentit de progrés, i amb un sentit d'avenç cap al control democràtic de la justícia.

També en aquesta dimensió nosaltres podríem fer alguna crítica matisada. Creiem que es podria haver avançat més a fer de la justícia un servei públic, ara per ara molt defectuós, però volem quedar-nos amb aquesta impressió que, a més, crec que ajudaria a complementar les intervencions anteriors, que aquesta era una Llei necessària i una Llei que ha aprofundit molt el sentit constitucional de la democràcia.

Però això no treu que, en el que afecta l'àmbit de l'autonomia, aquesta Llei tingui aspectes negatius. Voldríem dir com a qüestió prèvia, abans d'entrar-hi, que, tot recurs d'inconstitucionalitat, nosaltres mantenim que la seva proposta per part de qualsevol Grup està fet —i es suposa *a priori*— amb el més absolut rigor, i no voldríem que cap Grup de la Cambra es fes propietari d'aquest concepte. Si Grups petits, de vegades, ens hem fer els campions dels recursos d'inconstitucionalitat és perquè Grups grans, a les Corts Generals, han pactat vertaders pastissos constitucionals que són de molt difícil digestió —i, si no, recordin l'exemple de la LOAPA, recordin l'exemple de la Llei Antiterrorista i recordin l'exemple de la Llei de Bases de Règim Local.

Estem suplint una funció del legislador amb major voluntat autonomista de la que fins avui, des de l'any 77, s'ha demostrat a les Corts Generals.

Nosaltres sabem que tot recurs es basa en una possible interpretació de la Constitució. El dret dóna via i dóna peu a moltes possibles interpretacions i, per això, el recurs és anar al màxim intèrpret, com diu la Constitució, a l'intèrpret suprem. I no ens hauríem d'exclamar, com s'ha dit aquest matí, perquè es plantejessin recursos, ni per l'abast dels recursos, perquè, en definitiva, cap dels Grups parlamentaris aquí està argumentant, dient que això —i deixant sentència— és tancadament inconstitucional. Això ho dirà el Tribunal Constitucional.

En aquesta Llei, en concret, nosaltres trobem que és una llàstima que no s'hagi anat amb major voluntat a l'autonomització de la justícia. Hi ha molts temes; han sortit quasi tots ells, han sortit en la llista d'articles, però em sembla que ens hauríem de prevenir, en primer lloc, de les boires que envolten aquesta qüestió, no solament per l'extensió d'aquesta Llei, sinó per tota la càrrega político-històrica que té aquest tema de la justícia.

A nosaltres no ens serveix de gaire recordar avui la Segona República, ni pel text de l'Estatut i la Constitució republicana, ni pel context històric en el qual foren elaborades. No ens serveix de gaire oblidar, com de vegades s'oblida, que estem en un Estat unitari : no estem ni en un Estat independent, per part... Catalunya no és un Estat independent, ni hi ha un Estat federal a l'Estat espanyol; hi ha un Estat unitari, on difícilment es pot mantenir la idea que la justícia ha de ser el tercer poder de la Generalitat.

És una filosofia que de vegades ens podria portar a un parany i deixar-nos buits de contingut en la força d'argumentació per defensar l'autonomia.

Per escampar aquestes boires nosaltres volem estirar al màxim el text estatutari amb la Constitució a la mà, i creiem que hi ha referències articulades que ens hi poden donar peu.

El Consell Consultiu —i nosaltres anunciem ja, com s'ha vist en els documents, que ens cenyim en la demanda de recurs, al Dictamen del Consell Consultiu— ha fet una interpretació molt precisa i extensiva d'aquesta Llei. Senyor Casa-

res, és molt bo que el Consell Consultiu vagi més enllà dels Grups. Senyor Casares, nosaltres, en aquesta Llei i en general, podem cometre errors, i segurament en aquesta Llei els hem comès, i no fa cap vergonya reconèixer-ho : podem cometre errors en analitzar el text de la Llei. Podem haver estat massa prudents —fixin-se, de vegades se'ns acusa que som molt imprudents, que anem molt més enllà—; podem haver estat massa prudents. Però, senyor Casares, nosaltres el que plantejgem és la possibilitat de fer una interpretació autonomista de la Constitució. I vostè, com a neòfit en el tema dels recursos —perquè per primera vegada el Grup Socialista demana també un recurs, i ens n'alegrem—, i em sembla que també com a neòfit en la votació d'un recurs, hauria de saber i hauria de matisar que el Consell Consultiu, quan fa tota la seva elaboració, és la seva obligació, molt més que la dels Grups encara, quant a mecanisme de cura abans d'anar al Tribunal Constitucional, analitzar a fons tota la qüestió legislativa.

Nosaltres considerem que la metodologia que ha utilitzat el Consell Consultiu en aquest dictamen és molt positiva —ja s'ha dit—; llàstima que en altres dictàmens —com per exemple el que aquest matí era objecte de discussió, sobre la Llei Electoral— no s'hagués utilitzat la mateixa metodologia, amb la qual, segurament, s'hauria anat més lluny en la clarividència de les Diputades i dels Diputats, que, potser ennuvolats per raons polítiques, haurien pogut veure el ferro de debò, on és el ferro, de la defensa de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Nosaltres volem fer quatre consideracions concretes sobre el possible recurs.

En primer lloc, la radicalitat de l'article 18 de l'Estatut, en la clàusula subrogatòria. Si aquesta clàusula és constitucional, i fins avui ningú ho ha posat en dubte, se'n deriven moltes conseqüències que no han estat derivades en la Llei del Poder Judicial. És una premissa ben senzilla : es pot negar la primera afirmació, però, si no es nega —i, ho repeteixo, ningú no ho ha negat fins ara—, no es pot fer la Llei del Poder Judicial, en la vessant autonòmica, com s'ha fet en aquest cas. Hauria calgut una major cura i un major respecte al text estatutari, sense fer-ne cap text intocable en aquestes interpretacions de dret, que no pas les que ha fet el legislador, en aquesta cas.

En segon lloc, pel que fa al tema del personal i dels mitjans materials, sabedors que no ens referim ni a fiscals ni a nomenaments judicials : en aquest cas, ens volem plantejar si és que el legislador desconfia de les autonomies. Per què no s'han transferit aquestes competències? Per què no s'han reconegut, millor dit, en el text aquestes facultats?

Aquí voldríem fer un parèntesi. Ens sorprèn que Convergència i Unió escridassi —en el sentit de la paraula de la tribuna— contra el tema de la funció pública en matèria de justícia i tanqui la boca en altres matèries de la funció pública. És clar, no, no, si estem molt contents, però ens hem trobat una mica desequilibrats, aleshores, perquè resulta que potser l'única funció pública que interessa defensar amb les ungles i amb les dents és la de la justícia. Bé, n'hi ha d'altres que tenien més bases estatutàries i constitucionals per defensar que vostès van deixar de banda molt ràpidament.

En tercer lloc, ens referirem a les possibles retallades en aquells aspectes en què l'Estatut es refereix a demarcacions, i ens deixen amb unes minses possibilitats d'incidir-hi. I, per últim, en general, a la concepció sobre els tribunals superiors.

Nosaltres creiem que queda amb una confusa configuració, on no fineix cap instància —diríem quasi cap instància, i després em referiré al cas concret de Catalunya—, on es segmenta una certa unitat de jurisprudència assolida fins ara per les sentències de les Audiències Territorials —per cert, de manera molt positiva. I ens fa recança, això, pel tema concret de Catalunya, no perquè ho vulguem ressuscitar així, automàticament —perquè, ja ho hem dit abans, no ens mou la remembrança de la Segona República, el Tribunal de Cassació—, sinó perquè a nosaltres se'ns fa difícil veure, fora del civil, res que no tingui instància més enllà de Catalunya i, en el cas del civil, com també es diu —i es diu en molts textos que s'han produït a l'entorn d'aquesta Llei—, dependrà, fins i tot, dels litigants i de les argücies que es puguin fer respecte a això.

Però, ¿per què no en el cas del nostre dret administratiu, primera i segona instància, que ara acaba en Tribunal Suprem? Evidentment, se'm podrà contestar: «Com que encara no s'ha fet i està pendent, la nova llei, del contenciós administratiu, potser encara ho podríem contemplar perquè, a més, no tenim competències en dret processal...» Bé, el fet és que se'ns tanquen aquestes portes.

Nosaltres, en general, considerem que la Llei té insuficiències autonòmiques de la concepció del poder judicial i que —lamentant-ho molt, ho tornem a dir— connecten amb una concepció restrictiva de l'autonomia, que oblida que la Constitució permet —no dic que obligui, permet— la interpretació que nosaltres també som Estat. És que fa por pensar en la Generalitat-Estat? Al contrari: la millor manera de construir l'Estat de les Autonomies integradorament seria facilitar al màxim que la Generalitat fos Estat, i totes les seves instàncies, i ens lamentem que amb una Llei que ha estat tan valenta, que ha anat tan endavant —com he dit al principi— respecte a la reforma del poder judicial, s'hagi quedat tan curta pel que afecta les autonomies.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Correspon ara la intervenció de l'Illustre representant del Grup Popular, l'Honorable senyor Folchi.

El Sr. FOLCHI: Moltes gràcies, senyor President. Molt Honorable President, senyores i senyors Diputats, em correspon fixar la posició del Grup Popular davant d'aquesta proposta de recurs i, encara que pugui semblar una disgressió, em premetran que vagi a buscar l'arrel de la nostra posició en un temps llunyà, en concret a la baixa edat mitjana, que és certament anar bastant lluny. Els explicaré per què. En la baixa edat mitjana, els burgesos —vull dir els habitants de les ciutats— lluitaven contra el poder dels feudals volent, demanant que s'escrivis el dret, que fos un dret escrit, i ho feien —penso— amb un sentit jurídic important, el sentit jurídic que el dret, si és clar, és millor, protegeix millor el feble davant del fort.

Bé, tornem-hi, perquè no era més que una petita disgressió, però el cert és que, si el legislador actual hagués tingut el bon seny dels burgesos del segle XI, avui no tindríem aquesta sessió, perquè, en definitiva —i el senyor Casares ens ho explicava molt bé— estem davant d'una Llei, d'un recurs contra una Llei que és llarga, difícil i complexa. Això, traduït al llenguatge que s'acostuma a utilitzar als passadissos dels Ministeris a Madrid, vol dir que és una llei profusa, confusa i difusa, que és exactament el que se li demana a una llei quan ha de permet-

re un cert joc a qui està en el poder.

Doncs, bé, ara en paguem el preu, ara en paguem el preu, de fer les lleis així. I el preu és un dictamen que, com ja s'ha dit —ho deia el senyor Torres, i també el senyor Escudé—, és un dictamen, per molts conceptes, especial, excepcional —de qualitat i de contingut. Per què dic que és també excepcional de contingut? Perquè aquest és l'únic dictamen —almenys dels que jo he vist, és evident que no els he llegit tots, però dels que jo he vist: i en són bastants— que comença discutint, no la constitucionalitat de la Llei sobre la qual versa el recurs, sinó la constitucionalitat del nostre Estatut d'Autonomia. I això és un fet remarcable, i val la pena de fer-ne esment.

El Dictamen dedica quatre apartats a discutir si les normes de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya són o no constitucionals. És evident que per arribar a una conclusió, que s'expressa en l'apartat 4.6; els articles 18 a 23, 31.2 i 38 no excedeixen els límits naturals imposats per la unitat del poder judicial, ni el marc establert per l'article 152.1 de la Constitució, ni els criteris de distribució de competències de l'article 149.3 de la Constitució... Si tot això fos tan evident, no caldria, ni tan sols a efectes dialèctics, entrar en la qüestió. I el dictamen hi entra. I és a partir d'aquesta entrada —és a dir, a partir d'acceptar que la qüestió és confusa, és subjecta a opinió— que tota la resta resulta de manera natural i per nosaltres directa. És a dir, si partim d'aquesta consideració, l'Estatut en aquests articles és perfectament constitucional, és integrat en el bloc de la constitucionalitat, té reserva de rang, no pot ser modificat per una llei, tot i que se l'anomeni llei orgànica; que els cent articles i escaig vulneren aquest bloc de la constitucionalitat, i, a judici del Dictamen del Consell Consultiu, que nosaltres compartim, permeten la interposició del recurs.

És cert que per a nosaltres, per al Grup que jo represento en aquesta tribuna, aquests no són els únics articles que freguen o vulneren la constitucionalitat; per a nosaltres hi ha altres articles: els que fan referència a les funcions del Consell General del Poder Judicial, el que regula la composició del mateix Consell del Poder Judicial, els que construeixen el Centre d'Estudis Judicials sota la dependència del Ministeri de Justícia, o —per parlar només d'algunes de les qüestions importants que planteja la Llei— la norma que atribueix a la policia judicial dependència directa del Ministeri de l'Interior.

Bé, vostès es preguntaran què té a veure això amb el debat que estem tenint. Hi té a veure, hi té a veure perquè el senyor Ribó deia que aquesta Llei no era respectuosa amb l'autonomia, i hi estic d'acord, però crec que no és respectuosa amb l'autonomia en un doble sentit: amb l'autonomia que resulta de la mateixa estructura de l'Estat, de l'Estat de les autonomies, i amb l'autonomia que resulta d'un altre principi, que és el de divisió de funcions, la divisió de poders, i de l'autonomia del poder judicial, tal com queda garantida també per l'article 117 de la Constitució i 122 de la Constitució, que també són part d'aquesta norma fonamental. I el Dictamen del Consell Consultiu ja ho diu, això. Trobem, a l'apartat tercer, tota una consideració sobre aquesta autonomia i sobre la independència del poder judicial, i ens hauríem pogut agafar a aquests aspectes del Dictamen per plantejar altres qüestions, sobre les quals el Parlament de Catalunya també està legitimat per interposar recurs, i també això resulta del Dictamen del Consell Consultiu, perquè, certament, l'única interpretació clara, correcta, de

l'article 32 de la Llei Orgànica del Poder Judicial és la que significa que el Parlament de Catalunya, aquesta Cambra, està legitimat per interposar recurs contra qualsevol norma que afecti el seu àmbit d'autonomia. Això, ho diu literalment el precepte, però d'acord amb la interpretació del Tribunal Constitucional, recollida en sentència del 25 de març del 1985, que vol dir que la legitimació fa referència a la defensa d'un interès general, no d'una norma competencial concreta, i a la defensa, en definitiva, de la supremacia de la Constitució.

Hi ha, doncs, causa, hi ha legitimació, i tot i així nosaltres hem pensat que no era oportú estendre aquesta ja llarga llista d'articles sobre els quals es demana la interposició del recurs amb alguns més; per dues raons: en part, per prudència, perquè la legitimació, de totes maneres, pot ser qüestionada, i en part, i sobretot —i amb això no desvetllo cap secret— perquè aquest recurs que discutim avui no serà l'únic recurs que es presentarà contra aquesta Llei.

Bé, deixem, doncs, que cada instància política assumeixi el *rôle* que li és més propi, i permetin-me resumir la nostra posició: la Llei serà, des d'alguns aspectes, progressista, o permetrà fer una interpretació progressista; és, des d'un altre punt de vista, des d'una altra òptica, una llei que retalla de forma molt significada l'autonomia del poder judicial, tal com era regulada per l'anterior Llei Orgànica del Consell General del Poder Judicial. És una llei, doncs, que atempta contra l'autonomia del poder judicial, i que atempta greument —i en això estem d'acord, segons veig, tots els Grups de la Cambra— contra l'autonomia de Catalunya tal com ve regulada per la Constitució i pels articles 18 i següents del nostre Estatut.

Bé, nosaltres tampoc volem convertir el Tribunal Constitucional en una tercera Cambra, però tampoc ens agradaria que aquesta Cambra suplantés les funcions que en virtut del seu alt rang i de la preeminència que la Constitució li dona, corresponen al Tribunal Constitucional. Per això, tot i no compartir del tot els criteris que han portat el Consell Consultiu a emetre el seu Dictamen, hem preferit que, en una matèria certament complexa, certament delicada i certament difícil, sigui el Tribunal Constitucional qui pugui emetre el seu parer, donar la interpretació que en definitiva serà vàlida sobre tots els articles als quals fa referència el Dictamen.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Acabat el debat, he d'anunciar que... (*Ll. Sr. Torres demana per parlar.*) Que demana el segon torn de cinc minuts? Però, llavors, han de ser tots, a no ser que hi renunciïn. El senyor Torres té la paraula, doncs.

El Sr. TORRES: Gràcies, senyor President. Molt breu, molt breument, únicament per puntualitzar un punt de la intervenció del Diputat senyor Casares, i és el relatiu al petit greuge que nosaltres no havíem inclòs l'article 231.2, que és un punt capital per a nosaltres: el de l'idioma. Joestic convençut que el Diputat senyor Casares no s'ha llegit prou bé la nostra petició de recurs, perquè, efectivament, aquest article figura en la nostra demanda.

Dit això, únicament unes paraules per felicitar-nos molt sincerament que el Partit Socialista hagi unit les seves forces a les nostres en un tema tan important com aquest, lamentant, *in extremis*, que aquesta decisió no sigui total, malgrat que les restriccions que es fan no considerem que siguin absolutament transcendents. Llavors, que quedi constància de la nostra sa-

tisfacció pel fet que aquesta petició de recurs surti d'aquesta Cambra amb un màxim de pronunciaments, que és el to de la nostra petició en la primera intervenció, de tal manera que és molt possible que les altes instàncies que han de determinar, en definitiva, el seguiment d'aquesta instància, si veuen que els veritables representants de la sobirania catalana, que som tots nosaltres, fem un bloc comú per defensar les prerrogatives de l'autonomia catalana, és molt possible que tinguí més possibilitats de ser escoltada que si fos una petició parcial i incompleta.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Escudé vol fer ús del seu dret? (*Pausa.*) No. El senyor Casares té la paraula, doncs.

El Sr. CASARES: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc vull reconèixer, amb tota la voluntat de ser fidel a la veritat, que efectivament els Grups d'Esquerra Republicana i del Partit Socialista Unificat de Catalunya havien inclòs l'article 231.2 en la seva petició de Dictamen. Encara que el senyor Torres no hagués fet la seva rectificació aquí, jo, només per aquest fet, volia demanar la paraula ja, i, evidentment, per manifestar que —i em sembla que tots hi estaran d'acord— ha estat segurament això que el Consell Consultiu diu, la complexitat d'aquesta Llei, el que fa explicar moltes imperfeccions, començant per les nostres pròpies.

En segon lloc, voldria simplement puntualitzar al Diputat senyor Ribó que jo no he intentat queixar-me del fet que el Dictamen del Consell Consultiu hagués sobrepassat les previsions d'inconstitucionalitat dels Grups que li havien demanat el Dictamen. No ha estat aquesta la meua intenció. Jo només he intentat destacar que aquest fet, en si mateix, és revelador de fins a quin punt aquest terreny, quan aquest terreny és extens i és complicat, provoca aquest tipus de problemes, de problemes que, de vegades, poden semblar a alguns profans que deixen en una situació compromesa el... Simplement, jo volia dir això, i explicat això, volia dir que aquestes discrepàncies, en un tema d'aquesta naturalesa, han de portar que, efectivament, demanem al Tribunal Constitucional allò que li hem de demanar, allò que ja en dèiem, simplement, treure'ns de dubtes. I, això, fer-ho amb tota naturalitat, i és el que nosaltres hem vingut a fer aquí.

En canvi, el que em correspon fer en relació amb el posicionament del Grup Popular és mostrar una gran estranyesa pel fet —que jo no li ho critico, i que està en tot el seu dret de demanar— que sigui la totalitat dels articles que el Consell Consultiu ha trobat inconstitucionals els que siguin recorreguts. Vostè haurà fet un estudi aprofundit i haurà arribat a aquestes conclusions, però la seva explicació, que ha fet vostè aquí, senyor Folchí, a mi em fa sospitar, només em fa sospitar que, a vostè, el que li dol no és això, sinó que és una altra cosa, que és la que ha explicat: que és que hi hagi altres temes d'inconstitucionalitat que no es poden debatre en aquesta Cambra, i que, evidentment, fan referència a la seva preocupació que els màxims responsables, la cúpula del poder judicial, hagi d'estar, segons aquesta Llei, elegida pel poble. A vostè, el que li dol, és l'article 117 de la Constitució, quan diu que la justícia emana del poble. (*Remor de veus.*) I, a vostès, els ha caigut una pedra al peu, i ara els surt sang de l'orella. Aquesta és la realitat. Jo, per tant, faig un judici temerari, però la seva generositat, re-

aliment, en aquest cas, a mi, particularment, em resulta sospitosa.

Per tant, res de tot això; jo crec que aquí tots venim, o hauríem de venir, amb una sinceritat màxima, almenys ha presidit la nostra selecció aquesta voluntat, i cap altra consideració. Tampoc, senyor Torres, perquè, miri, nosaltres creiem que en una qüestió com aquesta —i procurarem que sigui sempre així— hem de desglossar el que són fidelitats polítiques, que és lògic que existeixin i que han d'existir, de cerca de l'autenticitat i la veritat. Deien els clàssics allò d'*amicus Plato, sed magis amica veritas*, amic meu és Plató, però ho és més encara la veritat. Això i només això és el que a nosaltres ens ha portat a prendre la decisió que hem pres.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Correspon ara la intervenció del senyor Ribó, si vol fer ús del seu dret.

El Sr. RIBÓ : Sí, des de l'escó, senyor President. Primer, per alegrar-nos que cada dia més Grups d'aquesta Cambra estan participant de la idea que l'expressió «àmbit de l'autonomia» pot ser entesa de la forma més laxa possible, el que vol dir, de la manera més rígida en la defensa dels interessos de Catalunya, i que això ens permetrà un major joc, esperem, a partir d'ara, per part dels Grups majoritaris en la defensa de l'Estatut de Catalunya amb el mecanisme normal, tranquil i serè, que és el del possible recurs d'inconstitucionalitat.

I, en segon lloc, alegrar-nos també que, sentint el senyor Casares, tornem, repetim altra vegada el que hem dit al principi de la nostra exposició, que aquesta és una llei de profund contingut democràtic, i en això coincidim plenament amb la seva exposició.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Diputat senyor Folchi vol tornar a intervenir?

El Sr. FOLCHI : Senyor President, senyors Diputats, senyor Casares, realment, a mi, hi ha aspectes d'aquesta Llei que em dolen, però no precisament el 117 de la Constitució, no, ni cap article de la Constitució, i tampoc el 122.2, que jo no sé si a vostè li dol o no. Però el que sí que sé segur és que el legislador, el que va aprovar la Llei Orgànica del Poder Judicial tal com és coneguda per nosaltres, coneguda pel Consell Consultiu, bé, almenys sembla que pot no ser del tot respectuosa amb aquest article i amb altres. Jo insisteixo que aquestes qüestions —contra la seva opinió, sempre documentada— sí que poden ser objecte de discussió en aquesta Cambra. En primer lloc, perquè afecten l'autonomia de Catalunya, i, en segon lloc, perquè el Parlament de Catalunya, d'acord amb el mateix criteri del Tribunal Constitucional, està legitimat per impugnar-les. Doncs bé, és això el que em dol, és això. No és que la justícia emani del poble, no és que la Constitució digui que el poder judicial és un poder autònom, i que el Consell General del Poder Judicial governa aquest poder, és que no li deixin fer-ho, és això exactament el que em dol. I bé, jo crec que aquesta no és una qüestió menor ni és una qüestió incidental, sinó que està en el nucli de la Llei. Com també està en el nucli de la Llei, perquè respon al mateix principi, vostès —perquè jo no puc oblidar que és una majoria socialista la que ha donat suport a aquesta Llei, tot i que avui un Grup també socialista doni suport a un recurs contra una part de la mateixa Llei; jo no ho puc oblidar, això. Jo penso, i tinc la plena llibertat de pensar-ho, que quan la Llei vulnera la Constitució, d'acord

amb el meu criteri, respecte a l'autonomia de Catalunya, a les autonomies tal com resulten de la configuració de l'Estat, i també a l'autonomia del poder judicial, són dos aspectes d'una mateixa filosofia. Vostès prefereixen un Estat sota un cert model, i la conseqüència d'aquest model d'Estat és que prefereixen menor poder en les autonomies i menor autonomia en el poder judicial. Penso que és això l'únic que pot explicar, l'únic eix que pot explicar per què la Llei té aquests dos defectes.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, acabat el debat, hem de passar ja a la votació de les propostes de resolució. D'acord amb la norma supletòria de l'article 134 del Reglament del Parlament, l'ordre i regulació de la votació de les esmentades propostes ha estat fixat en la reunió que la Mesa ha celebrat aquesta mateixa tarda. Faig avinent que la primera votació que es durà a terme és la dels articles en què coincideixen totes les propostes.

Prego la Il·lustre Secretària que doni lectura al Grup d'articles afectat per la primera votació, advertint que hi ha un error en el full que ha estat repartit, en virtut d'una comunicació que ens fa el Consell Consultiu, pel qual cal substituir el número 113 pel número 118. Han pres nota ja d'això els representants del Grup? Bé, doncs, aleshores, senyora Secretària, si té la bondat de donar lectura a aquests articles...

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : 5.4; 35 i, per connexió, l'article 108.1; 36; 37; 38; 42; 58.4, últim incís; 65.1.a i b i, per connexió, el punt 6; 78; 80.1; 81; 86.2; 90.1 i 2; 92; 94; 95.2; 96; 100; 101.1; 2 i 4 en relació amb l'article 152.2 quart; 118; 200; 201 en relació amb l'article 152.2 tercer; i Disposició transitòria setzena; 207 a 213; 216; 301.1; 2 i 3; 302.1 i 2; 303.1 i 2; 311.1; 312; 313.1; 326; 329.1; 2 i 3; 330.3; 332; 334; 341; 428; 431 en relació amb l'article 152.2 cinquè; 455; 458; 464.3 i 4; 465.2; 469.2; 471; 475; 478; 479.2; 480 al 482 en relació amb els articles 428 i 431; 490; 491; 492; 493; 494; 496; 499; 500; 502; 503.1; 506.1; 2 i 3; 508.1; 2 i 3; Disposició addicional primera punt 2; Disposició addicional sisena; Disposició transitòria segona, 4 i 5; Disposició transitòria tercera; Disposició transitòria vuitena; Disposició transitòria novena; Disposició transitòria tretzena; Disposició transitòria quinzena; Disposició transitòria dissetena; Disposició transitòria vintena; Disposició transitòria vint-i-unena; Disposició transitòria vint-i-dosena; Disposició transitòria vint-i-quatrena; Disposició transitòria vint-i-sisena, a, punts 1, 2 i 3.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Secretària. Ha quedat clar això? (*Rialles.*)

Anem a procedir, doncs, a la votació d'aquest bloc i els qui siguin favorables al recurs contra aquest bloc d'articles, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui voten en contra?

Els qui s'abstenen?

La votació segona es refereix als articles en què coincideixen les propostes dels Grups parlamentaris d'Esquerra Republicana, del Partit Socialista Unificat de Catalunya i d'una desena part dels Diputats de Convergència i Unió. La relació també serà llegida, l'hi prego a la Il·lustre Diputada Secretària.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : 73.1 en relació amb l'article 56.1; 171.4; 231.1 i 2; 337 en relació amb l'article 319; 439.2; 447.2; 454; 456; 457; 459; 460; 461; 462; 463; 464.1, 2 i 5; 465.1; 466; 467; 468; 469.1; 470; 485; 486; 487; 488; 489;

495; 497; 498; 501; 503.2; 504; 505; 506.4; 507 i 508.4.

El Sr. PRESIDENT : Bé, alguna petició d'aclariment? Bé, doncs, aleshores posem a votació aquest bloc d'articles.

Els qui siguin favorables al recurs contra aquests articles, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi voten en contra?

Els qui s'abstenen?

Bé, els resultats de les votacions han estat del primer bloc...

perquè el tercer bloc, desaparegut naturalment, pot retirar-se. En el primer bloc els resultats han estat 102 a favor, cap en contra i cap abstenció. I del segon bloc són 76 a favor, 26 en contra i cap abstenció. I no cal dir que en tots dos casos ha estat assolida la majoria absoluta.

Amb això hem acabat la nostra tasca per avui, aquesta Presidència dóna les gràcies als Diputats i aixeca la sessió.

(S'aixeca la sessió a tres quarts de nou del vespre i set minuts.)

Parlament de Catalunya

LLIBRE DEL CINQUANTENARI



CONTINGUT

A cura d'Ismael E. Pitarch

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

Publicacions del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1984.

432 pàgines.

ISBN 84-500-9786-X

Preu: 5.000 PTA

Llibre editat en commemoració del cinquante aniversari de la restauració de la institució parlamentària a Catalunya. Cada capítol conté una extensa part documental (intervencions parlamentàries, lleis aprovades, etc.).

Més de 200 fotografies d'esdeveniments històrics i de l'interior del Palau del Parlament en aquella època. Per primera vegada, la foto i la biografia de cadascun dels 83 Diputats del Parlament elegit el 1932.

El llibre acaba amb la transcripció de diversos parlaments pronunciats en la sessió extraordinària que el Ple tingué el dia 14 de desembre de 1982 per commemorar aquest cinquentenari.

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

CAPÍTOL I

LES ELECCIONS PER A CONSTITUIR EL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. El període provisional de la Generalitat.
2. Les eleccions del 20 de novembre de 1932.
3. El sistema electoral.

CAPÍTOL II

ELS DIPUTATS

1. L'Estatut dels Diputats del Parlament.
2. Vuitanta-tres Diputats.

CAPÍTOL III

LA CONSTITUCIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. La Junta preparatòria.
2. La constitució provisional i la constitució definitiva del Parlament.
3. La durada i la dissolució del Parlament.

CAPÍTOL IV

ELS ÒRGANS DEL PARLAMENT

1. La Presidència i la Mesa del Parlament.
2. La Diputació Permanent.
3. Les Comissions.

CAPÍTOL V

EL FUNCIONAMENT DEL PARLAMENT

1. El Reglament Interior del Parlament.
2. Les sessions i els períodes de sessions.
3. Els quòrums i els sistemes de decisió.
4. Les fraccions o Grups parlamentaris.

CAPÍTOL VI

LA FUNCIÓ LEGISLATIVA

1. Les competències legislatives del Parlament de Catalunya.
2. El procediment legislatiu en el Parlament de Catalunya.
3. L'obra legislativa.
4. Algunes de les lleis més importants del Parlament de Catalunya: l'Estatut Interior de Catalunya, la Llei Municipal de Catalunya, la Llei del Tribunal de Cassació de Catalunya.

CAPÍTOL VII

CREACIÓ, MANTENIMENT I CONTROL DEL GOVERN

1. El president de la Generalitat.
2. La delegació de les funcions executives i el Conseller Primer.
3. El Consell Executiu.
4. La responsabilitat política del President de la Generalitat i del Consell Executiu.

5. La Presidència de Francesc Macià i els governs monocolors de l'Esquerra.

6. La Presidència de Lluís Companys i els governs de coalició.

7. L'existència d'una majoria parlamentària i governamental.

CAPÍTOL VIII

LA SUSPENSIO DEL PARLAMENT

1. Els Fets dels Sis d'Octubre.
2. La Llei de la República del 2 de gener de 1935.
3. La represa de l'activitat del Parlament de Catalunya.

CAPÍTOL IX

EL PARLAMENT DURANT LA GUERRA

1. La voluntat de mantenir un sistema democràtic.
2. Les relacions amb el Govern.

CAPÍTOL X

EL PARLAMENT EN LA MEMÒRIA DELS PROTAGONISTES

1. L'organització de la Justícia i el Tribunal de Cassació de Catalunya. *Josep Andreu i Abelló.*
2. La federació de municipis i la Llei Municipal de Catalunya. *Francesc Arnau i Cortina.*
3. La legislació sobre la cultura. *Xavier Casademunt i Arimany.*
4. La figura del Conseller Primer. *Joan Casanellas i Ibarz.*
5. El Parlament català durant la República. *Antoni Dot i Arxer.*
6. La legislació agrària. *Josep Folch i Folch.*
7. La voluntat d'Antoni Rovira i Virgili i el tacte de Joan Casanovas. *Miquel Guinart i Castellà.*
8. Els Governos de la Catalunya Autònoma. *Carles Pi i Sunyer.*
9. El successor de Francesc Macià. *Joan Sauret i Garcia.*
10. El Parlament i les comarques. *Francesc Viadiu i Vendrell.*
11. La legislació civil. *Gonçal Ivars i Mesequer.*

CAPÍTOL XI

COMMEMORACIÓ DEL CINQUANTENARI DE LA INSTAURACIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sessió extraordinària del Ple del Parlament del dia 14 de desembre de 1982. *Intervencions del M. H. Sr. Heribert Barrera, President del Parlament; del M. H. Sr. Jordi Pujol, President de la Generalitat; de l'I. Sr. Anton Cañellas, en nom del G. p. de Centristes; de l'I. Sr. Victor Torres, en nom del G. p. d'Esquerra Republicana; de l'I. Sr. Rafael Ribó, en nom del G. p. del PSUC; de l'I. Sr. Joan Reventós, en nom del G. Socialista i de l'I. Sr. Josep M. Ainaud, en nom del G. p. de Convergència i Unió. Lectura de la proposta de declaració del Parlament, amb motiu d'aquesta commemoració, a càrrec de l'I. Sr. Josep Andreu i Abelló.*

TAULA D'ABREVIATURES BIBLIOGRAFIA

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer num.

telèfon població

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3